

Ấm Áp Tim Yêu

Contents

Ấm Áp Tim Yêu	1
1. Chương 1: Lời Mở Đầu	2
2. Chương 2: Lời Kết Bạn Của Hoảng Tử Bàng Giá	7
3. Chương 3: Một Sự Bất Ngờ	10
4. Chương 4: Lần Hẹn Gặp Đầu Tiên	15
5. Chương 5: Và Thế Là Ta Yêu Nhau	17
6. Chương 6: Sự Trở Lại Của Người Thứ Ba	19
7. Chương 7: Một Âm Mưu Sắp Bắt Đầu	20
8. Chương 8: Thủ Đoạn Lần Đầu Tiên	21
9. Chương 9: Sự Phẫn Nộ Của Hứa Tiểu Thư	24
10. Chương 10: Đón Đầu	30
11. Chương 11: Sức Mạnh Tình Yêu	33
12. Chương 12: Chân Tướng	38
13. Chương 13: Bình Minh	41
14. Chương 14: Giông Bão Lại Nổi Lên	45
15. Chương 15: Kẻ Đánh Cắp Niềm Tin	50
16. Chương 16: Anh Không Buông Tay Em	54
17. Chương 17: Tình Ngộ	60
18. Chương 18: Sự Thật Nghiệt Ngã	62
19. Chương 19: Tuy Là Mà Quen	68
20. Chương 20: Đối Mặt	72
21. Chương 21: Cha Con Nhận Nhau	74
22. Chương 22: Mặt Nạ	76
23. Chương 23: Huỳnh Đệ Tình Thâm	76
24. Chương 24: Nước Mắt Nàng Lọ Lem	79
25. Chương 25: Ta Đã Mất Nhau????	81
26. Chương 26: Sụp Đổ	83
27. Chương 27: Cuộc Sống Mới	87
28. Chương 28: Không Thể Dối Lòng	90
29. Chương 29: Chân Tướng Bại Lộ	92
30. Chương 30: Tìm Lại Tình Yêu	94
31. Chương 31: Hạnh Phúc Giản Đơn	97
32. Chương 32: Chương 32	101
33. Chương 33: Sự Trở Lại Bất Ngờ	109
34. Chương 34: Trả Giá	114
35. Chương 35: Mặt Trời Hạnh Phúc	118
36. Chương 36: Đoạn Kết	122

Ấm Áp Tim Yêu

Giới thiệu

Vào thời khắc ấy, hai đôi mắt gặp nhau...Anh nhìn cô...Cô là một cô gái có đôi mắt to và tròn lại rất

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/am-ap-tim-yeu>

1. Chương 1: Lời Mở Đầu

Căn phòng sang trọng, rộng chừng 12m, trong phòng bày trí rất nhiều vật dụng tiện nghi. Trên một chiếc bàn dài bằng gỗ lim, chạm khắc những hoa văn tinh xảo, là hai chiếc máy vi tính tinh thể lỏng, hiệu apple...Một chiếc tủ đựng quần áo rất lớn, bên cạnh chiếc tủ là một chiếc giường rộng có hai cậu bé đang nằm trên đó. Cả hai khá giống nhau, vẻ đẹp tôn quý, làn da trắng mịn, đôi mắt đen và sáng như ngọc. Cậu bé có thân người cao hơn nằm tựa lưng trên gối, dịu dàng ngắm nhìn cậu em trai của mình đang ngủ say giấc với đôi mắt ân cần, dịu dàng nhưng lúc nào cũng ẩn chứa một nỗi buồn miên man...

Đã qua rất lâu rồi cái ngày định mệnh ấy, ngày mà thần chết lấy đi người mẹ hiền từ của cậu. Người mẹ bỏ cậu ra đi khi cậu mới lên sáu, em trai Duy Khang chỉ mới lên hai. Bố cậu, là một người đàn ông vốn rất ôn hòa, ông luôn dịu dàng và hết mực nâng niu chiều chuộng các con của mình,

Nhưng sau cái chết của vợ, ông bỗng trở nên rất khắc nghiệt. Làm chủ tịch một tập đoàn lớn, có thể mạnh về tài chính cũng như quyền lực bậc nhất, ông khá quyết đoán, xử lý công việc luôn theo nguyên tắc và lý trí tưởng chừng như rất bảo thủ và lạnh lùng. Thế nhưng, đối với các nhân viên công ty, cũng như đối với những quần gia và gia nhân trong nhà mình ông lại không đối xử hà khắc như cái bản tính của mình. Ngoại trừ hai cậu con trai, Duy Bảo, Duy Khang. Ông bắt hai cậu con trai của mình, kể từ lúc chỉ mới sáu tuổi đầu phải học rất nhiều thứ, như học đàn, học luyện thanh, học võ, học quản lý, học giao tiếp...và trong bất kỳ lĩnh vực nào ông cũng muốn cả hai đều phải có thành tích xuất sắc bậc nhất. Ở trường, hễ môn học nào không đạt điểm A thì tối đó khi về nhà, Duy Bảo hoặc Duy Khang đều sẽ bị phạt đòn.

Chính bởi vì thế cho nên dù sống trong một gia đình giàu có nhưng cả hai anh em đều ko có một tuổi thơ bình thường với những trò vui chơi của trẻ con, sự tụ tập bạn bè như những đứa trẻ đồng trang lứa khác. Trong tâm hồn non nớt của hai cậu bé, luôn có một khoảng không u tối. Hai cặp mắt ngây thơ ươn ướt luôn chứa đựng một nỗi khao khát một điều gì đó thật cháy bỏng, đôi môi không bao giờ cười...

Một ngày trời nắng đẹp, bầu trời không gợn chút mây...Gió thổi nhẹ nhẹ, Duy Bảo và Duy Khang bước vào trường học. Ngôi trường mang tên Ánh Sao, không cần phải nói, cả ngôi trường đó từ các thầy cô giáo, các cô cậu học trò đến những nhân viên bảo vệ hay tạp vụ không ai là không biết đến hai cậu công tử của tập đoàn Phương Thị...Ngày nào cũng thế, cả hai đến trường trên chiếc BMW sang trọng, khi xe dừng, bước theo sau hai cậu vào trong trường còn có đến 4 người vệ sĩ đi theo cùng. Đưa hai cậu đến tận cửa lớp rồi sau đó mới quay lưng ra về. Trời nắng thì che ô, xách nước cho hai cậu, trời mưa thì lại dùng một tấm nhựa lớn che cho cả hai không bị ướt dù chỉ là một giọt mưa.....

Cảnh tượng hoành tráng ấy, khiến ột số học sinh trong trường cảm thấy khó chịu, số khác thì xuýt xoa thêm muốn, số lại ganh tỵ vô cùng.

Nhưng, tất cả những người trong ngôi trường đó đều hề biết rằng, đằng sau cái phong cách quý tộc, hoàng gia ấy là những nỗi trầm uất xa xăm.

Thành tích học tập của anh em Duy Bảo thì không còn gì để bàn cãi, trong bản danh sách những học sinh top đầu của trường, hai cái tên Duy Bảo, Duy Khang luôn chiếm vị trí nhất nhì. Cũng có lẽ vì thế mà anh em Duy Bảo được hầu hết tụi con gái trường Ánh Sao đều rất ngưỡng mộ, nhưng vì cả hai đều tỏ ra trầm tư nên rất ít người dám trực tiếp đối diện với họ.

Trường Ánh Sao là một ngôi trường trung học, dạy cả hai khối trung học cơ sở và trung học phổ thông...Duy Bảo đang là học sinh của lớp mười hai, còn Duy Khang đang học lớp tám.

Tuy tỏ ra vẻ lạnh lùng và xa cách với tất cả mọi người nhưng tình cảm mà anh em Duy Bảo dành cho nhau lại vô cùng sâu sắc và thiết tha . Nhất là thái độ yêu thương và chở che cho em trai của Duy Bảo...Vì em, Duy Bảo có thể làm tất cả mọi thứ, miễn là bảo đảm cho em trai mình khỏi bị tổn thương...

CHƯƠNG 1: ĐỊNH MỆNH TRONG ÁNH MẮT

Một căn biệt thự lộng lẫy đứng sừng sững trên một dải đất rộng, căn biệt thự khoác lên mình vẻ nguy nga và vô cùng lộng lẫy .. Trong căn biệt thự ấy có đến hơn hai mươi người phục vụ, nào là đầu bếp, người làm vườn, người lau dọn nhà cửa ...Thế nhưng, đẹp đẽ và tráng lệ như thế căn biệt thự vẫn phẳng phất cái không gian lạnh lẽo bao trùm.

Một cậu trai chừng mười bốn tuổi, vẻ mặt trắng bệch, đôi tay nắm chặt đang quỳ trên nền đất, một người đàn ông trung niên đang lăm le chiếc roi da trên tay, hình như chuẩn bị giáng xuống người cậu .Và quả đúng như thế, từng roi từng roi thấm vào da thịt cậu, làm cho chiếc áo cậu đang mặc trên người rách tươm, làn da trắng của cậu bật máu, cậu cắn răng chịu đòn, không khóc thành tiếng nhưng nước mắt chảy dài trên gương mặt.

Những người làm công trong Phương gia, tuy chưa bao giờ bị ông chủ đánh phạt, thế nhưng mỗi khi chứng kiến cảnh ông chủ phạt đòn hai cậu chủ, dù rất thương xót nhưng chẳng ai dám bước vào can ngăn, những người trong nhà họ Phương tất thấy ai cũng rất yêu mến hai cậu chủ, tuy gương mặt không bao giờ nở nụ cười nhưng cách họ đối xử với những người giúp việc thì rất tốt.

Chiếc roi da vẫn cứ vun vút cắm vào da thịt Duy Khang, những vết lằn lộn xộn, vết ngang, vết dọc, tưởng chừng như cậu không thể chịu đựng được nữaBỗng, một chàng trai khoảng mười tám tuổi chạy thật nhanh từ cầu thang xuống và hét to:

- Bố ơi, đừng đánh Tiểu Hi nữa mà(cái tên thân mật mà chỉ có Duy Bảo được phép gọi Duy Khang), con xin bố đừng đánh em mà.-Trong tiếng hét của cậu, chính là sự cầu khẩn, đôi mắt cậu ánh lên sự van nài thiết tha. Rồi cậu chạy đến ôm chầm lấy đưa em trai mình.

- Duy Bảo, mày tránh ra, để tao dạy dỗ cái thằng con khó bảo này, nếu mày mà không tránh thì tao cũng ày ăn đòn luôn- Ông Phương Giang - Ông bố hà khắc của anh em Duy Bảo ánh mắt đầy vẻ phẫn nộ, quát to

-Được, nếu bố muốn đánh thì bố cứ đánh con, đau bao nhiêu con cũng chịu được, miễn là bố đừng đánh Tiểu Hi nữa.

Vậy là, chiếc roi da lại vun vút lên tấm lưng thẳng đứng của Duy Bảo. Cảnh tượng này, lặp đi lặp lại rất nhiều lần trong tuổi thơ đầm nước mắt của anh em Duy Bảo. Chính bởi cái hà khắc của mình, ông Giang chỉ muốn các con làm tất cả mọi điều theo lời ông. Nhưng, Duy Khang, cậu con trai thứ hai của ông lại không có hứng thú với kinh doanh, mà điều cậu yêu thích nhất chính là điêu khắc. Chính bởi vì phát hiện ra rằng cậu đang lén ông đi học lớp điêu khắc nên ông mới bắt phạt cậu.

- Anh A.Vũ (cũng là cái tên mà chỉ riêng Duy Khang có quyền gọi anh mình), buông Tiểu Hi ra, lỗi là do Tiểu Hi gây ra, không phải lỗi của anh, Tiểu Hi không muốn anh vì Tiểu Hi mà bị đòn oan- Duy Khang nức nở, nói từng lời trong nước mắt.

-Không, anh không buông ra đâu, nếu bố muốn đánh, cứ để ông ấy đánh, dù sao bao năm qua cảnh tượng này đã quá quen thuộc rồi mà.-Giọng Duy Bảo đầy kiên quyết, cậu vẫn ôm chặt đưa em trai trong vòng tay mình và cắn môi chịu đau đớn.

Những người giúp việc chứng kiến tất cả, ai cũng nhỏ lệ xót xa thay cho hai cậu chủ nhỏ.

Lúc ông Giang, buông chiếc roi , cũng là lúc Duy Bảo ngã người xuống sàn nhà, cậu như không còn sức để đứng lên nữa rồi. Duy Khang vừa khóc, vừa dịu anh trai mình đứng lên.

-Duy Khang, tao nói rồi đó, mày đẹp ngay mấy cái trò chạm khắc vớ vẩn ấy đi. Nếu không thì lần sau, người phải chịu đau đớn hơn mày gấp mười lần hôm nay chính là anh trai mà mày yêu thương đó. Tao không nói đùa đâu.-Giọng ông Giang rít lên, đáng sợ vô cùng, với hai cậu con ông vốn đã hà khắc nhưng đối với Duy Khang sự hà khắc đó dường như trở thành cay nghiệt, bởi từ nhỏ Duy Khang đã rất thích tô vẽ lên những bức tượng. Mà ông Giang lại rất ghét điều đó, ông không muốn hai cậu con trai của mình đi theo con đường nghệ thuật.

- Con.. nhớ.. rồi, thưa bố, con.. không.. dám.. nữa đâu.- Duy Khang đáp, giọng run run

Đưa anh lên phòng, cởi tấm áo ngoài của anh ra, Duy Khang không khỏi xót xa khi nhìn thấy những vết thương đang còn rỉ máu trên thân hình người anh thân yêu. Nhưng, cậu cũng đâu phải không hề hấn gì, những vết roi hằn trên thân thể cậu cũng đang rỉ máu đấy thôi. Hai anh em, xót xa nhìn nhau, rồi xót xa xoa thuốc vào những vết thương cho nhau.Không khí căn phòng yên ắng, nỗi uất ức hằn rõ lên gương mặt tuần tú của hai chàng trai trẻ tuổi.

Để phá vỡ cái không khí yên ắng đến lạnh lẽo ấy, Duy Bảo cất tiếng trước:

- Tiểu Hi yên tâm đi, không sao đâu, từ nhỏ anh đã bị những vết thương như thế này không biết bao nhiêu lần rồi, tuy có đau đó nhưng cũng quen rồi, xoa thuốc vài ngày là hết thôi mà- Đi cùng lời nói, Duy Bảo nhovn một nụ cười gượng gạo, như muốn gạt đi nỗi lo lắng tội độ đang vây lấy Duy Khang

- Lần nào anh cũng thế, vết thương như thế này, anh bảo Tiểu Hi yên tâm thì đâu có được đâu chứ, Tiểu Hi căm giận bản thân mình, vì Tiểu Hi mà ann ..., Tiểu Hi hận bố vì bố...-Đôi mắt ngấn nước, Duy Khang nói trong sự uất nghẹn.

-Không, Tiểu Hi đừng trách mình, cũng đừng trách bố, anh không sao, thật sự không sao mà. Còn nữa, chuyện Tiểu Hi đi học điêu khắc thì em cứ đi, đừng vì những lời nói của bố mà từ bỏ niềm đam mê của mình, nhất định mai này, Tiểu Hi của anh sẽ trở thành một nhà điêu khắc tài năng-Duy Bảo ân cần

- Không...như thế...không được đâu, nếu Tiểu Hi vẫn tiếp tục đi học nghĩa là Tiểu Hi đã ích kỷ, chỉ biết nghĩ cho bản thân mình, bởi bố nói rồi, nếu Tiểu Hi vẫn còn đi thì bố sẽ...-Đang nói tới đó, Tiểu Hi đã bị bàn tay của anh trai mình bịt miệng lại, cậu muốn gạt tay anh ra và nói tiếp, nhưng không để cho Duy Khang kịp nói thêm lời nào, Duy Bảo đã nhanh chóng trấn an cậu em:

-Không được bỏ cuộc, hãy nghe anh, nếu như Tiểu Hi bỏ cuộc tức là Tiểu Hi đã phụ sự kỳ vọng của anh. Được rồi, nếu Tiểu Hi sợ anh vì Tiểu Hi mà bị liên lụy thì anh hứa, anh sẽ không để bố biết được đâu.Tiểu Hi tin anh đi, được không-Lời Duy Bảo nói như một nửa là lời yêu cầu, nửa như là năn nỉ.

Suy nghĩ một chút, rồi cuối cùng Duy Khang cũng gật đầu trước lời thỉnh cầu của người anh trai. Cậu biết, anh trai yêu cậu biết nhường nào, anh trai cậu có thể tỏ ra lãnh đạm, can tâm với bất kì ai, chỉ trừ cậu ra. Ở bên cậu, anh trai mới tỏ ra mình là một người nồng ấm, tình cảm đã bị che đậy bởi hàng hàng lớp lớp vỏ bọc lạnh lùng xa cách kia. Anh trai vẫn thường nói với cậu, ngày mẹ mất, trong cái giờ khắc hấp hối, mẹ đã dặn anh phải luôn luôn yêu thương vào bảo vệ cậu, và anh đã hứa với mẹ như thế. Nói xong câu đó, thì mẹ trút hơi thở cuối cùng.

Có lẽ vì thế, mà anh luôn coi cậu là bảo bối, con người ta ai cũng có yếu điểm và yếu điểm lớn nhất của Duy Bảo chính là cậu em trai Duy Khang. Việc Duy Khang yêu thích điêu khắc, Duy Bảo biết rất rõ, và anh luôn muốn tạo điều kiện tốt nhất cho cậu em phát huy niềm đam mê và năng khiếu của mình, Duy Bảo không muốn em trai mình phải bước chân ra chốn thương trường đầy âm mưu, thủ đoạn kia. Cũng vì thế, mà sự xa cách của hai anh em với cha của mình ngày càng nổi rõ ra, và cũng bởi thế, sự hà khắc của ông Giang với hai đứa con lại trở nên ngày một sâu sắc hơn.

.....

.....

Một căn nhà nhỏ xinh xinh, một khu vườn được bố trí rất thông minh, tuy không thật cầu kỳ nhưng lại rất bắt mắt. Đó là mái ấm của Thụy Hân, một cô gái con nhà trung lưu, đầy cá tính. Bố mẹ cô đều là nhân viên của một công ty nhỏ, cô có một cậu em trai tên Khả Thụy. Chị em cô luôn quấn lấy nhau. Cuộc sống gia đình cô, tuy không thật giàu có và tiện nghi nhưng gia đình cô lúc nào cũng đầy ắp tiếng cười, sự quan tâm và lo lắng của mỗi thành viên trong gia đình dành cho nhau luôn được ưu tiên hàng đầu. Thụy Hân là một cô gái với vẻ đẹp đoan trang nhưng đầy mạnh mẽ chứ không mang chút vẻ yếu đuối của một cô gái mới lớn.

Thụy Hân, học giỏi, em trai cô Khả Thụy cũng học rất giỏi, cả hai đều là niềm tự hào của bố mẹ cô. Nhưng, vì không muốn bố mẹ phải bận tâm quá nhiều về tiền học phí của mình, vào mỗi buổi tối, cô đi làm thêm tại một cửa hàng bán mỹ phẩm. Ban đầu, bố mẹ cô, ông bà Đào không chấp nhận cho cô con gái của mình đi làm, vì sợ ảnh hưởng đến sức khỏe và việc học của cô. Nhưng, bằng khả năng thuyết phục của mình, cộng với những minh chứng rằng cô vẫn sẽ bảo đảm sức khỏe và việc học tập nên cuối cùng họ cũng để cô đi làm thêm. Tiền học phí của chị em cô, trang trải chính bằng đồng lương bán mỹ phẩm của cô.

.....

Trong một cửa hàng sách, diện tích tuy không thật lớn, nhưng ở đây lại có rất nhiều sách hay. Có khá đông người vào mua sách, tưởng chừng như rất nhộn nhịp, thế nhưng ở những góc khuất của cửa hàng vẫn có một số người, đang cầm trên tay cuốn sách mà họ tìm được đọc rất say sưa trong không gian yên lặng. Thụy Hân, đang rảo bước đến từng hàng sách, cô đi qua hàng sách nấu ăn, rồi đến sách bổ trợ cho những môn học của cô ở trường, tâm trí và đôi mắt của cô đặt hết vào những cuốn sách, cô đi thêm vài bước nữa...Bất chợt, cô va phải lưng của một người, cú va chạm khá mạnh làm cuốn sách trên tay người đó rơi xuống đất, mấy cuốn sách trên tay của Thụy Hân cũng rơi tung tóe, chàng trai đang đứng tại hàng sách về điều khác..Thụy Hân như thấy mình có lỗi, vội đáp ứng:

-Tôi...tôi, xin ..xin lỗi anh-Cô định cúi xuống nhặt cuốn sách lên trả lại cho chàng trai

-Không sao đâu, tại tôi mê đọc sách quá nên cũng không để ý-Nói rồi anh cúi xuống nhặt những cuốn sách đang nằm lộn xộn trên nền đất.Rút chiếc khăn tay trong túi quần ra, anh phất cho những hạt bụi bám trên những cuốn sách bay hết, rồi đưa mấy cuốn sách lại cho cô.

Vào thời khắc ấy, hai đôi mắt gặp nhau...Anh nhìn cô...Cô là một cô gái có đôi mắt to và tròn lại rất sáng,như pha lê. Mái tóc của cô dài mượt và được thắt gọn gàng bằng dải ruy băng màu xanh. Cô mặc một chiếc áo thun cổ lọ màu vàng nhạt trông giản dị nhưng cũng rất phù hợp với thân hình mảnh mai của cô. Một chiếc quần Jean đen, và một đôi giày thể thao màu hồng nhạt, tất cả toát lên ở cô một nét đầy mạnh mẽ và cá tính.

Anh,..... đập vào mắt cô là một chàng trai với làn da trắng, thân hình dong dỏng cao, khoảng chừng một mét tám mươi, đôi mắt anh luôn ẩn chứa một nỗi buồn xa xăm. Khuôn mặt điển trai với chiếc mũi cao và vầng trán rộng, anh đeo một chiếc kính mát gọng đen trông vô cùng trang nhã. Sự quý phái hiện rõ trên từng chi tiết của bộ quần áo anh đang vận trên người, tuy đó chỉ là một chiếc áo ghi lê đi cùng với chiếc quần jean màu xanh đen giản dị. Không biết có phải tại thời điểm ấy, có một sức mạnh vô hình nào đó, lại làm cho trái tim của hai người thổn thức, ở họ tuy mới gặp nhau mà như đã biết từ rất lâu rồi.

-Anh thích đọc sách về nghệ thuật điêu khắc à?-Cô gái mở lời trước

-À không, tôi thì có biết gì về điêu khắc đâu, chỉ là tôi muốn mua mấy cuốn sách này về tặng cho em trai tôi, nó rất đam mê điêu khắc, chưa biết chừng sau này lại trở thành một nhà điêu khắc nổi tiếng cũng nên đó- Bình thường, anh vốn rất lạnh lùng và tất nhiên chẳng bao giờ anh chia sẻ chuyện của mình với những người anh quen biết, chứ đừng nói đến những người chỉ mới gặp một lần như cô.Thế nhưng, chính anh cũng không hiểu có điều gì đó ở cô, lại khiến anh nói ra được những điều này.

-Ồ vậy à, hóa ra là như thế, có lẽ anh và tôi có những điểm chung đó. Tôi cũng có một cậu em trai, em trai tôi lại rất yêu hội họa mà hội họa với điêu khắc thì cũng gần giống nhau .-Cô nói, miệng nở một nụ cười tỏ vẻ thích thú- Hình như, ông trời sắp xếp cho anh và tôi gặp nhau cũng nên, biết đâu chúng ta lại có thể trở thành bạn tốt của nhau thì sao, mặc dù tôi chưa biết gì về anh cả, nhưng tôi thấy anh có điều gì đó rất bí ẩn và thú vị, tôi rất muốn kết bạn với anh.

-Bạn...uh? Cô muốn làm bạn với tôi thật ư?- Anh tỏ ra phân vân và lấy làm ngạc nhiên, bởi từ nhỏ đến giờ, anh chưa biết thế nào là có một người bạn thực sự. Một phần là do cái bề ngoài lạnh như băng của anh nên những người học chung trường lớp với anh ai cũng cảm thấy dè dặt. Mặt khác, do gia đình anh quá giàu có, nên có những người thì muốn lợi dụng điều đó để tiến thân, những người thật lòng muốn kết bạn thì cũng sợ vì lí do bị hiểu nhầm như thế nên ngoài cậu em trai của mình, từ nhỏ đến giờ anh không hề có bạn.

-Đúng như vậy!, sao trông anh có vẻ lạ vậy, bộ anh không muốn làm bạn với tôi sao?.Cũng chẳng sao đâu, đó là tôi chỉ đề nghị anh như vậy thôi. Nếu anh không muốn, tôi cũng không ép anh- Thụy Hân tiu nghỉu, cô cảm thấy như lời đề nghị của mình là không đúng lúc, đúng chỗ. Trong lòng, sự tự tôn bị tổn thương chút chút.

- À..không, ý của tôi ...không phải như vậy đâu. Chỉ là tôi hơi bất ngờ thôi, bởi tuy chỉ mới gặp cô nhưng tôi cảm thấy rất thích nét giản dị của cô, tôi cũng do dự không biết có nên đưa ra lời đề nghị như cô vừa nói không, Tại tôi sợ, cô không muốn làm bạn với tôi thôi- Anh giải thích một cách cuốn quýt nhưng cũng thật đáng yêu.

- Trời, tôi chưa thấy người con trai nào lại nhát như anh, chuyện làm bạn với nhau thì có gì đâu mà phải ngại ngần chứ. Được rồi, tôi và anh kết bạn nhé.Tôi tên Thụy Hân, còn anh?- Cô vừa cười, vừa giới thiệu tên mình một cách dong dạc và hết sức tự tin.Nét cá tính này của cô thực sự khiến cho anh, một chàng trai nhà giàu với trái tim lạnh băng như được sưởi ấm, cô thực sự thu hút anh.Từ trước đến giờ, những cô gái sành điệu, cao sang, quý phái và xinh đẹp hơn cô nhiều lần anh đã gặp rất nhiều, nhưng không ai trong số đó giống như cô. Không ai có thể làm ấm trái tim anh như cô gái này.

-Cái tên của cô thật là đẹp giống như người cô vậy đó, tôi tên là Duy Bảo.Mà chúng ta nên đổi cách xưng hô đi nhỉ, cứ gọi tôi ,cô như thế này thì xa lạ quá. Chúng ta gọi tên nha.- Lần đầu tiên trong cuộc đời mình, Duy Bảo chủ động làm thân với một người con gái. Lời khen của Duy Bảo, làm cho Thụy Hân cảm thấy ngượng ngùng, đôi gò má của cô đỏ ửng lên, rồi cô nói:

. Vậy được rồi, từ nay cứ gọi là Thụy Hân, và anh Bảo nhé.

-Ok

-.....

-.....

Một thoáng giây, cả hai chợt im lặng, cứ giống như mọi thứ xung quanh họ đều dừng lại. Họ nhìn nhau....

Lúc sau, tiếng gọi nhau í ới của hai cô bé trong tiệm sách phá tan đi cái không khí im ắng ấy. Duy Bảo và Thụy Hân cùng bước tới quầy tính tiền. Khi cô nhân viên thu ngân đọc lên số tiền cần thanh toán, Duy Bảo rút chiếc thẻ ATM ra định thanh toán luôn số sách của cả hai vừa mua, thế nhưng Thụy Hân đã gạt lại, hiểu được sự ngại ngần của Thụy Hân, đợi cô tính tiền xong, Duy Bảo bấy giờ mới đưa cho cô thu ngân chiếc thẻ của mình, trả tiền số sách anh mua về tặng cho cậu em trai.

Bước ra khỏi tiệm sách, Thụy Hân thấy một chiếc BMW sang trọng màu đen đứng chờ sẵn, sau đó một người bước ra và cúi đầu đưa tay ra mời Duy Bảo vào xe:

-Dạ, mời đại thiếu gia lên xe. Bây giờ đã là năm giờ rưỡi chiều rồi. Đó là một người đàn ông trung niên mặc một bộ veston lịch lãm,

Cảnh tượng ấy khiến cho Thụy Hân không khỏi kinh ngạc, hóa ra chàng thành niên mà cô vừa làm quen trong tiệm sách lại là con trai của một gia đình quý tộc.

-Thụy Hân, tôi về đây-Thụy Hân cũng về cẩn thận nhé. Tôi hi vọng lần sau chúng ta lại có cơ hội nói chuyện với nhau nhiều hơn, muốn liên lạc với tôi thì hãy mở trang đầu tiên của cuốn sách đầu tiên trong túi xách của Thụy Hân ấy nhé.

....Thụy Hân sững người, cô không nghe thấy những gì mà Duy Bảo nói, thấy cô không trả lời mình, anh gọi lại một lần nữa, Thụy Hân... làm sao thế, có nghe tôi gọi không?

Lúc này, tiếng gọi của Duy Bảo đã thức tỉnh Thụy Hân, cô ngáp ngừng hỏi lại:

-Thụy Hân ...không sao, lúc này anh Bảo nói gì. Thụy Hân mãi suy nghĩ nên không nghe.

Lần này, Duy bảo không nói nữa, anh chỉ ra hiệu cho Thụy Hân hiểu những gì anh vừa nói lúc này. Cô gật đầu rồi vẫy tay chào anh, Duy Bảo cũng vẫy tay chào cô. Cửa chiếc xe BMW được kéo lên, rồi chiếc xe từ từ lăn bánh, Thụy Hân nhìn theo cho đến khi chiếc xe khuất hẳn. Thụy Hân bước từ từ ra bãi đỗ xe của tiệm sách, những hình ảnh cô vừa nhìn thấy lúc này cứ luẩn quẩn trong đầu óc của cô.

Trong lòng Thụy Hân chợt nảy sinh bao nhiêu sự thắc mắc về chàng trai tên Duy Bảo mà cô vừa kết bạn cách đây ít phút.....

2. Chương 2: Lời Kết Bạn Của Hoảng Tử Băng Giá

Kể từ lúc gặp Duy Bảo ở tiệm sách trở về, cảnh tượng hôm ấy cứ không ngừng hiện hữu trong tâm trí của Thụy Hân. Chiếc xe BMW sang trọng, người đàn ông trung niên với thái độ cung kính, cuối gặp người gọi đại thiếu gia. Cầm trên tay cuốn sách, trang đầu tiên là hai dãy số được viết cẩn thận bằng nét mực màu xanh. Thụy Hân, rốt cuộc vẫn không hiểu được tại sao chàng trai quý tộc kia lại muốn kết bạn với cô. Trước đến giờ, theo những gì cô biết, cuộc sống của tầng lớp thượng lưu gắn liền với những căn biệt thự lộng lẫy, những chiếc xe hơi đắt tiềncùng vô số những thứ xa hoa khác. Và nếu sống một cuộc sống đủ đầy như thế, chỉ cần một cái chỉ tay là có ngay điều mình muốn, nhưng, chàng trai quý tộc cô gặp tại tiệm sách hôm đó, trong ánh mắt luôn ẩn chứa một nỗi buồn miên man, nỗi khát khao mãnh liệt một điều gì đó. Không giống với người có trong tay mọi thứ....

Riêng về phần Duy Bảo, anh không thể nào quên được phút giây ngày hôm đó. Cứ mỗi lần nghĩ đến cô gái mảnh mai đầy cá tính mà anh tình cờ gặp tại tiệm sách. Anh lại nở một nụ cười rất tươi, một nụ cười mang niềm vui thực sự suốt bao năm qua .Điều đó đã làm cho Thẩm quản gia, người ngày đêm ở bên cạnh chăm sóc và giúp việc cho anh và cậu em trai của anh không tránh khỏi được sự ngạc nhiên.

-Bác Thẩm này, dạo gần đây cháu thấy anh cháu lạ lắm, bác có biết chuyện gì đã xảy ra không? Tâm trí của anh ấy cứ để đâu đâu ấy,thỉnh thoảng lại còn cười một mình nữa chứ, nụ cười đó trước giờ cháu chưa bao giờ thấy, đó là những nụ cười thực sự. Không biết điều gì làm anh ấy thay đổi như vậy nữa- Duy Khang vừa hỏi, vừa tự đưa ra những suy đoán của mình.

-Nhị thiếu gia à, thực ra tôi cũng không rõ là chuyện gì nữa .Nhưng có lẽ là đại thiếu gia đã có bạn đó.- Người quản gia thành khẩn.

-Bạn à? Anh ấy có bạn mới sao, người này chắc hẳn rất đặc biệt, nên mới khiến anh ấy thay đổi như thế- Duy Khang tự hỏi và tự trả lời- Thế bác có biết người đó là ai không? Sao cháu chưa nghe anh ấy kể về người đó bao giờ nhỉ? .

-Thực ra thì tôi cũng chỉ đoán thôi, bởi vì cái hôm đại thiếu gia bước ra khỏi tiệm sách ,tôi thấy cậu ấy nói chuyện rất vui vẻ với một cô gái thân hình mảnh mai, ăn mặc khá giản dị nhưng lại rất xinh đẹp .Hình như, là đại thiếu gia quen cô ấy trong tiệm sách vào ngày hôm ấy. Bởi từ trước đến nay, tôi chưa từng gặp qua cô ấy .Bữa đó, tôi có nghe đại thiếu gia gọi tên cô gái đó.Hình như cô ấy tên là.....-Người quản gia tần ngần, rồi chợt tiếp lời:

-Một cái tên rất đẹp, à phải rồi, cô ấy tên là Thụy Hân....

.

.....

Tiếng chuông điện thoại tại nhà của Duy Bảo reng lên, một cậu thanh niên bắt máy:

-A lô!, nhà họ Phương nghe đây .

-A lô...dạ tôi...cho tôi hỏi đây có phải là số nhà của anh Duy Bảo không? -Bên kia đầu dây là tiếng nói ngập ngừng, là giọng nữ....

-Đúng rồi, thế cô cần gấp anh tôi có chuyện gì à?-Duy Khang hỏi

-Anh...anh là em của anh Duy Bảo à? Tôi...tôi có chuyện muốn nói với anh ấy nhưng gọi máy cầm tay cho anh ấy không được nên tôi mới gọi đến nhà. Nếu như tôi đã làm phiền thì tôi xin lỗi

-...Anh hai tôi đang tắm nên không nghe máy đó, được rồi lát nữa anh ấy tắm xong tôi sẽ bảo anh hai tôi gọi lại cho cô...-Duy Khang dường như cảm nhận được vẻ lúng túng của người đang ở đầu dây bên kia nên trong lời nói ám chỉ rằng không có gì phiền cả....

-Thôi không...không cần đâu....Cảm ơn anh...Tút ..tút- Đường dây đã bị ngắt, sau khi bỏ máy xuống Duy Khang vô cùng ngạc nhiên, anh bâng khuâng tự hỏi, không biết cô gái là ai mà lại rụt rè đến thế, cứ như việc gọi đến nhà của anh là việc bất đắc dĩ. Xưa nay, chưa từng có người con gái nào gọi điện thoại đến nhà như vậy, thuở còn đi học, vẫn có những cô gái vì ngưỡng mộ Duy Bảo nhưng họ hoặc là mạnh dạn đến nỗi, trực tiếp đến nhà và bày tỏ tình cảm, ai nhút nhát thì chỉ dám viết những lá thư không tên bỏ dưới ngăn bàn hay gửi qua bưu điện, bởi lẽ...cả hai anh em nhà họ Phương không bao giờ để cho những người bạn cùng trường, cùng lớp biết được số điện thoại của họ...Nhưng đây là lần đầu tiên, có một cô gái gọi đến nhà anh.Rồi chợt nhớ ra điều gì đó, anh gật gù và nhoẻn một nụ cười.

- Này, có chuyện gì mà cười một mình vậy hả?- Có tiếng nói bên cạnh Duy Khang- bây giờ anh mới giật mình, bởi anh đang mải suy nghĩ về cô gái khi nãy.- Cậu em của anh hình như đang có chuyện gì ấy nhỉ, trông em có vẻ trầm ngâm quá.-Duy Bảo vừa bước ra khỏi phòng tắm, khi đến bên cạnh chiếc sofa thì thấy em trai của mình ngồi đó như tượng nên hỏi

-À không..đâu có chuyện gì đâu anh, em có chuyện gì đâu. Là liên quan đến anh đó- Duy Khang đáp lời anh với một nụ cười đầy vẻ thăm dò.

-Chuyện liên quan đến anh, là chuyện gì thế?- Duy Bảo tròn mắt

- Ờ thì...thì dạo này hình như anh hai của em không còn là anh hai như trước nữa, dạo này anh hai có chuyện gì đó mà không muốn cho em biết thì phải- Duy Khang như vừa trách móc lại vừa trêu chọc.

-Làm gì có, xưa nay...anh đâu có giấu Tiểu Hi chuyện gì đâu chứ...mà sao em lại nói như thế, có chuyện gì xảy ra à?- Duy Bảo không tránh khỏi sự thắc mắc, không biết tại sao cậu em trai của mình lại chất vấn mình như thế.

- Có thật không đó????...Em nghĩ là có đó, vậy em hỏi anh nhé, cô gái đó là ai vậy?- Duy Khang hỏi mà như ngầm báo hiệu cho anh trai mình biết rằng mình đã biết chuyện gì rồi.

-Cô...cô gái nào, em nói gì sao anh không hiểu- Duy Bảo há hốc mồm, những lời nói lấp lửng của Duy Khang hôm nay khiến anh cảm thấy hình như cậu em trai mình đã hiểu lắm chuyện gì đó.

-...Anh trai em, dạo này thay đổi rồi, em không còn là số một của anh nữa rồi, anh muốn dấu em thật sao. Người ta đã gọi đến nhà và hỏi anh một cách ân cần đến thế mà anh còn giả vờ không biết, chẳng lẽ anh hai sợ em không cho anh hai có bạn gái à...Em đâu có ích kỉ đến vậy chứ- Duy Khang xụ mắt xuống, giọng nói hờn dỗi giống hệt trẻ con...

- Không...không có đâu, sao Tiểu Hi lại nói như thế, Tiểu Hi lúc nào cũng là em trai bảo bối của anh, tình yêu thương anh dành cho Tiểu Hi là không bao giờ thay đổi....-Duy Bảo rối rít giải thích, anh rất cuộc không biết vì lẽ gì mà Duy Khang lại trách anh như thế, nhưng nhìn vẻ mặt của đứa em trai mà anh cảm thấy có lỗi vô cùng. Từ nhỏ đến giờ, khi mẹ qua đời, bố thì lúc nào cũng vắng nhà, chính anh là người chăm sóc cho đứa em trai từng li từng tí, cậu bé Duy Bảo lúc đó chỉ mới là một cậu bé con...nhưng cậu đã biết ru em ngủ, mỗi khi em ốm là cậu thức trắng đêm túc trực bên em, không bao giờ rời mắt, đến lúc mệt quá ngủ thiếp đi, lúc giật mình dậy thì cậu lại trách mình tại sao lại ngủ quên...Ồ trường, hể ai bắt nạt em là cậu quyết ăn thua đủ với người đó, thậm chí là những thằng bé to con hơn cậu gấp nhiều lần. ..Mỗi khi bố phạt đòn Duy Khang, cậu lúc nào cũng sẵn sàng bảo vệ em, thay em chịu đòn.....

- Thực ra...chết rồi, em diễn hơi quá làm anh hai....thực ra em không bao giờ nghĩ như thế đâu, anh hai thương yêu em như thế nào em biết rõ hơn ai hết mà.- Nhận thấy được sự bối rối của người anh trai trước sự giận dỗi của mình, anh cảm thấy áy náy vì mình đùa hơi quá- Em xin lỗi, thực ra lúc này khi anh đang

tắm, thì có một cô gái gọi điện thoại tìm anh đó...Nói chuyện có vẻ rất lúng túng, mà em nghĩ cô gái này có gì đặc biệt lắm đây nên mới được anh cho số cầm tay và cả số nhà....

-...Vậy à...cô ấy gọi anh sao???, Thụy Hân gọi anh à?- Duy Bảo nở nụ cười, rồi anh đi nhanh lên gác.....

Duy Khang mỉm cười...

.....

.....

Tiếng chuông điện thoại cầm tay của Thụy Hân vang lên, trên màn hình điện thoại là dòng chữ “Người kì lạ”....đó chính là cái tên mà cô đặt cho Duy Bảo trong danh bạ điện thoại của mình....Đến đó một lúc...cô nhấn ngón tay vào phím nhận cuộc gọi:

-Thụy Hân à, lúc này tôi đi tắm nên không nhận cuộc gọi của em được...xin lỗi em nhé...Từ hôm gặp em ở tiệm sách về đến giờ...đã mấy lần tôi đã định gọi cho em nhưng bận nhiều việc quá...loay hoay một lúc rồi lại quên mất....Hôm nay...em lại gọi cho tôi...tôi vui lắm...Tôi nghe nói...em đang có chuyện cần nói với tôi....Là chuyện gì vậy...em cứ nói với tôi nếu tôi giúp được em....tôi nhất định sẽ giúp tới cùng....-Duy Bảo nói một thôi, một hồi, không để cho Thụy Hân có cơ hội trả lời, cứ như anh sợ nếu không nói thì những gì mình muốn nói sẽ biến đi mất...- Thôi chết tôi thật không lịch sự chút nào, tôi nói nhiều quá, không để em nói lời nào hết...-Duy Bảo lúng túng...chưa bao giờ anh rơi vào tình thế như hôm nay...Anh luôn tự tin ở bản thân mình, chưa bao giờ tỏ ra lúng túng khi nói chuyện với bất kì ai..thế nhưng hôm nay khi nói chuyện với Thụy Hân anh lại vô cùng bối rối...cứ như thế...cô làm gì đó khiến anh phải như vậy...

- Em gọi cho anh...mà anh vui đến như thế cơ à?- Thụy Hân cảm động hỏi- Cô không hiểu được tại sao một chàng trai nhà giàu, đáng vẻ lạnh lùng, xa cách...thế nhưng những lời nói của anh hôm nay lại không giống như thế chút nào...

- Chứ còn gì nữa...tôi không hiểu tại sao chứ, từ hôm gặp em ở tiệm sách về là tôi không giây phút nào mà lại ngừng nghĩ về em...thậm chí...tôi cảm thấy như mình có lỗi với đứa em trai của mình...bởi từ trước đến nay, ngoài em trai tôi ra không ai có thể khiến tôi phải bận lòng cả, nhưng từ khi tôi gặp em thì.....

Im lặng.....

.....

- Thụy Hân...em còn nghe không đó, hay là tôi...tôi đã nói gì không phải- Duy Bảo trộm nghĩ, lời nói của anh đã làm cho Thụy Hân phát lòng..Nhưng thực ra không phải như thế..mà là Thụy Hân đang bị sốc...một cú sốc mang tên hạnh phúc chẳng????!!!!!!Nó khiến cô không đủ can đảm để nói ra những lời mà cô đang định nói với anh....Thụy Hân xưa nay nổi tiếng là một cô gái mạnh mẽ và thẳng tính....Cô không ngần ngại nói ra những điều cô không thích hoặc không muốn với bất cứ ai nếu theo cô nghĩ rằng miễn điều đó không làm cho đối phương cảm thấy phát lòng, ngay đến bố mẹ và Khả Thụy em trai cô...cũng hiểu rất rõ bản tính này của cô...Phân vân một hồi, cuối cùng cô cũng cất tiếng..

- Anh...anh Bảo này...à không...là Phương đại thiếu gia mới đúng chứ...Mấy hôm nay, tôi đã suy nghĩ rất nhiều ...về lời đề nghị kết bạn với anh ở tiệm sách hôm đó, bản tính của tôi hơi hiếu thắng lại hay tỏ ra tự đắc nên tôi mới đưa ra đề nghị bốc đồng đó...Không ngờ, anh lại đồng ý...Giờ nghĩ lại tôi thấy mình đã quá mạo muội...một cô gái bình thường như tôi sao lại có tư cách làm bạn với một đại thiếu gia như anh chứ..Tôi xin lỗi anh vì những lời nói thiếu suy nghĩ của mình.....

.....Im lặng.....

.....

.....Im lặng.....

- Em nói gì vậy? ...em vừa gọi tôi là gì?....Cái gì là Phương đại thiếu gia?....Tại sao lại nói là có tư cách với không có tư cách....?Em...em không muốn làm bạn với tôi thật sao?....Tôi đáng ghét đến thế à?- Những lời Thụy Hân nói khiến Duy Bảo như bị dội một gáo nước lạnh, anh cảm thấy nhói đau nơi lồng ngực, những lời nói đó cứ như hàng trăm mũi kim đâm vào trái tim anh...Từ trước đến nay, những cô gái muốn đến với anh, tìm mọi cách để chinh phục tình cảm của anh là vô số kể, họ là những cô gái con nhà gia thế, cao sang,

quý phái ...lại kiêu diễm, sắc sảo nhưng chẳng ai làm anh động lòng....Nhưng hôm nay...những lời nói của một cô gái bình thường đã làm anh đau....

.....

- Không...tôi không nói là anh đáng ghét...chỉ là tôi cảm thấy rõ ràng là mình đã với quá cao...Tôi và anh là người của hai thế giới....Những thứ anh có tôi không bao giờ có được...Và ngược lại...những gì tôi có...đâu đáng để cho anh phải ghé mắt tới....Vì thế cho nên điều tôi muốn nói với anh là hãy quên những lời tôi nói ngày hôm đó đi...và hãy quên luôn tôi đi....Tôi chắc chắn, một người như anh không khó để tìm được những người bạn đủ tư cách làm bạn với anh đâu....đừng bận tâm tới tôi nữa.....dù sao cũng cảm ơn anh....vì đã dành thời gian nghĩ về tôi...-Nói rồi cô ngắt máy.....

Đầu dây bên kia.....một cảm giác.....

- Thụy Hân..Thụy Hân...tôi...- Anh gọi tên cô....Nhưng chỉ còn nghe thấy ở đầu dây bên kia tiếng tút tút....

.....

.....

...Một nỗi buồn xâm chiếm tâm hồn...

Anh ấn nút gọi lại...một hồi chuông đổ...nhưng rồi sau đó là những tiếng tút tút....Không nản lòng....anh lại nhấn nút-“ Thuê bao quý khách”- Đầu dây bên kia đã ngắt máy....

Duy Bảo thần thờ....ngồi như tượng trên chiếc ghế xoay....đôi mắt vốn mang vẻ trầm buồn giờ lại trở nên u uất....

Thụy Hân....cầm trên tay quyển sách....nhưng cô không đọc được chữ nào...Trong cô lúc này cũng có cái gì đó nhói đau...cô cảm thấy ray rứt....cô tự hỏi không biết điều cô làm là đúng hay sai....chỉ thấy...sống mũi cay cay...

3. Chương 3: Một Sự Bất Ngờ

Từ hôm nói điện thoại với Thụy Hân xong, Duy Bảo lúc nào cũng thần thờ, anh hết vui đầu vào công việc tại công ty, khi trở về nhà anh lại không rời mắt khỏi chiếc laptop, cứ như thể anh không muốn đầu óc mình được nghỉ ngơi. Điều này làm cho quán gia phẩm và Duy Khang không khỏi lo lắng,nhiều lần Duy Khang gắng hỏi nhưng Duy Bảo đều cố tình lảng tránh.....

Mấy ngày sau đó, Duy Bảo vẫn tìm cách liên lạc với Thụy Hân, nhưng cô đều cố tình tránh mặt anh. Gọi di động cô không nghe máy, gọi đến nhà thì lúc nào cũng nhận được câu trả lời là cô đi ra ngoài rồi...Chính bản thân Duy Bảo cũng không thể hiểu được vì sao anh lại làm những việc mà trước đây anh chưa hề làm như thế, nhưng điều đó không buộc anh ngừng tìm cách liên lạc với Thụy Hân....

Duy Bảo, nhắc ống nghe từ chiếc điện thoại trên bàn làm việc của mình và bấm số của Thụy Hân...nghe tiếng chuông đổ anh cứ hồi hộp không biết Thụy Hân có nghe máy hay không.

- Thụy Hân nghe đây, xin hỏi ai vậy à?- Thấy dòng số lạ hiện trên máy mình Thụy Hân hỏi

- Cuối cùng thì em cũng đã nghe máy, tôi đã tìm mọi cách để liên lạc với em nhưng em đều cố tình lảng tránh tôi, tôi đành phải dùng cách là lấy số lạ để gọi cho em- Duy Bảo lòng mừng rỡ nói.

- Là anh sao?? Chẳng phải tôi đã nói rõ với anh hết rồi à?- Thực ra anh muốn gì ở tôi?- Anh đừng làm phiền tôi nữa, tôi ngắt....Lúc này Thụy Hân đã nhận ra ở đầu dây bên kia chính là người con trai vài ngày trước đó cô đã từ chối lời đề nghị kết bạn. Cô định ngắt máy, nhưng Duy Bảo đã rất nhanh lời cầu khẩn tha thiết.

-Xin em...tôi xin em đừng ngắt máy, hãy nghe tôi nói vài lời đã, nếu như nghe xong vài lời của tôi mà em vẫn không muốn kết bạn với tôi, thì tôi sẽ không làm phiền em nữa đâu, tôi hứa với em đó.

- Thôi được rồi, anh nói đi...- Thụy Hân mỉm lòng đáp.

-Từ trước đến nay, tôi luôn tự trách mình bởi vì tôi sinh ra trong một gia đình quý tộc, tôi không phủ nhận với em là về vật chất tôi không hề thiếu cái gì cả, nhưng những thứ đó đâu đủ để làm nên hạnh phúc.- Duy Bảo bật bạch...

- Anh nói nghe khó tin quá, được sinh ra trong một gia đình giàu sang, có nhiều người hầu kẻ hạ, vậy mà anh còn tự trách thân phận nữa, cái tự trách của anh nhiều người muốn mà không được đó- Thụy Hân tỏ vẻ không tin trước những lời mà Duy Bảo nói, dù không cố ý nhưng những lời nói của Thụy Hân đã làm Duy Bảo đau đớn.

-Tôi biết có lẽ những lời tôi nói em khó mà tin được nhưng đó vẫn là sự thật, tôi biết nếu như nhìn vào hoàn cảnh gia đình tôi không thiếu gì người ao ước, nhưng đâu mấy ai hiểu rằng. Vì sinh ra trong một gia đình quý tộc mà tôi không hề có bạn, dù chỉ một người, những người xung quanh tôi người thì kết bạn với tôi chỉ vì cái tài sản và địa vị của gia đình tôi. Những người thật tâm muốn làm bạn với tôi cũng dè dặt ái ngại vì nếu như làm bạn với tôi chắc chắn họ sẽ bị nghi ngờ là có dã tâm....nên từ nhỏ đến giờ ngoài em trai của tôi ra tôi không hề có bạn. Cũng chính vì thế nên từ lúc chỉ mới sáu tuổi, tôi và em trai tôi đã bị buộc phải học rất nhiều thứ mà một đứa trẻ chừng đó chưa đủ để tiếp thu được.....

...Im lặng một giây...

...Một sự bất ngờ và thông cảm sâu sắc

Lời nói được tiếp nối:

- Chính bởi vì thế mà chúng tôi không có được tuổi thơ bình thường như bao đứa trẻ khác.....

.....

.....

- Tôi...tôi thực sự xin lỗi anh, tôi hề biết rằng một công tử nhà giàu như anh lại mang nhiều nỗi niềm như thế- Thụy Hân cúi đầu nói...

- Tôi không hiểu tại sao tôi lại nói ra những tâm sự mà từ trước đến giờ tôi luôn giấu kín trong lòng với em, điều đó chứng tỏ rằng em đã có một vị trí nhất định trong lòng tôi.- Duy Bảo muốn ám chỉ cho Thụy Hân biết rằng anh thực lòng muốn làm bạn với cô

....Im lặng....

.....

- Nhưng...Phương đại thiếu gia này, có lẽ bây giờ với anh tôi là một sự hứng thú, bởi từ trước đến giờ anh chưa gặp người như tôi. Nhưng..sau một thời gian, chắc hẳn anh sẽ cảm thấy chán ghét tôi...bởi tôi và anh không cùng một giai cấp....và như thế nghĩa là chúng ta không thể là bạn của nhau được- Thụy Hân cứng rắn đáp nhưng trong lòng cô chợt thấy nhức nhối...

.....

Sự hụt hẫng dâng trào trong lòng Duy Bảo, anh cảm thấy tổn thương sâu sắc, anh trách cô bằng giọng nói trầm buồn:

- Bao nhiêu đó, cũng không khiến em cảm thấy muốn làm bạn với tôi sao...Vậy là những lời tâm sự của tôi coi như vô ích...tôi...có lẽ em nói đúng, em là một cô gái mạnh mẽ tự tin và có một cuộc sống đầy sắc màu...nếu như làm bạn với tôi, những điều đó sẽ mất đi, mà nếu như thế thì quả thật tôi đúng là một kẻ chẳng ra gì...tôi sẽ không làm phiền em nữa.. chào em!.

- Tút tut...-Điện thoại đã bị ngắt- Thụy Hân cảm thấy như mình vừa gây ra một lỗi lầm lớn, nhưng không hiểu tại sao lúc này cô lại nói những lời như thế..Nỗi ân hận vây lấy cô...

...Cô nằm thẫn thờ trên sofa

....Nỗi buồn vây kín Duy Bảo, anh ngồi lặng thinh...ánh mắt mang nỗi niềm xa xăm.....

....

Mười hai giờ đêm....ánh đèn từ chiếc laptop vẫn sáng, Duy Bảo vẫn chăm chú gõ vào bàn phím..-Duy Khang trở mình thức giấc, thấy anh trai vẫn còn thức, cậu lo lắng hỏi:

-Sao giờ này mà anh A Vũ vẫn chưa ngủ vậy, thức như vậy không tốt đâu...Bác sĩ bảo dạ dày anh không tốt, anh thức đêm là phải động đến cà phê như thế sẽ hại lắm đó.

- Anh...anh không sao đâu, anh muốn làm cho xong bản dự thảo này. Tiểu Hi cứ ngủ đi, một lát nữa anh sẽ đi ngủ mà- Duy Bảo trấn an em trai. Từ nhỏ, dạ dày của Duy Bảo đã rất yếu nên nếu như anh thức đêm nhiều, lại uống cà phê thì rất có thể dạ dày của anh sẽ không chịu nổi.

- Sao lại không sao được chứ, anh có biết là dạo này anh lạ lắm không? Anh làm việc không ngừng nghỉ, anh ăn uống lại không điều độ, đêm nào cũng thức rất khuya, tâm trí lúc nào cũng để tận nơi đâu ấy. Anh có biết anh làm như thế là khiến em cảm thấy xót xa và đau lòng lắm không? Nếu thực sự có chuyện xảy ra thì anh phải cho em biết, không chừng em có thể giúp anh thì sao...lúc nào anh cũng muốn chịu đựng một mình cả, anh nghĩ như vậy là tốt cho em nhưng đôi lúc em lại nghĩ nếu thế nghĩa là anh A Vũ không coi em là em trai của anh rồi- Giọng của Duy Khang trầm xuống, đôi mắt chứa đựng nỗi xót xa xen lẫn sự trách móc người anh.

-.....Im lặng.....

.....

- Anh....anh xin lỗi Tiểu Hi, là anh không tốt, lẽ ra anh không nên để cho Tiểu Hi lo lắng. Sao anh lại vì một người xa lạ mà làm cho đứa em trai của mình lo lắng chứ. Cả cuộc đời này, người thực sự quan tâm lo lắng và yêu thương anh hết mực chỉ có em thôi- Duy Bảo đến bên cạnh em trai, ôm lấy cậu em và ôn tồn nói.

- Là chuyện liên quan đến cô gái có tên Thụy Hân đúng không?- Duy Khang hỏi không chút đắn đo.

.....Ngạc nhiên.....

-Hả...tại sao...em biết. Anh có nói gì đâu chứ- Duy Bảo tròn mắt trước câu hỏi của Duy Khang...

- Em là em trai của anh mà, nếu chỉ có chút chuyện nhỏ đó mà em còn không biết thì có còn là em trai của anh nữa không chứ. Anh yên tâm đi, chuyện này cứ để cho em.

-Không..không cần đâu, Tiểu Hi đừng bận tâm đến chuyện đó nữa, dù sao thì cô ấy chỉ là một người bạn mới quen thôi mà- Duy Bảo không tán đồng ý kiến của Duy Khang, nhưng cũng như là một sự an ủi mình.

-Anh không cần được em đâu, cô gái đó đã khiến anh trai của em nở nụ cười đúng nghĩa của nó thì nhất định là một người không đơn giản, em nhất định sẽ giúp anh. Còn việc của anh bây giờ là lên giường và đi ngủ- Duy Khang kiên quyết, rồi cậu bước đến bàn gấp chiếc laptop lại.

- Được rồi, anh sẽ đi ngủ...anh chịu thua Tiểu Hi rồi đó- Duy Bảo cười nhẹ và từ từ đặt lưng xuống giường, Duy Khang cũng bước lên giường ngay sau đó.

Căn phòng chìm vào bóng tối.

Sáng hôm sau, được nghỉ hai tiết đầu ở trường. Duy Khang gọi cho Thẩm quán gia, nhờ ông tìm giúp vài thông tin về cô gái tên Thụy Hân đó. Mười phút sau, có điện thoại gọi lại. Khuôn mặt Duy Khang rạng rỡ, hình như cậu đã tìm được những gì mình cần.

Bắt xe buýt, Duy Khang đến tiệm mỹ phẩm mà cậu vừa được biết là Thụy Hân đang làm thêm ở đó. Bình thường, sau khi tan học anh trai luôn là người đón cậu, hôm nào vì quá bận Duy Bảo mới nhờ quán gia Thẩm đón Duy Khang. Duy Bảo chăm sóc em trai cẩn thận đến nỗi, lúc nào anh cũng nghĩ em trai mình vẫn là một đứa trẻ con.....Phải khó khăn lắm Duy Khang mới thuyết phục được anh trai để cậu đi xe buýt mỗi khi anh không có thời gian...

Tiệm mỹ phẩm có tên “Lady number one”, cái tên với dòng chữ màu hồng nổi bật trên nền xanh. Đó là một tiệm mỹ phẩm quy mô không quá lớn cũng không quá nhỏ. Khách hàng ở đây chủ yếu là các cô gái tuổi teen, những người phụ nữ đã có gia đình hoặc là những nữ doanh nhân. Đôi lúc là các quý ông vào đây mua một món đồ về tặng cho những người phụ nữ là bạn, là đồng nghiệp, là người yêu, là vợ, là mẹ của

mình....Nên việc Duy Khang bước vào tiệm mỹ phẩm đó không có gì làm lạ. Nhưng, cái làm cho những cô gái trong tiệm mỹ phẩm chú ý đó chính là khuôn mặt tuấn tú của cậu....

- Ôi...đẹp trai quá!...Trang Thanh thốt lên và hất nhẹ cánh tay của Thụy Hân ý muốn nói với Thụy Hân là hãy ngẩng đầu lên để thấy cậu con trai vừa bước vào tiệm bởi Thụy Hân đang bận cầm cúi sắp xếp các loại mỹ phẩm lên trên kệ.

- Cái cậu này, lúc nào cũng vậy, cứ thấy ai đẹp trai là như vậy đó- Thụy Hân nói nhưng vẫn không ngẩng lên nhìn, cô đã quá hiểu cái tính cứ thấy con trai đẹp là không kìm được lòng của cô bạn thân.

-Cho tôi hỏi....ở đây có nhân viên nào tên là Đào Thụy Hân không?- Cậu con trai cất tiếng.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về hướng của Thụy Hân. Lúc bấy giờ, nghe đến tên mình Thụy Hân mới ngẩng lên. Đập vào mắt cô là một cậu con trai với làn da trắng, khuôn mặt cứ như tượng đúc bởi bàn tay của một nghệ nhân lành nghề, không hề có một chút khiếm khuyết nào...Gương mặt ấy, đối với Thụy Hân vừa lạ mà lại vừa quen....

-Trời ơi, Thụy Hân, cậu có cậu bạn đẹp trai thế mà lại không nói với mình....-Trang Thanh ra vẻ trách móc...

-Cậu nói gì thế, mình có quen cậu ta đâu chứ. Biết đâu chừng cậu ta tìm một Thụy Hân nào khác thì sao?- Tuy nói với Trang Thanh như thế, nhưng trong thâm tâm của Thụy Hân biết chắc là không thể có chuyện trùng hợp đến như thế...Nhưng rõ ràng, cô chưa gặp cậu con trai này bao giờ.

- Cô không biết tôi là ai, nhưng tôi lại biết chút ít về cô đó. Cô có thể dành một chút thời gian, đi nói chuyện với tôi được không- Duy Khang bước đến trước mặt Thụy Hân, nói rõ.

- Tại sao tôi lại phải đi với anh chứ? Tôi không hề biết anh.Hơn nữa, tôi đang trong giờ làm việc mà- Thụy Hân khó chịu trả lời- Cô không hiểu tại sao chàng trai này lại yêu cầu mình một cách vô lý như thế.

- Tôi sẽ xin hộ cô, cho cô được nghỉ khoảng 2 tiếng thôi...Số tiền lương trong hai tiếng đó của cô tôi sẽ trả..Được chưa?- Duy Khang nói chắc mồm từng lời....Không kịp để Thụy Hân có cơ hội tiếp tục từ chối, cậu bước đến người quản lý đang đứng tại quầy thu ngân. Cuộc nói chuyện chỉ vồn vện có ba câu qua lại. Kết thúc bằng nụ cười của cô quản lý .Hình như, với khuôn mặt điển trai, Duy Khang không khó để thuyết phục được người quản lý để cho Thụy Hân có thể ra ngoài với mình.

- Sao...anh...anh tự quyền quyết định như thế hả. Tôi có nói là sẽ đi với anh đâu chứ- Thụy Hân hằn giọng.

- Thụy Hân, có một anh chàng trai đẹp trai như thế mời cậu đi, sao cậu lại nỡ từ chối, nếu cậu không đi.Hay là tớ đi thay nhé!- Trang Thanh nửa thật, nửa đùa nói

- Không sao đâu Thụy Hân, em có việc bận thì cứ đi, hai tiếng đồng hồ đó coi như chị cho em nghỉ phép, sẽ không bị trừ lương- Người quản lý nói

- Đúng đấy, cả chị quản lý cũng đã nói như vậy thì cậu đi đi- Một nữ nhân viên khác lên tiếng

-Đi đi....cậu đi đi..., đi đi mà- Những tiếng nói khác đồng thanh vang lên.

Cuối cùng, dù cảm thấy khó chịu khi phải đi với cậu con trai mình chưa từng quen biết nhưng trước sự thúc giục của mọi người, Thụy Hân đành phải bước đến chào người quản lý một tiếng rồi cô bước ra ngoài. Trong cửa hàng, xôn xao...xôn xao...nhiều ánh mắt ganh tỵ và không khỏi tò mò về cậu con trai với nét đẹp tuấn tú ấy với Thụy Hân rốt cuộc là có quan hệ gì..

.....

- Tôi...tôi xin lỗi cô vì sự đường đột cũng như sự bất nhã của mình. Nhưng tôi có chuyện muốn nói với cô - Ánh mắt ánh lên sự cầu khẩn trong mỗi câu nói của Duy Khang.

- Thôi được rồi, coi như tôi tha lỗi cho cậu, mà rốt cuộc cậu là ai?tại sao lại biết tôi, và tìm tôi muốn có chuyện gì ?- Thụy Hân dịu giọng.

- Chúng ta hãy đến quán cà phê nào đó đi, tốt nhất là khuất tầm nhìn so với tiệm mỹ phẩm cô đang làm việc. Tôi không muốn, những đồng nghiệp của cô hiểu lầm về cô khi thấy cô đi với tôi- Duy Khang nói rồi, vẫy tay đón một chiếc taxi đang chạy tới gần họ.

Thụy Hân bước lên xe, đóng cửa xe xong. Duy Khang cũng bước vào hàng ghế trên của chiếc taxi. Chiếc xe đưa họ đến một quán cà phê cách nơi Thụy Hân đang làm việc khoảng một cây số. Giờ đây, Thụy Hân đoán có lẽ cậu con trai này không có ý xấu với cô, và quả thực cậu ta đang có việc cần đến cô. Sau khi tìm được chỗ ngồi thích hợp.....gọi bồi bàn thức uống xong, Duy Khang mở lời trước:

-Cô...à không, trông nhìn thì rất trẻ nhưng tôi nghĩ chắc là lớn hơn tôi nên tôi gọi là chị nhé. ...Chị có nhớ người con trai tên Duy Bảo mà chị gặp tại tiệm sách cách đây khoảng 1 tuần không?

- Hả, sao...cậu...rất cuộc cậu có quan hệ gì với anh ta...lẽ nào cậu...trông cậu rất giống, cậu là em trai của anh ta à? –Thụy Hân đã nghĩ đến khả năng này, hóa ra điều cô nghĩ là đúng.

Hai người yên lặng khi người bồi bàn mang thức uống đến. Nói lời “chúc quý khách vui vẻ”, rồi nhanh chóng quay đi.....

Duy Khang bấy giờ đáp:

- Chị nói đúng rồi đấy, tôi chính là em trai của anh Duy Bảo- Duy Khang nói cái tên Duy Bảo mà thấy rất ngưỡng mộ, bởi anh đã quen gọi anh trai bằng cái tên A Vũ, chỉ khi nào nói chuyện với người ngoài anh mới gọi bằng cái tên thật.

- Hóa ra là như thế, vậy cậu đến tìm tôi là do anh cậu bảo đấy à?- Thụy Hân hỏi như chất vấn

- Không, anh tôi không hề bảo, thậm chí nửa lời cũng không hề nói. Nhưng tôi thấy anh tôi cứ trầm tư, u uất, mọi sinh hoạt bình thường đều bị đảo lộn nên tôi xót xa lắm...Khó khăn lắm tôi mới thuyết phục được anh tôi nói ra tâm sự của mình- Duy Khang xúc động nói

- Thật sự như thế thôi...anh ấy là vì tôi mà thành ra như thế sao?- Thụy Hân không giấu được nỗi ân hận hỏi...

- Chứ còn gì nữa, tôi ..tôi không muốn trách chị, nhưng sự thật chị đã làm cho anh trai tôi bị tổn thương sâu sắc lắm đó. Tại sao chị lại nỡ đối xử với anh trai tôi như thế- Duy Khang mang chút nỗi hậm hực trong lời nói của mình...

- Tôi..tôi ..không biết....tôi xin lỗi anh...- Thụy Hân không biết phải nói gì ngoài hai từ xin lỗi...

- Thôi, hôm nay tôi đến đây tìm chị không phải là buộc chị phải xin lỗi tôi. Tôi muốn nói với chị một vài điều...- Duy Khang dịu giọng..

- Được..cậu nói đi, tôi nghe – Thụy Hân sốt sắng mở lời

Duy Khang bắt đầu bày tỏ nỗi lòng:

- Chị biết không, người ngoài nhìn vào ai cũng tưởng cuộc sống của anh em là rất hạnh phúc, thậm chí không ít người còn ganh tỵ ra mặt, nhưng họ không phải là người trong cuộc họ đâu có hiểu nỗi bất hạnh của chúng tôi. Mẹ của chúng tôi mất từ khi tôi mới hai tuổi còn anh hai tôi khi ấy chỉ mới lên sáu... cũng bởi vì làm dâu trong gia đình quý tộc mà mẹ tôi gặp tai nạn khi phải chạy khỏi sự đeo bám của cánh phóng viên...

Mồ côi mẹ, nhưng anh hai và tôi cũng mất luôn tình thương của bố, ông ấy là một người cực kỳ hà khắc nhất là từ sau khi mẹ tôi mất, đối với chúng tôi ông ấy luôn áp đặt và muốn chúng tôi làm theo lời ông ấy, ông ấy xem trọng cái danh tiếng, cái địa vị của gia đình hơn là những đứa con của mình....Mỗi khi chúng tôi không đáp ứng được như ông ấy yêu cầu thì lại bị ông ấy phạt đòn bằng roi da...- Duy Khang nghẹn ngào, những điều cậu đang bày tỏ cùng Thụy Hân, đúng chính là nỗi đau của cậu..- Và cứ mỗi lần tôi bị bố đánh, anh hai tôi lúc nào cũng thay tôi chịu đòn, bố đánh anh tôi đến bật cả máu lẫn roi đầy cả người, có lúc tôi tưởng chừng anh ấy chết mất..

Nghe đến đây, Thụy Hân thực sự bàng hoàng, cô không ngờ bên ngoài cuộc sống giàu sang là những nỗi bất hạnh khôn cùng.....

-Thật...thật sao??? Thụy Hân lắp bắp

Duy Khang khẽ gật đầu và nói tiếp, mắt anh đỏ gay:

-Nhiều lúc tôi tự hỏi không biết người đàn ông ấy có phải là bố của chúng tôi không, nếu là bố thì tại sao ông ta nhẫn tâm đánh con mình đến nỗi bán sống bán chết mà cũng không một chút xót xa.....Chính vì thế, tôi đã lớn lên trong vòng tay của anh hai tôi, đối với tôi anh ấy là tất cả cuộc sống của mình. Tôi được bác Thắm là quản gia lâu năm trong nhà kể lại, hồi đó chính anh tôi..một cậu bé con mới chỉ sáu tuổi đã phải tự mình ru đứa em trai bé bỏng của mình ngủ, có những lúc tôi quấy khóc, anh tôi lại bế tôi lên và khóc theo....Từ nhỏ đến lớn, lúc nào anh ấy cũng bảo vệ cho tôi, che chở và hi sinh cho tôi tất cả...Vì tôi, anh ấy đánh nhau với những đứa trẻ to con hơn mình gấp đôi lần, mình mấy bầm dập hết đã vậy về nhà còn bị bố tôi đánh...Anh ấy, luôn vì tôi ...Bởi vì thế, đối với tôi anh trai tôi là mặt trời của tôi...Tôi không muốn bất cứ ai làm cho anh ấy bị tổn thương..Từ xưa đến giờ chưa bao giờ anh ấy có một nụ cười thực sự ..cho đến khi anh ấy gặp chị...và tôi cảm ơn chị vì điều đó.....Chị có em trai không?- Duy Khang ngừng nói,hỏi Thụy Hân một câu hỏi chẳng dường như chẳng khớp với vấn đề...Cũng thấy làm lạ, nhưng Thụy Hân vẫn nhẹ nhàng đáp:

-Có..tôi có một cậu em trai kém mình 2 tuổi..mà sao cậu lại hỏi như thế., chuyện này có liên quan gì..?- Thụy Hân hỏi ngược lại .

-Có chứ...tôi đoán chắc chị cũng rất yêu thương em trai mình, đúng không?- Duy Khang lại hỏi .

- Đúng như thế, tôi rất yêu nó, vì nó là em trai duy nhất của tôi mà- Thụy Hân đáp...

-Là vậy đó, nếu chị có em trai, có lẽ chị sẽ hiểu được tại sao hôm nay tôi lại ra đây gặp chị và tâm sự với chị những điều tận đáy lòng tôi..Và vì thế, tôi mong chị...hãy làm bạn với anh trai tôi....chị giống như là món quà mà số mệnh đã tặng cho anh em tôi vậy đó...- Duy Khang nói rõ lòng mình.

.....Im lặng.....

- Được....tôi hứa với cậu..tôi hiểu rồi.....- Thụy Hân không khỏi cảm động trước tình cảm của anh em Duy Khang...Cũng có một người em trai nên cô hiểu được tấm lòng của Duy Khang...

-Thôi, cũng đã đến giờ rồi, lúc này tôi chỉ xin quản lý cho chị ra ngoài hai tiếng thôi..nếu còn nấn ná, e sẽ gây ra thiệt thòi cho chị- Duy Khang nhìn đồng hồ nói.

-...Ừ....cảm ơn cậu vì đã trân trọng tôi như thế - Thụy Hân cảm kích

-...Không, người nói cảm ơn phải là tôi chứ- Nói xong, Duy Khang quay sang gọi người bồi bàn tính tiền...

Rồi ...

Cậu cùng Thụy Hân bước ra khỏi quán cà phê, gọi cho Thụy Hân một chiếc taxi, khi chiếc xe chuẩn bị lăn bánh, Duy Khang vẫn gọi với theo:- Cảm ơn chị...

Thụy Hân đáp lại bằng một nụ cười và vẫy tay tạm biệt...

Duy Khang bước đến trạm chờ xe buýt miệng nở một nụ cười ...Lòng cảm thấy nhẹ nhàng....

4. Chương 4: Lần Hẹn Gặp Đầu Tiên

Quán cà phê nho nhỏ nằm ngay đầu phố, từ đây nhìn ra có thể thấy xe cô tấp nập qua lại bất kể lúc nào, trong một góc vắng, Thụy Hân với ly cam vắt trước mặt, ánh mắt cứ dõi theo hướng ngõ vào, hình như cô đang chờ ai đó. Cuộc hẹn của cô phải nửa tiếng mới đến, nhưng cô ra đây từ rất sớm. Bởi cô nghĩ, có một số điều cần chuẩn bị để nói với người cô hẹn gặp hôm nay.

Năm giờ ba mươi phút chiều,Thụy Hân vẫn đang mải mê với những suy nghĩ riêng mình. Thì bóng dáng một người con trai với khuôn mặt tuấn tú, nước da trắng mịn, trên người anh vận bộ veston sang trọng, mỗi bước chân anh đi đều khiến cho tất cả mọi người trong quán đều hướng mắt nhìn theo vì sự thu hút của anh. Một ánh mắt buồn nhưng cực kỳ quyến rũ.

-Chào em- Người con trai mở lời- Hình như tôi đã đến muộn so với giờ hẹn là hai phút thì phải

Giật mình vì nghe thấy một giọng nói trầm nhẹ, Thụy Hân ngẩng đầu lên và cô nhận ra đó chính là người cô hẹn hôm nay.

-Ồ...Chào anh, anh không đến muộn đâu. Là em đến sớm hơn thôi. Anh ngồi xuống đi, đừng đứng mãi như thế.

Ánh mắt không dấu được sự ngạc nhiên trước thái độ gần gũi hơn với mình, người con trai nhẹ nhàng ngồi xuống ghế. Mười giây sau, một người bồi bàn đến, đợi người con trai gọi xong món thức uống. Thụy Hân mở lời trước:

- Có lẽ là anh sẽ vô cùng ngạc nhiên khi em mời anh ra đây. Thực sự, lúc đầu em không đủ can đảm để mời anh ra đây, vì dù có như thế nào, thì em cũng đã làm anh tổn thương- Lời nói của cô mang đầy nỗi ân hận.

Người bồi bàn, mang ra một chai nước suối để trước mặt người con trai. Điều đó đã làm cho Thụy Hân phút chốc thấy hiếu kỳ.Nhưng cô chỉ im lặng, không nói gì. Người bồi bàn quay đi, người con trai mới nói:

- Tôi...đúng là tôi rất bất ngờ khi nhận được điện thoại của em, lòng tôi cảm thấy rất vui. Nhưng ban đầu, tôi đã định từ chối em....cuối cùng, lại không hiểu tại sao một sức mạnh vô hình nào đó đã khiến tôi đồng ý. Hôm nay, em tìm tôi nhất định có chuyện quan trọng lắm đúng không?...

- Đúng ...đúng là như thế. Nhưng trước khi em nói ra chuyện này, em mong anh hãy tha lỗi vì những lời nói hồ đồ của em hôm đó.- Thụy Hân lặp lại lời tạ lỗi, dường như nỗi ray rứt trong cô vẫn chưa hề tan biến.

.....

.....Im lặng.....

Rồi....Thụy Hân hỏi người con trai đang ngồi đối diện mình:

-Tại sao anh không nói gì? Tại sao lại im lặng. Có phải anh vẫn còn giận em đúng không?

- Không đâu..tôi im lặng chỉ là tôi cảm thấy hình như tôi đã vô tình làm cho em phải mang gánh nặng tội lỗi. Tôi không giận em đâu, nếu giận em hôm nay tôi đã không ra đây.

Lời nói đó của người con trai, làm cho Thụy Hân xóa đi nỗi ân hận trong lòng. Rồi cô hỏi anh:

- Dạo này anh ăn uống có điều độ không? Dạ dày của anh vẫn ổn chứ- Thụy Hân hỏi một câu hỏi dường như chẳng ăn nhập gì với vấn đề?

...Hả! hôm nay em hẹn tôi ra đây là để kiểm tra sức khỏe của tôi à? Nhưng tại sao em biết là tôi có bệnh về dạ dày?- Người con trai tròn mắt ngạc nhiên trước câu hỏi của Thụy Hân, một là vì không hiểu sao cô gái này lại hẹn mình ra đây chỉ là để hỏi thăm sức khỏe, lí do nữa đó là anh không biết tại sao cô lại biết đến căn bệnh của mình.

- Anh đừng vội vàng, em vẫn chưa nói xong mà. Em thực sự không biết là chính vì những lời nói của mình hôm đó lại làm anh phải khổ sở đến như thế nào....em không biết mình đã làm ọi thứ trong cuộc sống của anh bị đảo lộn....- Thụy Hân nói, giọng vẫn đều đều.

- Tại sao...tại sao em lại biết, là ai đã nói vậy?- Lần này, người con trai ngạc nhiên thực sự. Anh vẫn chưa nghĩ ra là tại sao những gì xảy ra với anh trong thời gian qua, Thụy Hân đều biết.

.....

- Thực ra là...ngày hôm kia, em đã gặp em trai của anh. Là cậu ấy đã cho em biết. – Thụy Hân trả lời.

- Là Duy Khang sao? Nó đến tìm em thật à?- Duy Bảo bấy giờ mới vỡ lẽ, bởi ngoài những người giúp việc trong gia đình, quần gia Thẩm và cậu em trai của mình ra, thì không ai biết được căn bệnh dạ dày của anh. Hôm đó, anh cứ tưởng Duy Khang nói tìm Thụy Hân là để động viên anh, nhưng rốt cuộc những gì Duy Khang nói với anh đều là sự thật.- Thế nó nói gì với em vậy?-Duy Bảo lại hỏi, nếu như nó bảo em nhất định phải làm bạn với tôi thì mong em cũng đừng chấp nhận mà nghĩ xấu về nó. Thằng bé nó còn trẻ con nhưng vì nó rất yêu tôi, nó sợ tôi buồn...nên...nếu có gì làm em phật lòng, tôi thay nó xin lỗi em- Duy Bảo ra sức bảo vệ cậu em trai của mình. Thực ra, Thụy Hân tìm đến anh hôm nay, nào có phải là cô muốn nói với anh rằng mình đã bị em trai anh làm phiền, cô tìm đến anh là nhằm một mục đích hoàn toàn khác. Nhưng

trước thái độ, sẵn sàng bảo vệ em trai của Duy Bảo, khiến Thụy Hân rất đổi cảm động, im lặng mất vài giây, cô trầm giọng:

- Bây giờ thì em đã hiểu, là tại vì sao mà cậu ấy lại tôn thờ anh như thế. Quả thật, những tình cảm tốt đẹp của anh em anh trong những gia đình quý tộc không phải là nhiều đâu. Là thế này anh Duy Bảo à, hôm kia, trong khi em đang bán hàng tại cửa hàng mỹ phẩm thì em trai anh đã đến tìm em, Cậu ấy mang một thái độ thỉnh cầu hết sức tha thiết, cho nên vì thế lúc đầu khi chưa biết rõ cậu ấy là ai nhưng em vẫn đi theo cậu ấy. Và rồi, cậu ấy đã kể cho em nghe về những gì anh và cậu ấy đã phải trải qua trong suốt tuổi thơ của mình. Cậu ấy đã làm em cảm thấy mình thật nhỏ bé khi đã đánh giá một con người, một sự việc quá phiến diện....Em nghĩ, trong mắt anh cậu ấy vẫn là trẻ con...nhưng em lại thấy hoàn toàn không phải như vậy. Cậu ấy, trạc tuổi thằng em trai của em nhưng chắc chắn hơn nhiều.- Thụy Hân dâng trào trong cảm xúc- Chính vì lẽ đó, mà em sẽ làm bạn với anh... Em không giàu có, không cao sang nhưng em nghĩ em có thể dùng tấm lòng của mình để làm một người bạn đúng nghĩa với anh....Và cả cậu em trai của anh nữa....

-Duy Khang kể cho em nghe về tuổi thơ của chúng tôi sao...Thằng bé đã thuyết phục được em làm bạn với tôi sao....Trước giờ, tôi luôn nghĩ nó vẫn còn là một đứa trẻ con, cần sự chăm sóc, bảo vệ của tôi. Nhưng giờ đây, nó đã mang đến cho tôi một người bạn. Làm được điều mà tôi không thể....Tôi....tôi cảm ơn em Thụy Hân, cảm ơn em vì đã chịu làm bạn với một chàng trai quý tộc cô đơn như tôi, cảm ơn em đã cho tôi hiểu rõ hơn về em trai của mình- Duy Bảo lòng rộ lên những cảm xúc lẫn lộn.....

.....Và rồi cuộc nói chuyện của họ kéo dài trong suốt hai tiếng đồng hồ sau đó. Lại một điều, tuy chỉ mới quen nhau nhưng họ nói chuyện với nhau lại khá là hợp, đan xen trong cuộc nói chuyện đó là những nụ cười ấm áp chân thành mà những người bạn tốt dành cho nhau...

5. Chương 5: Và Thế Là Ta Yêu Nhau

Thời gian như thế cứ mãi miết trôi... Rồi cũng đến lúc Duy Bảo và Thụy Hân chợt nhận ra họ không thể sống mà không có nhau. .Phải chăng, cái phút giây ngày hôm ấy, họ gặp nhau ở tiệm sách, hai đôi mắt cho nhau những cái nhìn ban đầu đầy thiện cảm dường như chính là một sợi dây vô hình buộc họ phải bên nhau suốt đời... Nhưng..tình yêu của họ..hai con người ở hai tầng lớp khác nhau, địa vị thân thể gia đình khác nhau...chỉ có trái tim và tâm hồn của họ đồng điệu với nhau đã gặp không ít phong ba, bão táp.

Trên bãi cỏ công viên trung tâm thành phố, một chàng trai trẻ, bước xuống từ chiếc BMW sang trọng. ...Anh cầm trên tay một đóa hồng màu phớt được bó rất khéo léo. Khuôn mặt rạng rỡ những nụ cười. Tay trái của anh thì cầm một hộp quà nhỏ hình vuông, được gói bằng lớp giấy màu hồng với những trái tim chi chít, trên chiếc hộp có thắt một chiếc nơ nhỏ bằng dải ruy băng màu xanh nhạt...Anh ngồi xuống trên bãi cỏ và lấy từ trong chiếc túi anh đã đặt sẵn trên đó lúc này những cây nến đủ màu.

Rồi...!

Anh cắm những cây nến xung quanh mình thành một hình trái tim khổng lồ, sau đó châm lửa cho những cây nến cháy lên. Khung cảnh lúc ấy thật lãng mạn, thật nên thơ. Đứng vào lúc ấy, đang từ xa tiến đến gần chỗ anh...một cô gái với mái tóc dài đen, óng mượt,,cô cài trên tóc một chiếc cài nhỏ màu đen, cô mặc chiếc váy đầm màu xanh biển, nó làm tôn thêm cái vẻ đẹp thuần khiết của cô.

Trong đêm tối, ánh sáng của những cây nến lung linh, huyền ảo. Một chàng trai với khuôn mặt anh tú và dáng người dong dỏng, một cô gái mỹ miều với chiếc váy bay nhẹ nhàng trong làn gió đêm thực sự đã vẽ nên một bức tranh hoàn mỹ về tình yêu. Bức tranh cứ khiến cho những người ngắm nó cứ chăm chú say sưa không thể rời mắt...

Sự xuất hiện đầy bất ngờ của cô gái khiến cho chàng trai bỗng nhiên chết lặng đi vì sự quyến rũ của cô...Phải một lúc sau, anh mới thốt nên lời:

- Thụy...Thụy Hân, hôm nay em xinh quá!

Cô mỉm cười hạnh phúc và bước đến trước mặt chàng trai đó, vòng hai tay mình lên cổ anh. Và dịu dàng:

- Anh chỉ khéo nịnh em thôi...Mà anh hôm nay trông cũng thật khôi ngô mà...Thế hôm nay, anh định cho em bất ngờ gì đây?

Chàng trai không nói gì, anh vội bước ra phía sau lưng cô rồi nói:

- Em nhắm mắt lại đi!

- Tại sao lại phải nhắm mắt, mở mắt không được sao?- Cô cố tỏ ra ương bướng.

- Nhắm mắt lại đi mà, Thụy Hân của anh là ngoan nhất. Em nhắm mắt lại đi - Anh nửa năn nỉ nửa dỗ dành...mong cô nhắm mắt lại,,

Thụy Hân từ từ nhắm mắt lại. Anh cúi xuống nhặt đóa hoa hồng trên tay, tay kia nhặt món quà. Rồi, lại bước đến mặt cô tay cầm hoa để trước mặt, tay cầm quà giấu sau lưng. Anh cất tiếng:

- Chúc mừng sinh nhật em..chúc mừng kỉ niệm sáu tháng ngày chúng ta yêu nhau...Hôm nay, anh, Duy Bảo, chàng trai với trái tim yêu em tha thiết và muốn bảo vệ em suốt cuộc đời có một món quà nhỏ dành tặng cho em.Và bây giờ, em hãy mở mắt ra đi.

Thụy Hân lảng lảng trong niềm hạnh phúc. Cô từ từ mở mắt ra. Trước mắt cô là ánh mắt chàng trai ấm áp nhìn cô say đắm, trên tay anh là đóa hoa tuyệt đẹp. Cô đưa tay đón lấy mà miệng không nói được tiếng nào.

- Sao thế, sao mọi ngày em cứ như con chim líu lo cứ hót suốt bên tai anh.Thế mà hôm nay lại im lặng đến thế?-Chàng trai ân cần, trách yêu Thụy Hân...ánh mắt vẫn không rời khỏi cô.

- Anh...anh làm em cảm động quá. Anh ...!

Cô chưa kịp nói thêm điều gì, thì anh đã đưa tay ghé sát mặt cô vào mặt anh. Khẽ đưa lên môi cô một nụ hôn nồng thắm. Thụy Hân nhắm mắt, đón nhận ngọt ngào từ làn môi anh.

Nhưng bỗng cô giật mình, đẩy anh ra. Điều đó làm anh không khỏi ngạc nhiên, anh hỏi:

- Em sao thế? Tại sao lại đẩy anh.

- Anh thật là ...ở đây là công viên anh không sợ bị mấy tay phóng viên à?

- Như thế thì cũng có sao đâu...Chuyện anh và em yêu nhau là sự thật, trước sau gì họ cũng biết mà...mà nếu như họ dám đưa ảnh lên thì anh chắc chắn hôm sau tòa soạn nơi tay phóng viên đó làm việc sẽ bị đóng cửa.

- Nhưng mà.....em...!

- Thôi được rồi, nếu em không thích thì anh sẽ không hôn nữa. Nhưng nhất định phải đền bù cho anh đó-Chàng trai vừa giả vờ hờn dỗi, vừa nũng nịu với người mình yêu.

- Được rồi. Em hứa...Coi anh kìa, cứ giống như trẻ con không bằng. Hay em bảo Duy Khang làm anh của anh luôn nhé- Thái độ đáng yêu của Duy Bảo khiến cô không nén được cười, cô trêu anh.- Thế chỉ có hoa thôi à, hình như còn cái gì giấu sau lưng anh nữa kìa.

- Trời ơi! Tinh vi chưa kìa. Cái này ai bảo là của em đó. Là của anh mà- Duy Bảo trêu

-đùa giỡn.....

.....Vui vẻ.....

.....Cười- hạnh phúc.....

Hai người yêu nhau, đan tay vào nhau, ngồi trong trái tim tình yêu của họ. Trái tim cứ tỏa sáng rực rỡ như tình yêu của họ cũng sẽ không bao giờ tàn lụi.

- Hôm nay, em làm anh bất ngờ quá. Thụy Hân ngày thường lúc nào cũng quần Jean, áo thun..Tóc lúc nào cũng cột cao, thế mà hôm nay cứ như là lột xác, thiếu chút nữa là anh nhận không ra rồi- Giọng Duy Bảo đầy niềm tự hào xen lẫn chút trêu chọc.

-Hức..đừng có mà trêu em, em mà diện lên thì lúc đó ối chàng xếp hàng, đến lúc đó thì đừng hối hận nha-Thụy Hân cũng không chịu thua chích lại...

.....

.....

- Hôm nay với em là một ngày sinh nhật thật đặc biệt...và em muốn nói với anh chỉ một điều thôi, em yêu anh Duy Bảo à, yêu rất nhiều - Thụy Hân đưa đôi mắt ngập tràn tình yêu nhìn Duy Bảo và nói.

- Anh cũng thế, cảm ơn ông trời đã ban em cho anh..

Trong chiếc hộp nho nhỏ kia là sợi dây chuyền bằng pha lê, Duy Bảo đã cất công đi tìm được một mẫu thiết kế độc đáo nhưng cũng thật tinh tế, sao cho thật vừa vặn và lấp lánh khi cô gái anh yêu đeo nó trên cổ.

Rồi họ ngồi cứ ngồi cạnh nhau yêu thương như thế cho đến khi những cây nến tắt dần và rồi tắt hẳn...

6. Chương 6: Sự Trở Lại Của Người Thứ Ba

Sân bay trung tâm thành phố, nhộn nhịp cảnh người đưa, kẻ đón. Tay đẩy một chiếc vali nom thật nặng. Cô vừa xuống sân bay. Đó là một cô gái dáng hình cao, nước da trắng ngà, mái tóc dài nhuộm màu hạt dẻ nâu, cô mặc một chiếc váy thật kiêu sa.

Hình như, không có ai đón cô cả....

Vẫy một chiếc taxi, khi chiếc xe từ từ lăn bánh, cô đưa mắt nhìn ra ngoài tấm kính rồi trộm nghĩ: “Năm năm rồi, cảnh vật cũng nhiều thay đổi quá. Mọi thứ cũng thay đổi cả rồi, nhưng không biết anh ấy có thay đổi không nhỉ, có còn giống như ngày xưa lúc mình ra đi không?”

Trụ sở văn phòng tập đoàn Phương Thị, Duy Bảo đang chăm chú phê duyệt những hợp đồng mà các công ty con thuộc tập đoàn của mình vừa kí kết. Mọi thứ ở đây, giờ đã khác trước rất nhiều. Hầu như các nhân viên trong công ty đều cảm thấy vui và mừng rõ khi người chịu trách nhiệm quản lý tập đoàn này, giờ đã là một chàng trai biết bộc lộ cảm xúc. Biết vui, biết cười và biết nói cảm ơn. Không giống như với cái biệt danh “hoàng tử băng giá” mà một số nhân viên có tính khôi hài gọi anh trước kia.

“Rẹt...”-cánh cửa mở ra, liền sau đó:

- Trông anh chăm chú thật đấy, mấy năm không gặp phong cách làm việc của anh vẫn như ngày xưa. Khi làm việc thì rất là tập trung, không bị ảnh hưởng bởi bất cứ điều gì.-Giọng nói của một cô gái không thật to nhưng cũng khiến Duy Bảo giật mình ngược lên.

.....

.....Ngạc nhiên, bất ngờ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!...

-Hả...em...em về khi nào thế, thật là bất ngờ. Em đã kết thúc chương trình du học rồi hả? em khác nhiều quá, thiếu chút nữa là anh không nhận ra em rồi.- Duy Bảo sau một giây phút bất ngờ, bình tĩnh trở lại nói.

- Trời đất, có thật không đó. Buồn quá, may là em đi mới năm năm, chứ nếu em đi mười năm chắc anh sẽ không nhận ra được nữa đâu nhỉ. Chắc tại bây giờ già hơn và xấu hơn ngày xưa. Thế anh có gì mới không vậy?

- Anh hả, cũng vậy thôi...À, thực ra cũng có một điều mới đó, là một người đặc biệt đã bước vào cuộc đời của anh- Duy Bảo vẫn thản nhiên nói nhưng anh không để ý đến sắc mặt của cô gái đó sầm lại. Thực ra cô hỏi như vậy chỉ là một hình thức thăm dò những chuyển biến trong anh đối với cô.

Năm năm trước đây, Khương Như- con gái độc nhất của gia đình họ Hứa. Một cổ đông lớn trong top năm của tập đoàn Phương Thị, gia đình cô và gia đình họ Phương vốn khá thân thiết trong lĩnh vực làm ăn. Ông nội của Duy Bảo và ông ngoại của Khương Như, đã có lời thề kết làm xui gia...Nhưng...

Lần đó, Khương Như gặp Duy Bảo trong buổi tiệc lớn mừng khai trương một chi nhánh do công ty nhà họ Hứa thành lập, lần gặp đầu tiên ấy. Cái vẻ lạnh lùng, xa cách của Duy Bảo lại như hút mất hồn của Khương Như. Và từ giây phút đó, cô đã tự nhủ với lòng mình rằng, cuộc đời này chỉ có anh mới xứng đáng làm chồng của cô. Nhưng lúc đó, cả Duy Bảo và Khương Như đều còn nhỏ, nên hai bên gia đình chưa bàn bạc gì đến chuyện hôn nhân, hơn nữa Duy Bảo chưa bao giờ xem lời nói của ông nội là một lời cam kết. Anh chỉ nghĩ rằng đó chỉ là lời nói đùa trong lúc nhàn rỗi của người lớn mà thôi. Sau lần gặp đó, Duy Bảo và Khương Như cũng chỉ chạm mặt và nói chuyện với nhau chỉ có hai lần thôi....Không lâu sau đó, Khương Như lên đường sang Canada du học, cô mang theo tình cảm của mình sang xứ người với lời thề sẽ chính thức nói lời yêu anh khi cô thành tài và trở về quê hương.

Còn Duy Bảo lúc đó, Khương Như đối với anh cũng chỉ như là một cơn gió thoảng, anh không để tâm đến cô vốn bởi cái tính lạnh lùng nên anh chưa từng rung động với bất kì người con gái nào cả, hay cũng có thể nói, người con gái nào có thể làm tan chảy băng dày trong trái tim của Duy Bảo thì phải nói rằng người đó phải có gì rất đặc biệt.

Duy Bảo và Khương Như đều không thể ngờ, lần gặp cuối cùng giữa anh và cô năm đó trước khi cô đi du học không lâu..lại trở thành một định mệnh, số phận đã bị ông trời sắp đặt để rồi khi gặp lại, giữa họ đã nảy sinh những sự việc biến hóa khôn lường và bỗng chốc trở thành kẻ thù của nhau.

7. Chương 7: Một Âm Mưu Sắp Bắt Đầu

Khương Như đang ngồi trầm ngâm, trước mặt cô là một chiếc máy vi tính tinh thể lỏng. Tâm trí cô dường như đổ vào tất cả những dòng suy nghĩ miên man. Chợt, có một người gõ cửa. Khương Như giật mình và nói :- Mời vào. Một người đàn ông chừng ngoài ba mươi tuổi bước đến, anh ta đặt trên bàn của Khương Như một tập hồ sơ rồi nói:

- Thưa tiểu thư, những gì tiểu thư sai tôi làm, tôi đã làm xong rồi. Theo những gì tôi được biết thì cô gái mà tiểu thư cần tìm hiểu tên là Đào Thụy Hân, con của một gia đình trung lưu. Bố mẹ cô ta là những nhân viên bình thường trong một công ty trực thuộc tập đoàn Phương Thị. Vì không muốn làm gánh nặng cho bố mẹ nên cô ta hiện vừa đi học vừa đi làm thêm tại một tiệm mỹ phẩm...còn nếu như cô muốn biết cụ thể hơn thì trong hồ sơ đã có hết rồi thưa cô.

Nghe xong những lời người đàn ông ấy nói Khương Như nảy sinh bao nhiêu thắc mắc về cô gái tên Đào Thụy Hân kia. Bất giác cô nói:

- Được rồi Alex, anh vất vả rồi. Bây giờ tôi muốn ở một mình, khi nào cần tôi sẽ gọi anh sau.

Khương Như vừa nói xong, người đàn ông ấy liền gặp người chào rồi từ từ bước ra.

Tại nhà của Thụy Hân.

Thụy Hân đang cùng em trai là Khả Thụy cùng nhau chuẩn bị bữa tối cho cả gia đình, họ vừa chuẩn bị vừa nói chuyện rất vui vẻ với nhau. Họ không hề biết rằng, trong lúc đó ở phía bên ngoài căn nhà nhỏ xinh của họ đang có một cặp mắt quan sát họ một cách chăm chú. Đó là một cô gái ngồi trong chiếc xe Audi màu bạc, cô đeo một cặp kính màu đen, cùng một chiếc váy rất hợp thời. Trong đầu cô dấy lên những suy nghĩ đầy ác cảm: “ Thật không ngờ, một đứa con gái với thân thế và hoàn cảnh gia đình rất ổn định thường như thế này lại có thể làm cho trái tim băng giá của anh chàng họ Phương kia tan chảy, quả thật không đơn giản chút nào. Chắc hẳn cô ta phải có bí quyết gì đó để quyến rũ đàn ông. Nhưng dù có như thế nào, thì Khương Như- mày cũng không được để thua con bé nhà nghèo kia, mày phải cho cô ta biết thế nào là không biết lượng sức mình. Hứa Khương Như này từ nhỏ đến giờ chưa chịu để thua ai bất cứ chuyện gì” Rồi cô đưa một ánh mắt sắc lẹm nhìn vào hướng ngôi nhà của Thụy Hân một lần nữa rồi phóng xe đi.

Trong công viên, trung tâm thành phố. Thụy Hân và Duy Bảo đang tay trong tay dạo bước trên những đám cỏ xanh rì. Họ nhìn nhau bằng những ánh mắt yêu thương.

-Thụy Hân này, từ nay em và Khả Thụy mỗi lần gọi tên anh có thể gọi bằng một cái tên là A Vũ, và gọi Duy Khang là Tiểu Hi nha- Duy Bảo nói cho Thụy Hân biết điều mà anh đã ấp ủ từ lâu.

- A Vũ, và Tiểu Hi...thế hóa ra cả hai anh em anh đều có biệt danh à? Sao đến tận hôm nay anh mới cho em biết. Mà hình như Duy Khang cũng chưa cho Khả Thụy biết điều này- Thụy Hân ngạc nhiên hỏi.

- U! Đúng rồi. Trong gia tộc của anh, mỗi người sinh ra đều có hai cái tên. Một tên trong giấy khai sinh, và đương nhiên cái tên đó ai cũng biết. Còn một cái tên khác gọi là Đặc danh riêng của gia tộc anh. Chỉ có những người có quan hệ máu mủ ruột thịt mới được gọi tên này- Duy Bảo thành thật giải thích .

- Thì ra là vậy, hóa ra trong gia tộc của anh cũng có nhiều quy tắc rắc rối nhỉ. Thế tại sao bây giờ anh lại để cho em và Khả Thụy được gọi anh và Duy Khang bằng đặc danh.?- Thụy Hân gật gù rồi lại hỏi.

- ...Thì bây giờ em là người con gái anh yêu, tương lai sẽ là vợ của anh, là chị dâu của Duy Khang nên gọi như thế là đương nhiên thôi, Hơn nữa, Duy Khang và Khả Thụy lại đối xử với nhau rất tốt, không khác gì anh em cả. Mà Khả Thụy cũng là em vợ tương lai của anh nên gọi như thế là đúng thôi.

- Em..hiểu rồi- Thụy Hân đáp, gương mặt cô nở một nụ cười hạnh phúc...Hai người yêu nhau lại tiếp tục bước đi trên những thảm cỏ xanh. Họ nói với nhau rất nhiều chuyện.....Tưởng chừng như đó là hạnh phúc vĩnh cửu, nhưng họ không ngờ rằng. Đang có một người sắp tâm âm mưu chia rẽ tình cảm của họ và gây ra cho họ không ít những đau đớn tủi nhục.....

8. Chương 8: Thử Đoạn Lân Đầu Tiên

Hôm đó, là một ngày trời nắng đẹp, như mọi ngày Thụy Hân từ tiệm mỹ phẩm trở về. Là ngày thứ 7 nên cô không làm ca tối,...bước vào nhà, Khả Thụy mở cửa cho cô.Cậu nhanh nhẩu nói:

-Chị Thụy Hân, có bạn chị ngồi đợi chị nè. Chị tiếp bạn chị đi nhá, em đang học bài, em vào học tiếp đây.- Nói rồi Khả Thụy quay lưng bước lên phòng.

- Thụy Hân tiến nhanh vào căn phòng khách, một cô gái ăn mặc khá thời trang, mái tóc nhuộm nâu hạt dẻ óng mượt, đang ngồi trên sofa đợi cô. ...Thụy Hân nhìn cô gái đó một cách chăm chú, dường như cô đang cố nhớ ra gương mặt này, không biết đó là người bạn từ thời nào của cô. Nhưng thực tình Thụy Hân không hề có một ấn tượng gì với cô gái đó cả. ...Cô lắp bắp hỏi:

- Bạn...bạn là ai? Bạn và mình quen nhau lúc nào nhỉ? Sao mình lại không hề biết bạn

- Ha ha...Đương nhiên, làm sao mà quen nhau được, tôi và cô làm sao mà có thể quen nhau được chứ- Đáp lại câu hỏi tuy hơi ngập ngừng nhưng rất lịch sự của Thụy Hân, cô gái đó ngang tàng, từng câu từng chữ đều tỏ vẻ khinh khi.

- Vậy...rốt cuộc cô là ai? Và cô đến đây để tìm tôi là có việc gì?- Thụy Hân thay đổi sắc giọng.

- Ở đây nói chuyện không tiện, chúng ta đi tìm một quán nào đó cho dễ nói. Tuy cô không biết tôi nhưng tôi có biết chút ít về cô và giữa hai chúng ta lại có một cái chung đó

Phân vân một lúc, cuối cùng Thụy Hân vẫn chấp nhận yêu cầu của cô gái lạ kia. Báo cho Khả Thụy biết mình ra ngoài rồi cô theo chân cô gái đó bước trên chiếc xe Audi đậu trước cửa nhà. Lúc này, khi vừa về nhà cô đã thấy chiếc xe này đậu trước nhà mình, nhưng cô chỉ nghĩ đó là khách của nhà hàng xóm...Bước lên xe mà cô vẫn không ngừng thắc mắc, rằng cô gái này là ai? Mà lại tỏ ra bí hiểm như vậy? rõ ràng từ trước đến nay cô chưa gặp qua cô gái này bao giờ. Vậy mà tại sao cô ta lại nói với cô là cô ta biết chút ít về bản thân cô, giữa cô ta và cô lại còn có 1 điểm chung nữa, điểm chung ấy là gì?

Trong khi đó, cô gái đang cầm vô lăng bên cạnh cô cũng có những suy nghĩ của riêng mình. “ Trông cô ta chẳng có gì là bằng mình cả vậy mà không hiểu sao anh ấy lại có thể quan tâm đến cô ta nhỉ.....”

Những dòng suy nghĩ của họ chưa dứt thì chiếc xe đã dừng ngay trước một quán cà phê sang trọng, kiến trúc của quán trông giống như tòa lâu đài kiểu xưa thời phục hưng...Chiếc cổng chào với những dây đèn rực rỡ quấn quanh những khuôn đá bằng men sứ. Bốn chàng trai đáng người cao dong dỏng, khuôn mặt tinh tú, ánh mắt đầy gợi cảm. Mỗi luôn nở những nụ cười tưởng chừng như không bao giờ tắt. Thấy cô, họ liền tỏ vẻ vui mừng và thân thiện hơn so với những người khách bước vào trước, hình như cô là khách quen của quán này.

- Xin chào Hứa tiểu thư đến với tệ quán của chúng tôi. Hi vọng sẽ được phục vụ cô cùng bạn của cô một cách tốt nhất- Một người đàn ông đáng người hơi đậm, nhưng cung cách lịch lãm cuối người và nói, họ thấy cô đi cùng với Thụy Hân nên.....

- Cô ấy không phải là bạn của tôi, chỉ là người mới quen thôi.- Khương Như đáp một cách cẩu kính cứ như cô sợ người ta nghĩ cô là bạn của Thụy Hân...

-Dạ...tôi...tôi xin lỗi, tôi nhầm- Vậy mời tiểu thư và cô đây vào quán ạ- Người đàn ông lúng túng

Bấy giờ Thụy Hân mới biết được một thông tin duy nhất về cô gái bí hiểm đang cùng đi với mình. Cô ta mang họ Hứa, và chắc hẳn nhìn vào cách cư xử của những người tại quán cà phê này, nhìn vào cung cách của cô thì có thể khẳng định cô là con gái của một gia đình có địa vị cao...Thụy Hân chợt dự cảm thấy một điều gì đó không hay....Nhưng....

Ngay cả, một quán cà phê sang trọng từ hình thức đến phong cách phục vụ như thế này, cô chưa từng đặt chân vào. Bởi những khi cô đi cùng với Duy Bảo cũng thế, Duy Bảo không phải là người phô trương. Còn đối với cô gái này, cô ta cố ý đưa Thụy Hân đến một nơi như thế này, có lẽ ngầm ám chỉ với cô một điều gì đó...

Hai cô gái bước đến một chiếc bàn nằm bên cạnh gốc cây trúc.

Nhìn thẳng vào đôi mắt của Thụy Hân. Khương Như không ngần ngại lên tiếng trước.

- Đào Thụy Hân, có lẽ anh ấy vẫn chưa cho cô biết rằng anh ấy đã có một người bạn thanh mai trúc mã từ lúc còn nhỏ đúng không?

Không khỏi ngạc nhiên trước câu hỏi như không phải hỏi của Khương Như, Thụy Hân tròn mắt hỏi ngược lại:

-Cô nói gì, tôi...tôi không hiểu, anh ấy nào. Anh ấy là ai?

-Cô không biết động nào à? Hay cố tình không hiểu, Thôi được tôi cũng chẳng muốn vòng vo với cô thêm nữa. Tôi đã có nói với cô rằng giữa hai chúng ta có một điểm chung đó là cùng liên quan đến một người đàn ông và anh ấy chính là đại thiếu gia của tập đoàn Phương Thị- Phương Duy Bảo. Tôi và anh ấy vốn đã có hôn ước từ trước.....- Lời nói của Khương Như lấp lửng vừa mang một chút khoa trương vừa mang ý thăm dò.

-Là Anh A Vũ..à không là anh Duy Bảo à, sao lại như thế được.?Không, tôi không tin- Thụy Hân rất đổi kinh ngạc, môi cô lẩm nhẩm gọi tên người cô yêu.

-Hả! cô lại còn gọi anh ấy bằng cái tên thân mật nữa cơ à, xem ra ma lực của cô không tầm thường chút nào – Khương Như không dấu diếm sự ghen tức trong lòng –Nhưng tôi cho cô biết tôi và Duy Bảo mới là một cặp trời sinh. Ngoài tôi ra không ai phù hợp để làm vợ anh ấy cả. Vậy mà giờ cô lại muốn làm kẻ thứ ba xen vào giữa hai chúng tôi sao?-Lời của Khương Như sắc như dao gọt, từng lời từng lời cứ như sét đánh bên tai Thụy Hân. Sau mấy phút tinh thần xáo trộn, Thụy Hân đã lấy lại bình tĩnh. Cô nói từng lời chắc chắn:

-Tôi không biết, cô là ai và cô có quan hệ gì với Duy Bảo, và tại sao lại muốn ly gián tình cảm của chúng tôi. Nhưng cô không dọa được tôi đâu, tôi tin Duy Bảo, anh ấy sẽ không gạt tôi đâu.

-Cô...-Mắt Khương Như lòng sọc...-Rồi cô chợt cười lớn và nói: ha ha, cô ngây thơ quá Đào Thụy Hân à, không lẽ cô tin Duy Bảo thật lòng yêu cô sao? Mà cứ cho rằng nếu anh ấy thật lòng yêu cô chẳng qua là vì cô mang đến cho anh ấy cảm giác mới lạ thôi, cô có lẽ biết rằng bản tính đàn ông vốn ham mê của lạ mà. Sau một thời gian, khi cô không còn gì mới lạ nữa anh ấy sẽ chán cô..Cô thử nghĩ mà xem, cô không xinh

đẹp, gia đình lại không thân thế gì. Làm sao anh ấy có thể lấy cô làm vợ chứ, cô và anh ấy là người của hai thế giới...

- Cô thật là trơ trẽn, cô tưởng cô nói thế là tôi tin cô sao? Cô thật là ấu trĩ..., tôi không muốn nói chuyện với cô nữa tôi về đây – Thụy Hân đáp lại không một chút tự ti rồi nhanh chóng đứng dậy và bước đi.

- Cô không được đi, cô vừa nói gì, cô dám nói tôi ấu trĩ sao- Khương Như nắm lấy khuỷu tay của Thụy Hân, ném đôi mắt đầy căm ghét vào cô.

- Đúng, chỉ có người ấu trĩ như cô mới giữ mấy cái trò ly gián vợ vắn này, đúng tôi không xinh bằng cô, không có thân thể như cô. Nhưng tôi có bản lĩnh, có lòng tự tôn không làm mấy trò trẻ con như cô- Thụy Hân gạt mạnh tay Khương Như ra, nói vài lời sau cuối rồi đi thẳng một mạch không ngoái đầu lại.

Khương Như, giống như vừa bị tát nước vào mặt. Cô đứng chết trân, ánh mắt đầy nỗi căm hờn hướng theo lối đi của cô gái vừa nói chuyện với mình. Cô tự nhủ thầm với mình “ Thụy Hân, cô giỏi lắm, rồi tôi sẽ cho cô biết sự ngu ngốc của cô khi chọc giận Hứa Khương Như này, cô muốn cướp Duy Bảo khỏi tay tôi ư?, đừng hòng. Khương Như này đã muốn gì thì nhất định bằng mọi giá phải có được, nếu tôi không có thì không ai có cả.”- Rồi Khương Như ngồi xuống một lúc, cô đang lên những kế hoạch....

Tuy trước mặt Khương Như, Thụy Hân tỏ ra vẻ không chút lay động trước những lời nói như một chiều đó nhưng Thụy Hân không phải không chút gì bận tâm. Cô cho rằng, chỉ ít giữa Duy Bảo và cô gái kia từng có quan hệ gì đó trong quá khứ thì cô ta mới dương dương tự đắc như thế. Nhưng, từ lúc yêu nhau đến giờ cô chưa hề nghe Duy Bảo nhắc đến người con gái nào tên Khương Như cả, vậy mà hôm nay, cô gái xa lạ này lại xuất hiện trước mặt cô, dùng những lời lẽ quá ư khiếm nhã đối với cô. Và quan trọng hơn cả, sự xuất hiện của cô ta là vì tình cảm của cô và Duy Bảo....

Chiếc xe buýt dừng lại tại trạm, Thụy Hân bước xuống xe. Cô vừa suy nghĩ vừa bước từng bước về nhà. Nhà của Thụy Hân ở khá gần trạm xe buýt nên chẳng mấy chốc cô đã về gần tới nhà. Về đến cổng, cô giật mình nhìn lên thì thấy một chiếc xe BMW màu đen sang trọng đậu ngay trước cửa nhà. Đó chính là xe của Duy Bảo, có lẽ anh đang ở trong nhà đợi cô...Trong lòng Thụy Hân bỗng dưng cảm thấy rối bời, cô không biết mình phải làm gì, bước vào nhà hay là không...Nếu như bình thường, Thụy Hân đã chạy ngay thật nhanh vào nhà để được nhìn Duy Bảo, nhưng hôm nay lại khác...Cô đứng bất động ở trước cổng vài phút, rồi đánh thượt một cái. Cô mở cánh cửa bước vào nhà...Bỗng, đầu cô chạm phải một người, cô ngược lên thì thấy Duy Bảo đứng đó chờ mình từ lúc nào. Duy Bảo nhìn vẻ lúng túng của cô, anh cười dịu dàng và nói:

- Cô công chúa xinh đẹp của anh đi đâu mới về đây?. Làm anh ngồi đợi em đến sốt cả ruột, mà hôm nay em cũng lạ nhỉ, đi đâu mà lại để quên điện thoại ở nhà nữa.

-Anh...anh đến lâu chưa? Sao hôm nay anh đi làm về sớm thế, hôm nay anh không phải đưa Duy Khang đi học điều khắc à?- Thụy Hân không trả lời câu hỏi của Duy Bảo, cô hỏi lảng sang chuyện khác.Miệng vẫn nở nụ cười, không để cho Duy Bảo phát hiện ra mình đang có tâm sự.

- Đánh trống lảng giỏi nhỉ, mà tại sao hôm nay lại gọi em trai anh là Duy Khang?!...-Duy Bảo trong lòng cảm thấy thắc mắc vô cùng, nhưng anh vẫn nhẹ nhàng hỏi bằng những nụ cười nhẹ nhàng không có chút gì căng thẳng.

-Thì em quên thôi mà...Thực ra em có đi đâu đâu, đi với một người bạn cũ. Lúc em đi, Khả Thụy cũng biết mà, nó không nói cho anh biết à. Mà nó đi đâu rồi?- Thụy Hân vẫn tỏ vẻ thản nhiên.

-Thì vẫn ở trong phòng chứ đâu. Lúc này nó cũng có nói, nhưng tại anh thấy em đi lâu về quá nên sốt ruột và hỏi thôi mà.Anh quan tâm em như thế mà cũng không được à- Duy Bảo ra vẻ hờn dỗi đáng yêu.

-Không phải, ý em không phải thế...Thôi mà, cho em xin lỗi vì đã làm anh lo. Em hứa lần sau đi đâu cũng mang theo điện thoại được chưa nào- Thụy Hân cười và choàng tay qua sòng lưng của Duy Bảo-Rõ ràng những hành động, cử chỉ lời nói của Duy Bảo đều được thể hiện một cách rất chân thành .Không có gì là ngụy tạo cả, vậy thì tại sao...Mà sao hôm nay Khả Thụy cũng không đến lớp điều khắc nhỉ?- Thụy Hân hỏi..

- Hôm nay, công chúa xinh đẹp của anh sao thế nhỉ? Bữa nay là thứ 7 mà. Lớp điều khắc của tụi nhỏ chỉ dạy vào ngày chẵn thôi mà, hôm nay em cứ như người mất hồn ấy? Có chuyện gì xảy ra sao em?- Gương

mặt của Duy Bảo thay đổi trạng thái, anh chuyển sang lo lắng hỏi- Bởi từ trước đến nay, Thụy Hân chưa bao giờ quên những việc nhỏ nhặt này.

-À không, không có đâu anh...Thì em cũng là con người mà, đầu óc có lúc cũng xảy ra sự cố chứ- Thụy Hân lại nở một nụ cười để khóa lấp đi tâm trạng của mình...

Nhìn nụ cười của người mình yêu, Duy Bảo tạm yên tâm, anh thôi không hỏi nữa, rồi anh cùng cô ngồi xuống chiếc sofa ở phòng khách. ...

9. Chương 9: Sự Phẫn Nộ Của Hứa Tiểu Thư

Chuyện Khương Như sai người điều tra về thân thế của Thụy Hân, cũng như việc cô ta đến tìm gặp Thụy Hân, Duy Bảo tình cờ biết được, anh đã hiểu tại sao hôm đó Thụy Hân lại có thái độ kì lạ như vậy, Duy Bảo rất bức tức..

Hôm đó, Duy Bảo gặp Khương Như ở một quán cà phê nho nhỏ. Đúng ba giờ mười lăm phút chiều theo giờ hẹn, Khương Như hí hửng bước vào quán.Vào đến nơi, cô chưa kịp ngồi xuống đã ríu rít:

-Ôi, em vui quá, không ngờ anh lại hẹn em ra đây. Thế chắc là muốn tâm sự với em đúng không?-Gương mặt Khương Như nở một nụ cười rạng rỡ

- Tôi không có thời gian mà hẹn cô ra đây để tâm sự với cô đâu. Tôi chỉ muốn hẹn cô ra đây để nói cho cô biết một điều thôi.

- Anh..anh muốn nói chuyện gì với em-Nụ cười của Khương Như bỗng vụt tắt, cô linh cảm một điều gì đó không tốt khi nhìn vào ánh mắt chất chứa đầy nỗi căm tức của người con trai đang ngồi đối diện mình.

-Tôi nói thẳng vấn đề luôn cho cô hiểu nè. Tôi trước giờ luôn xem cô là một người bạn, và ngoài điều ấy ra không hề có gì khác. Chính vì thế tôi yêu cầu cô đừng tới làm phiền Thụy Hân, chuyện cô điều tra về thân thế hoàn cảnh của Thụy Hân tôi coi như không biết gì. Nhưng tôi cảnh cáo cô, nếu cô còn xuất hiện trước mặt cô ấy và bịa đặt ra những điều không có thì cô đừng trách tôi trở mặt...Cô nên biết dù gia đình cô có khá nhiều cổ phần trong công ty, nhưng bây giờ số lượng cổ phần tôi nắm trong tay còn nhiều hơn gấp mấy lần....Chính vì thế nên..tôi mong cô hãy biết điều một chút- Ánh mắt Duy Bảo hừng hực, như ám hiệu cho Khương Như biết rằng những gì anh nói thì anh sẽ làm được.

- Nhưng chẳng phải giữa hai chúng ta đã có đính ước từ nhỏ sao?- Khương Như vẫn tỏ ra ngang bướng

- Đó là do cô nghĩ thế, còn tôi thì chưa bao giờ. Ông tôi cũng đã nói rồi, đó chỉ là một lời nói trong lúc cao hứng thôi. Nếu như tôi và cô thành đôi thì càng tốt. nhưng nếu không thì ông tôi không ép buộc. Thời đại này là thời đại nào rồi mà còn kiêu áp đặt hôn nhân chứ. Cô sống ở phương tây cả 5 năm trời không lẽ cô không hiểu điều đó sao?- Duy Bảo kiên quyết đến lạnh lùng.

- Anh...anh là đồ vô tình...Tôi...-Khương Như bắt đầu nghẹn ngào...

-Tôi không phải vô tình mà là trước giờ tôi không hề có tình cảm với cô, tôi nói thế là tôi không muốn lừa gạt cô . Không lẽ cô muốn bị tôi lợi dụng tình cảm sao?

- Được rồi, Duy Bảo em hiểu rồi. Em sẽ nghe theo những lời anh nói. Dù sao em cũng không muốn mất đi tình bạn của chúng ta, cũng không muốn làm ảnh hưởng đến mối thâm tình của hai gia đình chúng ta-Khương Như đổi giọng

-Nếu cô hiểu được vậy thì tốt, tôi và cô vẫn sẽ là bạn của nhau.-Nói rồi Duy Bảo nhoen một nụ cười cầu hòa, sau đó anh đưa tay ra với ý muốn bắt tay với Khương Như. Như một phản xạ Khương Như cũng bắt tay Duy Bảo, miệng cũng nhoen một nụ cười.

Tạm biệt Khương Như, Duy Bảo ra về. Nhưng anh không hề biết rằng, đằng sau cái nụ cười giả tạo ấy là những âm mưu, những thủ đoạn khôn lường đang rình rập để hãm hại anh và những anh yêu thương.

Ở đây có ai tên Đào Thụy Hân không?ra nhận thư này- Tiếng của người bưu tá vang to

Thụy Hân mở cánh cửa bước ra, xác nhận mình chính là Đào Thụy Hân rồi đưa tay cầm lấy một bức thư dày cộm, trên phong bì không đề tên người gửi mà chỉ có địa chỉ của người nhận.

Thụy Hân vô cùng bất ngờ bởi từ trước đến giờ cô chưa bao giờ gửi thư và nhận thư phương xa của bất cứ một ai. Cô đưa ra những phỏng đoán, cô mỉm một nụ cười hạnh phúc khi nghĩ rằng đó có lẽ là một hành động lãng mạn của Duy Bảo dành tặng cho cô...Cô hồi hộp mở lá thư ra,...một bức thư dài chưa đến mười dòng được đánh máy, kèm theo đó là những bức ảnh của bố cô, mẹ cô, của Khả Thụy rồi có cả ảnh của anh em Duy Bảo đều bị đâm thủng ở đủ chỗ. Thụy Hân bỗng thấy lo sợ vô cùng, rồi tay cô lại run cầm cập khi đọc nội dung bức thư kia “ Đào Thụy Hân nếu như người không chịu buông tha cho Phương Duy Bảo thì tất cả những người mà người yêu thương nhất sẽ lần lượt, lần lượt biến mất khỏi cuộc đời này”....Rõ ràng rồi, đây là một bức thư đe dọa sắc mùi xã hội đen...Cô lơ mơ đoán ra được ai là chủ nhân của bức thư này. Thấy chị gái của mình, mặt cắt không còn giọt máu khi cầm trên tay lá thư vừa nhận được, Khả Thụy lo lắng hỏi:

- Chị ơi có chuyện gì mà sao sắc mặt chị tái nhợt vậy?- Trong thư viết cái gì à, mà thư của ai vậy, chị cho em xem thử.

- À không, không phải đâu, chắc tại lúc này làm việc phải tăng ca quá nên chị hơi mệt thôi. Uống thuốc vào là khỏe ngay ấy mà- Thụy Hân nói dối để tránh cho em mình khỏi phải lo lắng.

- Thật thế à, nếu thế thì chị xin giảm bớt giờ làm đi. Sức khỏe vẫn là trên hết chị à!

- Ủ! Chị biết rồi. Thôi em đi tắm rửa đi rồi ra ăn cơm, bố mẹ cũng sắp về rồi đó.

Khả Thụy vâng một tiếng rồi cậu nhanh chóng bước vào phòng tắm, Thụy Hân cũng nhanh nhẩu cất đi lá thư và những tấm ảnh vào túi xách của mình đang để trên bàn, rồi đặt nó cẩn thận vào phòng mình....Tâm trí cô không ngừng suy nghĩ về những bức ảnh và nội dung lá thư kia....Cô thực sự lo lắng.....

Chiều tối hôm đó, ông bà Đào từ công sở trở về, gương mặt mang đậm dấu vết của thời gian của họ đượm buồn. Không giống như không khí vui vẻ của mọi ngày, họ cố gắng nuốt từng miếng cơm, thế nhưng họ không thể dấu được tâm sự với hai đứa con của mình, Thụy Hân lo lắng lên tiếng hỏi trước:

- Bố mẹ hôm nay có chuyện gì thế ạ?- Ở công ty có chuyện gì sao?

- À không, không có gì đâu, các con đừng lo lắng - Bà Đào lắc đầu chối rồi khẽ đưa một ánh mắt buồn nhìn sang chồng mình.

- Bố mẹ nhất định có chuyện, tại sao bố mẹ lại không cho con và chị con được biết chứ?- Khả Thụy bấy giờ mới lên tiếng

Bữa cơm của gia đình Thụy Hân hôm đó diễn ra trong không khí vô cùng căng thẳng, điều này chưa từng xảy ra với gia đình đầm ấm của cô. Và lúc thật nhanh những miếng cơm vào miệng, Thụy Hân đứng dậy trước, sau đó đến Khả Thụy, cả hai đều mang một nỗi lo lắng và băn khoăn tột độ không biết đã có chuyện gì xảy ra với bố mẹ...

Một lúc sau, ông bà Đào từ trong phòng mình vừa bước ra. Lúc này, Thụy Hân cũng vừa rửa xong đồng chén bát.

Ông bà Đào, ngồi trên chiếc sofa đối diện với hai đứa con của mình, nhìn hai đứa con ông bà vô cùng xót xa...Rồi ông Đào buồn bã lên tiếng:

- Hân, Thụy này, thực ra bố mẹ không muốn các con biết chuyện này đâu, vì sợ hai đứa sẽ lo lắng. Nhưng nếu bố mẹ cứ giấu thì lại càng làm hai đứa lo lắng hơn. Là thế này, hôm nay ở trên công ty bố mẹ vừa nhận được thông báo nghỉ hưu bắt đầu từ tuần sau các con à.

Lời nói của ông Đào vừa dứt, Thụy Hân vô cùng kinh ngạc, cô đoán biết được có một người đã đứng sau chuyện này. Khả Thụy thì vì cảm thấy uất ức nên hỏi dồn dập:

- Bố mẹ nói gì, sao lại có chuyện vô lý như thế được. Bố mẹ đâu đã đến tuổi nghỉ hưu. Xưa nay, lúc nào cũng làm việc chăm chỉ và nghiêm túc mà, tại sao lại như thế được. Ông giám đốc ở công ty có vấn đề gì

nhỉ, con....

- Khả Thụy, bình tĩnh đi con, bố mẹ biết các con sẽ lo lắng, nhưng bố mẹ sẽ cố gắng đi tìm việc khác mà làm.

- Bố ...mẹ.. không thể có chuyện vô lý như thế được. Ngày mai, bố mẹ cứ đi làm. Con sẽ tìm cách, không có ai có quyền đuổi việc bố mẹ con khi không có lý do chính đáng được- Thụy Hân mím chặt môi nói

- Thụy Hân...con...định làm gì?-Bố mẹ không muốn con vì bố mẹ mà chịu thiệt thòi đâu.- Bà Đào lo lắng nói

- Bố mẹ cứ yên tâm con sẽ có cách mà.....

Hai giờ chiều hôm đó, tại công ty Gia Hội. Trong phòng của giám đốc công ty.

- Dạ thưa Giám đốc, có cô Hứa Tổng giám của Tập đoàn gọi đến ạ- Cô thư ký nói qua điện thoại

-Được rồi, nói máy cho tôi- Đường dây kết nối, vị Giám đốc trung niên kia kính cẩn: -Dạ tôi xin chào Tổng giám Hứa, cô tìm tôi có việc gì không ạ?

- Tôi không có thời gian nói dài dòng đâu, tôi chỉ hỏi ông một câu thôi. Trong công ty của ông có hai nhân viên đã đứng tuổi là hai vợ chồng họ Đào đúng không?- Đầu dây bên kia là một giọng nữ lạnh lùng và ngạo mạn vô cùng

-Dạ, dạ đúng ạ.-Nhưng có việc gì không thưa Tổng giám?

- Được rồi, vậy tôi yêu cầu ông, sa thải họ ngay trong tuần tới

- Dạ...dạ..tại sao vậy ạ? Họ đã làm ở đây hơn hai mươi năm rồi, có rất nhiều đóng góp, lại rất cần mẫn thưa Tổng giám..

- Ông thật là lẩm lờ, tôi có một vài điều không hài lòng về họ, nói cho ông biết, nếu họ không bị đuổi, thì người ra đi sẽ là ông. Ông nên nhớ, những nhân viên bình thường thì nằm trong tay ông,. Nhưng Giám đốc như ông lại nằm trong tay của Tập đoàn đó- Đầu dây bên kia tỏ vẻ bức dọc, ra giọng đe dọa.

- Tôi...tôi...thôi được, nếu như Tổng giám đã có lệnh, tôi nào đâu dám không dám thực hiện. Tôi sẽ cho soạn quyết định ngay bây giờ, thưa Tổng giám

- Nếu vậy thì tốt, tôi sẽ hậu đãi cho ông. Nhưng tất nhiên, ông không được tiết lộ với ai rằng tôi là người đã bảo ông làm việc này. Nếu không, hậu quả như thế nào, ông sẽ biết ngay đó

- Dạ..được..tôi hiểu, tôi biết rồi.

- Tút..tút- Đầu dây bên kia đã dập máy. Cô gái nhoẻn một nụ cười mãn nguyện chứa đầy mưu toan, cô thầm nghĩ “ Đào Thụy Hân, cô sẽ không bao giờ thắng được tôi đâu”.

Chiều ngày hôm sau, Khả Thụy từ lớp học vẽ trở về với khuôn mặt buồn bã. Thụy Hân lúc đó vẫn đang cố gắng tìm cách để giữ lại công việc cho bố mẹ, để quyết định nghỉ hưu vợ vẫn kia sẽ không được thực hiện vào tuần sau. Cô đang ngồi trầm ngâm trên chiếc sofa. Còn ông bà Đào thì đã vào phòng, vì chuyện quyết định nghỉ hưu nên không khí trong nhà không được vui vẻ như mọi khi. Thấy em trai như vậy, cô lại càng lo lắng:

- Có chuyện gì mà trông sắc mặt em kém thể hả Khả Thụy,

Khả Thụy không hề dấu diếm chia sẻ ngay với chị của mình:

- Chị à, em không được tiếp tục học vẽ nữa rồi. Cũng chẳng hiểu tại sao hôm nay khi em vừa đến lớp ,thì thầy giáo nói rằng, em không được học nữa. Em hỏi nguyên nhân thì thầy chỉ nói là : “Thầy rất tiếc, thầy xin lỗi em, em thực sự rất tài năng. Nhưng thầy chỉ thực hiện theo chỉ thị thôi. Thầy không làm khác được.” Toàn là những lời ngụy biện, cái gì mà rất tiếc, là làm theo chỉ thị, chẳng qua là họ đổ kị với em thôi. Em không phục, không đành lòng- Khả Thụy mím chặt môi, giọng cậu nghẹn lại, nhìn về mặt thất thần của em trai Thụy Hân cảm thấy có lỗi và xót xa vô cùng. Cô càng lúc, càng cảm thấy sợ sức mạnh, sự tàn độc của sự ghen tuông của người giàu có và quyền thế. Cô khẽ nói với Khả Thụy:

- Chị xin lỗi, lỗi là ở chị, vì chị mà em bị liên lụy.

-Sao là vì chị được chứ, chị đâu có lỗi gì .Em xin lỗi vì đã làm chị bận tâm. Em không sao đâu, qua hôm nay thôi. Ngày mai sẽ khá hơn. Không học ở chỗ này thì học ở chỗ khác, trường dạy vẽ có chất lượng đâu chỉ có một đâu chứ.Khả Thụy tuy rất buồn nhưng vẫn cố gắng mỉm cười nói cứng để an ủi chị .Cậu không muốn chị vì mình mà phải buồn thêm nữa. Nhưng Thụy Hân đương nhiên cảm thấy có lỗi, cô biết chắc chắn tại sao lại xảy ra chuyện này.Đang mãi mê suy nghĩ, cô lại nghe tiếng của Khả Thụy:

- Mà chị biết không, Duy Khang ở lớp điêu khắc không hiểu tại sao cũng biết chuyện này, cậu ấy cũng tỏ ra bất bình lắm.Cậu ấy còn đứng giữa lớp điêu khắc mà tuyên bố rằng nếu như em không được học nữa, thì cậu ấy cũng bỏ luôn. Thế là cậu ấy kéo em đi ăn kem đến đúng giờ này là về, giống như là vừa tan học vậy. Phải công nhận rằng, những lúc như thế này mới biết bạn bè thực sự là như thế nào. Dù sao cũng phải cảm ơn sự đố kỵ của mấy người ở lớp vẽ, bởi chính điều này đã giúp em nhận ra một người bạn tốt thực sự .Rồi Khả Thụy nở một nụ cười mãn nguyện, dường như quên mất nỗi buồn lúc nãy, cậu đứng dậy bước chậm rãi về phòng.

Cũng thật là trùng hợp, Khả Thụy và Duy Khang vốn là đôi bạn rất thân của nhau ở lớp đại học, họ lại cùng nhau đi học tại trường năng khiếu nghệ thuật Sôpanh vào mỗi tối ngày chẵn, Sôpanh là ngôi trường do tập đoàn Phương Thị quản lý và điều hành, ở ngôi trường này học viên không phân biệt tuổi tác, giới tính, địa vị, thân thế tất cả những ai có năng khiếu cùng niềm đam mê nghệ thuật, nếu vượt qua kì thi tuyển chọn ở tuần đầu tiên sẽ được nhập học.Và chính vì điều đó mà cả Khả Thụy và Duy Khang đều cùng học trong trường này. Sau này, khi phát hiện ra, một người có chị , một người có anh. Người anh và người chị của họ lại rất yêu nhau nên tình cảm vốn đã khăng khít lại càng khăng khít hơn.

Riêng về phần Thụy Hân cô lại không cảm thấy vui chút nào. Cô bàng hoàng với những gì mình vừa nghe, cô nắm chặt tấm danh thiếp của Khương Như, mắt không rời khỏi hàng số in trên tấm danh thiếp. Cô cầm chiếc điện thoại lên .Và từ từ bấm số.....

Cuộc gọi kết thúc, tâm trạng Thụy Hân nặng trĩu. Trái tim cô như bị bóp nghẹt. Cô nghĩ về Duy Bảo, nghĩ về buổi hẹn mừng sinh nhật anh vào ngày mai .Cách đây một tháng cô đã lên một kế hoạch khá chu toàn để mang đến một ngày sinh nhật thật ý nghĩa dành cho người cô yêu. Một bữa hẹn hò thật ấm áp và hạnh phúc .Nghĩ đến đó mà cô đau đớn như xé từng khúc ruột vì..... Cô đưa tay gạt nước mắt.....

Chiều hôm sau, Duy Bảo đến đón cô sớm hơn giờ hẹn gần nửa tiếng đồng hồ. Anh vận trên người chiếc áo ghi lê màu cà phê lịch lãm, chiếc quần ka ki màu trắng trang nhã, không giống với những bộ le cứng đờ mỗi khi anh đến công ty. Gương mặt điển trai ánh lên niềm vui bất tận. Hôm nay, anh tự mình lái chiếc BMW sang trọng đến tận nhà đón Thụy Hân. Tuy đến sớm, nhưng Duy bảo không gọi điện thoại cho Thụy Hân, vì muốn dành cho cô một chút bất ngờ. Đúng giờ hẹn, Thụy Hân mặc một chiếc váy màu trắng, tóc cô xõa dài, đeo một dải ruy băng màu xanh. Trên tay cô, một chiếc hộp xinh xinh. Nhưng môi cô lại không hề nở nụ cười, cô đang giằng xé cõi lòng mình. Cánh cửa vừa mở ra, cô ngay lập tức bắt gặp dáng hình thân thương đang đứng đợi cô bên cạnh chiếc ô tô. Khuôn mặt rạng rỡ, ánh mắt ấm áp nhìn cô nói :

- Thiên thần của anh ra rồi đấy à, hôm nay em mặc chiếc váy này trông thật là xinh .Anh hồi hộp quá nên đã cố ý đến sớm đợi em đó.

- Anh đến từ sớm ư? Anh đến lâu chưa? Sao đến sớm mà không gọi em ra?- Thụy Hân hỏi giọng mang đầy sự cảm động.

- Tại anh muốn tạo một bất ngờ cho em mà. Hơn nữa, anh mà gọi ra sao em chuẩn bị cho kịp. Mà không có sao đâu, đợi em là hạnh phúc của anh mà. Lên xe đi em, anh rất nóng lòng được đến công viên hẹn hò của chúng ta và khám phá bí mật món quà em tặng anh. Nhìn gương mặt của Duy Bảo, Thụy Hân cũng nở một nụ cười nhưng trái tim cô thì đang nhỏ lệ .Duy Bảo một tay cầm vô lăng, tay kia đan chặt vào lòng bàn tay của Thụy Hân. Lòng ngập tràn niềm vui, nhưng anh đâu biết rằng những giây phút hạnh phúc này đây rồi sẽ bị nỗi đau khổ thế chỗ...

Chiếc BMW vẫn đang đều đều lăn bánh về hướng công viên trung tâm.

Nắm chặt tay Thụy Hân, Duy Bảo bước đến bãi cỏ, nơi hẹn hò quen thuộc của anh và cô nằm ở góc bên trái của công viên.

Sau khi yên vị, nhìn cô một hồi lâu. Rồi anh cất tiếng hỏi:

-Bây giờ có thể cho anh biết được bí mật bên trong chiếc hộp kia không?- Gương mặt đầy vẻ háo hức.

Thụy Hân gượng cười, đưa anh món quà cô đang cầm trên tay. Duy Bảo đưa tay nhận lấy rồi cẩn thận bóc quà ra. Món quà cô tặng anh là một quả cầu tuyết bằng thủy tinh, bên trong có hai em bé đang ngồi trên một chiếc xích đu. Em bé trai, nghiêng đầu hôn gò má em bé gái.

- Ôi, đáng yêu quá.! Giống em và anh quá phải không, món quà này chắc hẳn sẽ rất có ý nghĩa đây- Nụ cười không dứt trên môi Duy Bảo, rồi anh đưa mắt ra xung quanh như đang tìm một thứ gì đó.

Nhìn thấy hành động của Duy Bảo, Thụy Hân hỏi:

-Anh đang tìm cái gì vậy?- Tuy hỏi vậy nhưng Thụy Hân thừa biết là Duy Bảo đang cố tìm tấm thiệp mà anh đoán chắc rằng trên đó sẽ viết những lời yêu thương cùng ý nghĩa của món quà mà cô tặng anh. Bởi Thụy Hân luôn luôn có một tấm thiệp đi cùng những món quà.

- Thì ra là thế, nhưng hôm nay là sinh nhật anh nên em muốn thay đổi một chút. Những lời này, chính miệng em sẽ nói ra, được không anh?- Thụy Hân nhìn Duy Bảo nói từng lời mà đó cũng chính là từng nỗi giằng xé. Thực ra, cô cũng đã chuẩn bị tấm thiệp đó rồi. Nhưng tối qua, khi nói chuyện điện thoại với Khương Như xong cô đã lấy nó ra. Cô không muốn anh phải đắm chìm trong muôn ngàn hạnh phúc để rồi phải gục ngã trong đớn đau.

Duy Bảo thì lòng đang rạo rực, anh đang mong chờ những lời yêu thương từ cô gái anh yêu. Anh mắt anh ân cần, ấm áp nhìn cô, cất tiếng:

-Thiên thần của anh hôm nay lại muốn tặng cho anh nhiều ngọt ngào đến vậy sao. Được rồi, em nói đi, anh sẽ lắng tai nghe và nhớ kĩ từng lời em nói.

Nỗi xót xa lại trào dâng bội phần nơi con tim của Thụy Hân. Cô không biết liệu mình có đủ dũng khí để nói ra những điều mà tối hôm qua cô đã hứa với Khương Như hay không...

Hai mươi giờ ba mươi phút, tối hôm qua. Tại nhà của Thụy Hân, cuộc điện thoại của Thụy Hân và Khương Như:

-.....Khương Như, tôi xin cô hãy tha cho bố mẹ và em trai tôi. Đừng vì tôi mà cướp đi những đam mê và công việc của họ - Giọng Thụy Hân tha thiết.

-Bây giờ, thì cô đã biết tôi có thể làm được những gì rồi chứ. Tôi biết cô yêu anh Duy Bảo, nhưng tôi biết cô cũng rất yêu gia đình mình nhưng cô chỉ có thể chọn một. Chắc cô không muốn vì tình yêu của cô với Duy Bảo mà những người thân yêu của cô sẽ bị thiệt thòi chứ?- Khương Như rít giọng.

- Tôi biết, tôi hiểu. Nếu tình yêu của tôi lại làm hại đến những người thân của mình, cũng như người thân của anh Duy Bảo thì quả thật tôi quá tàn nhẫn rồi. Tôi hứa với cô, tôi sẽ rời xa Duy Bảo và trả lại anh ấy cho cô. Mong cô hãy trả lại công việc cho bố mẹ tôi, trả lại chỗ học về cho Khả Thụy. Nhưng tôi cũng xin cô..- Thụy Hân nhỏ từng giọt lệ theo từng câu nói của cô. Tình yêu cô dành cho Duy Bảo là rất lớn nhưng còn bố mẹ và em trai cô...Cô không thể chỉ nghĩ cho riêng mình.

- Nhưng cái gì? Cô còn đòi hỏi cái gì nữa hà? -Khương Như đánh thép.

- Nhưng ngày mai là sinh nhật Duy Bảo tôi không thể làm tổn thương anh ấy trong ngày sinh nhật được. Tôi hứa, sau ngày mai rồi tôi sẽ rời xa anh ấy mãi mãi -Thụy Hân khẩn thiết mong chờ một sự mềm lòng từ Khương Như.

- Cô quên chuyện đó đi. Ngày mai là sinh nhật anh ấy nên cô càng phải nói. Có thể thì anh ấy mới dễ hận cô hơn và dễ đến với tôi hơn hiểu không hả?-Khương Như không mấy may một chút động lòng mà còn lạnh lùng buông lời cay độc.- Nếu cô không muốn bố mẹ cô trở thành những kẻ thất nghiệp kể từ tuần sau thì cô nhất định phải nói.

-Thôi được rồi, tôi hứa với cô, tôi sẽ làm theo như cô yêu cầu.

Ngắt máy, nước mắt Thụy Hân tuôn ra như suối. Cô gọi tên Duy Bảo trong làn nước mắt:

“ A Vũ, xin lỗi anh , nhưng em không thể làm khác được. Em không thể ích kỉ để vì mình mà những người thân của em bị liên lụy được. A Vũ, ngày mai nếu như em có làm anh tổn thương thì xin anh hãy tha lỗi cho em .Nếu như, em làm anh phải đau thì em cũng đau hơn nhiều lần. Em vẫn luôn yêu anh A Vũ à.”

Trở về với thực tại, trên khóe mắt Thụy Hân hai dòng lệ khê rơi. Thấy cô khóc, Duy Bảo lo lắng và bối rối vô cùng, anh đưa tay lau nước mắt cho cô và xót xa hỏi:

- Em sao thế, sao lại sưng người ra mà lại còn khóc nữa thế. Hay là em nghĩ anh giận em vì em không viết thiệp tặng anh như mọi lần. Anh không giận đâu mà, nếu không nói được những lời yêu thương thì cũng không sao đâu. Tình cảm em dành cho anh, anh hiểu hết mà. Duy Bảo ngả đầu Thụy Hân vào lòng mình, nhẹ nhàng ôm lấy cô. Điều đó lại làm cho trái tim Thụy Hân thất lại. Cô đưa tay quệt nước mắt, và bắt đầu mở lời : Không, không phải như thế, em không nghĩ như thế đâu.Em nói đây....:

Lấy hết dũng khí, Thụy Hân mở lời:

- Chúng ta chiatay....đi, anh nhé!- Thụy Hân đau quặn lòng

-Hả????!!!!.....em...em vừa nói gì? Anh có nghe nhầm không?, hôm nay sinh nhật anh nên định dành ngạc nhiên cho anh, trêu anh đấy à?- Duy Bảo không khỏi kinh ngạc trước những gì Thụy Hân nói nhưng anh vẫn gượng cười và cho đó là lời nói đùa.

-Không...em không đùa...em đang nói nghiêm túc đấy. Chúng ta chia tay đi, em không yêu anh nữa- Thụy Hân bắt đầu rưng rưng mắt...Nhưng không kịp để cho Duy Bảo thấy những giọt nước mắt của mình, cô kìm nén không để mình phải rơi một giọt nước mắt nào cả.

- Em...em..nói dối anh. Em có dám nhìn thẳng vào mắt anh mà nói như vậy không? Duy Bảo siết chặt đôi vai của Thụy Hân.Môi anh mím chặt, đôi mắt bắt đầu rưng rưng.

-Được, anh nhìn em đi..Em nói cho anh biết, em không yêu anh nữa..vậy được chưa hả?

-Cho anh một lí do đi, nếu em không cho anh một lí do anh sẽ không tin đâu.Hay là Khương Như đã ép buộc em, cô ta đã làm gì em. Là vì cô ta đúng không, nếu là vì cô ta thì em yên tâm, anh sẽ ...- Ánh mắt Duy Bảo hướng vào Thụy Hân, rưng lên nỗi khát khao níu kéo cô..Anh không nói thành lời trọn vẹn được nữa.

- Anh đừng nói nữa, không phải vì ai hết. Đơn giản là vì em, em hết yêu anh rồi –Thụy Hân hét lên, rồi cô tiếp tục gieo vào lòng Duy Bảo những lời đắng cay:- Hết giá trị lợi dụng anh rồi, quen biết anh là để biết được hương vị khi được làm người yêu của một công tử quý tộc như vậy là đủ rồi. Em chán rồi, Em và anh vốn không thuộc về nhau mà.

-Em nói dối anh, anh giận anh chuyện gì nên em mới nói thế đúng không. Nếu thế thì cho anh xin lỗi..Tha lỗi cho anh đi – Duy Bảo thống thiết, đôi mắt anh đỏ hoe..

- Anh vẫn chưa hiểu gì à, đơn giản là em hết yêu anh rồi. Anh chẳng làm gì có lỗi với em hết. Nếu anh còn không tin thì đây- Vừa nói, Thụy Hân, đưa tay rút chiếc nhẫn đeo trên tay, sợi dây chuyền đeo trên cổ-Rồi cô lại tiếp- Trả lại cho anh những thứ này, em không cần nó nữa...Như vậy anh tin chưa hả.?

Sợi dây chuyền cùng những chiếc nhẫn tụt khỏi tầm tay của Thụy Hân rớt xuống bãi cỏ, giống như tình yêu của họ đang rời bỏ họ. Thụy Hân vụt chạy thật nhanh, mặc cho Duy Bảo đã kéo tay cô lại, cô dùng hết sức gỡ cánh tay anh ra .Duy Bảo không ngừng gọi tên cô, nhưng Thụy Hân không hề quay lại..Quả cầu thủy tinh cô vừa tặng anh lúc này, cũng lặn thật xa khỏi tầm mắt của Duy Bảo. Trời! bỗng đổ cơn mưa xối xả như muốn khóc cùng nỗi đau của đôi tình nhân kia. Duy Bảo, bỏ lặn trên bãi cỏ cố gắng tìm chiếc nhẫn, sợi dây chuyền và cả quả cầu nữa...Nhưng lặn mưa như trút, trong lòng lại rối loạn tột độ...anh không sao tìm được....Một lúc sau, như một chút may mắn còn sót lại Duy Bảo tìm được những thứ anh muốn tìm. Nhưng giờ, đối với anh tìm được rồi thì cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa, bởi chủ nhân của những đồ vật này, người con gái anh muốn sống trọn đời bên anh đã quay lưng bỏ lại anh...Anh hét lên giữa màn mưa : “Thụy Hân, tại sao em lại đối xử với anh như thế, tại sao lại vào hôm nay? Tại sao, tại sao vậy hả”...Rồi anh bỏ lại chiếc ô tô, chạy ào ra màn mưa không một chút định hướng. Nước mắt anh hòa vào những giọt mưa. Lại một lần nữa, vào ngày sinh nhật, người anh yêu thương nhẫn tâm rời bỏ anh...

Thụy Hân, cũng không khác gì Duy Bảo, cô ngồi lặng lẽ trên chiếc ghế ở trạm xe buýt khóc như mưa, không để ý có biết bao chuyến xe đến rồi lại đi.

Trong khi đó cả Thụy Hân và Duy Bảo đều không biết được rằng, từ phía đằng xa. Một cô gái ngồi trên chiếc xe Audi đã quan sát hết toàn bộ sự việc diễn ra lúc này ở tại bãi cỏ công viên kia. Và cô ta đang mỉm cười mãn nguyện, vì cuối cùng thủ đoạn của cô đã đạt được mục đích.

Vậy là những gì Khương Như sắp tâm thực hiện...coi như đã thành công, nhưng liệu rằng... niềm vui có đến được với Khương Như hay không? liệu Duy Bảo có vì thế mà trở lại bên Khương Như hay không? Duy Bảo và Thụy Hân...sẽ trải qua những đau đớn như thế nào...và sức mạnh tình yêu có giúp họ vượt qua hay không, xin mời theo dõi chap sau.

Xin chân thành cảm ơn!

10. Chương 10: Đón Đau

Đã hơn mười hai giờ đêm, Duy Khang bắt đầu lo lắng. Ngoài trời mưa lại đang xối xả. Chưa bao giờ Duy Bảo về nhà muộn như thế này mà lại không có đến một cuộc điện thoại. Hôm nay, sinh nhật anh trai. Cậu hẹn anh đúng mười giờ ba mươi sau khi Duy Bảo đi chơi với Thụy hân về sẽ cùng anh tổ chức một bữa tiệc nhỏ chỉ có hai anh em cậu như thường lệ mọi năm. Trên chiếc bàn rộng tại căn bếp tiện nghi, chiếc bánh kem, một chai rượu tây cao cấp, hai chiếc ly thủy tinh đặt bên cạnh, mọi thứ vẫn như từ lúc Duy Khang chuẩn bị đến giờ...

Hầu hết các gia nhân trong nhà đều đã đi ngủ, chỉ còn lại Thẩm quản gia và vài người canh cổng ban đêm thức cùng Duy Khang. Tay cậu không ngừng bấm số của anh trai. Nhưng hết lần này đến lần khác, đầu dây bên kia chỉ là hộp thư trả lời tự động “ Tôi là Duy Bảo, hiện giờ tôi không thể nghe máy, vui lòng gọi lại sau”

Duy Khang không thể ngồi yên được nữa, cậu chạy thật nhanh lên phòng cầm lấy chiếc áo khoác ...Cậu muốn ra ngoài tìm anh, bởi cậu có một dự cảm điều gì đó không tốt lắm. Nhưng khi vừa xuống đến nơi, thì người gác cổng đã chạy vào báo với về mặt hết hoảng:

- Dạ thưa nhị thiếu gia, đại thiếu gia đã về rồi...Nhưng cậu ấy....cậu ấy nằm ngất ngoài mưa và miệng cứ liên hồi gọi Thụy Hân, tay bên kia thì cầm một chai rượu đã uống cạn...Không biết là đã xảy ra chuyện gì...

Chỉ kịp nghe đến đó, Duy Khang đã thấy Thẩm quản gia cùng người gác cổng còn lại phải khá vất vả mới dìu được Duy Bảo vào nhà. Cả thân hình của Duy Bảo ướt sũng nước mưa, đôi mắt nhắm nghiền nhưng miệng cứ gọi tên Thụy Hân không ngớt, nhiệt độ cơ thể tăng cao. Duy Khang nhanh chóng thay chân người gác cổng kia cùng Thẩm quản gia đưa anh mình về phòng, trong lòng nảy sinh rất nhiều nghi vấn...Nhưng khi nhìn thấy tình trạng của anh trai, cậu quên bẵng đi những nghi vấn ấy...

Một lúc sau, căn biệt thự yên ắng trở nên tấp nập bước chân vội vã người ra, kẻ vào để phục vụ chăm sóc cho đại thiếu gia.

Duy Khang túc trực bên anh trai nửa bước không rời, cậu tự tay chăm sóc anh không để bất kỳ ai khác làm thay. Bàn tay cậu cứ liên thoảng không ngừng đắp chiếc khăn đã được gia nhân thấm nước lên trán Duy Bảo, rồi cũng không ngừng nhắc chiếc khăn lên, đưa bàn tay đặt lên trán nhằm theo dõi nhiệt độ cơ thể của anh trai mình. Nhưng kì lạ thay, dù đã được chườm khăn lạnh trong một thời gian rất lâu nhưng cơn sốt trong người Duy Bảo vẫn không hề thuyên giảm. Duy Khang bắt đầu cảm thấy sợ, bởi từ nhỏ đến giờ cậu chưa thấy anh trai bị ốm nặng đến như thế này bao giờ. Không giống với cậu, Duy Bảo ngoài căn bệnh dạ dày di truyền từ mẹ ra thì sức khỏe của anh trai rất tốt...

Duy Bảo vẫn cứ mê man, trong cơn mê anh không ngừng gọi : “Thụy Hân, đừng bỏ rơi anh. Xin em, đừng bỏ rơi anh mà”. Lúc này, những nghi vấn kia lại trở dậy trong lòng Duy Khang...Trong cậu, bỗng thấy phần nộ vô cùng, cậu đoán chắc rằng, ngày đặc biệt hôm nay của anh trai mình nhất định đã bị cô gái tên Thụy Hân kia biến thành một ngày tồi tệ. Bởi trước lúc đi, Duy Bảo còn ở trong tâm trạng rất vui vẻ, ánh mắt rạng ngời niềm hạnh phúc. Duy Khang nhìn anh trai, hai bàn tay nắm chặt lại trầm nghĩ : “Đào Thụy Hân, rốt cuộc chị đã làm gì mà anh trai tôi lại ra nông nổi này...” Nhưng chỉ vừa kịp nghĩ đến đó thì nhìn vào chiếc nhiệt kế vừa được rút ra từ cơ thể của Duy Bảo đang ở mức 40,1 độ. Duy Khang bàng hoàng gọi cho bác sĩ Trương, bác sĩ riêng của gia đình tức tốc đến ngay không được chậm trễ. Lúc đầu, Duy Khang

chỉ nghĩ Duy Bảo sốt một chút rồi sẽ đỡ, nằm nghỉ một đêm rồi sáng hôm sau gọi bác sĩ đến...nhưng sự việc lại diễn biến xấu đi.

Thẩm quản gia cũng lo lắng không yên, tình cảm của ông dành cho hai cậu chủ ngoài quan hệ chủ tớ thì ông còn coi cả hai như con đẻ của mình. Chăm sóc cho cả hai từng li, từng tí khi cả hai còn tấm bé. Chưa bao giờ, ông thấy đại thiếu gia lại đáng thương như thế này.

Đại thiếu gia của ông vốn là một cậu bé từ nhỏ đã có ý chí kiên cường, rất khó có chuyện gì khuất phục được cậu. Nhưng giờ đây, cậu đang ngã gục, đang đấu tranh với tử thần để giành lại sự sống vì cô gái có cái tên Thụy Hân. Trong lòng ông cũng trào dâng nỗi hậm hực không nguôi với cô gái mà ông hằng yêu mến vì bản tính nhân hậu và tốt bụng của cô. Nhưng hôm nay, cô đã làm gì mà biến đại thiếu gia của ông thành ra như thế này.

Nhưng, đâu có ai biết được rằng. Thụy Hân mới là người chịu nỗi đau lớn hơn bao giờ hết. Cô không biết phải làm cách nào khác khi cô chỉ có tình yêu lớn dành cho Duy Bảo nhưng cô không có trong tay sức mạnh của sự quyền thế. Thụy Hân, cũng bị ngấm mưa cả đêm, lòng không lúc nào ngừng nghĩ và lo lắng cho Duy Bảo. Cô thấy mình có lỗi với anh rất nhiều. Lẽ ra hôm nay, ngày sinh nhật đầu tiên anh có cô bên cạnh, lại là ngày anh muốn nghe câu trả lời của cô về lời cầu hôn của anh...Cô phải cho anh những giây phút ngọt ngào và ấm áp nhưng cô đã làm ngược lại tất cả. Cô đã nói lời rời xa anh. Thụy Hân nước mắt ứa đầm gối, cô bước vào phòng tắm, xả nước thật mạnh để nước mắt hòa vào trong tiếng nước chảy. Cô không muốn để bố mẹ và em trai biết cô khóc.

Sáng hôm sau, mưa đã tạnh. Ánh nắng lại chiếu khắp nơi. Lúc này, cơn sốt của Duy Bảo đã giảm nhưng anh vẫn đang mê mẫn chưa tỉnh. Đêm qua, bác sĩ Trương đưa ra chẩn đoán, Duy Bảo một phần vì bị dầm mưa quá lâu, một phần vì nội tâm uất ức, khí chất không thoát ra ngoài được nên cơ thể sốt cao không ngừng. Vị bác sĩ kia còn nói, ngoài việc uống thuốc và tịnh dưỡng một cách cẩn thận, nỗi uất ức trong lòng phải được giải tỏa có như thế, thì cơ thể mới có thể nhanh chóng bình phục.

Thẩm quản gia vẫn đang cùng Duy Khang chăm sóc cho đại thiếu gia.

Đôi mi nặng trĩu từ từ mở ra, người đầu tiên Duy Bảo nhìn thấy chính là đứa em trai của mình. Thấy anh tỉnh, gương mặt Duy Khang vừa mừng rỡ nhưng vẫn không giấu được nỗi xót xa, cậu cất tiếng: Anh A Vũ, anh tỉnh rồi đấy à? Đêm qua, anh sốt cao lắm. Anh làm cho em cảm thấy rất hoảng sợ, em cứ tưởng mình sẽ mất anh đó. Rồi cậu nhẹ nhàng đỡ anh trai ngồi dậy. Thẩm quản gia đứng cạnh đó nhanh tay dựng chiếc gối lên cho Duy Bảo tựa lưng vào.

Duy Bảo ôm chầm lấy cậu em trai mình và òa lên nức nở như một đứa trẻ con:

- Tiểu Hi ơi, Thụy ...Hân...cô ấy...cô ấy tại sao lại đối xử với anh như thế ...Rất cuộc, ở trên đời này, người thực sự yêu thương anh nhất, không làm tổn thương anh chỉ có mình em thôi Tiểu Hi à. Anh hận cô ấy, cô ấy thật là nhẫn tâm mà.

Nghe tiếng ghen ngào của anh trai, Duy Khang lại xót xa bội phần. Trong cậu, giờ đây nỗi căm phẫn với Thụy Hân lại nhân lên bội phần.

Sau khi được Duy Khang động viên Duy Bảo uống thuốc rồi ăn một chút cháo, sau đó anh lại ngủ thiếp đi. Dường như nỗi đau đã quá lớn, và nó chỉ có thể nguôi ngoai khi Duy Bảo thiếp đi trong giấc ngủ.

Duy Khang ra hiệu cho Thẩm quản gia, như hiểu được cậu chủ đang có ý định làm gì. Chưa kịp để Duy Khang nói hết câu, Thẩm quản gia nhanh chóng đáp:

-Nhị thiếu gia cứ yên tâm giao đại thiếu gia cho tôi chăm sóc. Nhị thiếu gia cứ đi gặp người mà cậu muốn gặp. Để tôi bảo tài xế Phan đưa cậu đi.

- Không cần đâu, cháu muốn đi một mình. Thẩm quản gia cứ yên tâm, cháu sẽ lái xe cẩn thận.-Nói dứt lời, Duy Khang bước thật nhanh đến gara, mở cửa chiếc BMW rồi lướt đi thật nhanh. Vừa đi cậu vừa tự nói với lòng mình “ Thụy Hân, tôi không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhưng tôi biết chắc chị đã làm cho anh trai tôi bị tổn thương sâu sắc, chị làm tôi suýt mất đi anh ấy. Tôi nhất định phải đi tìm chị hỏi cho ra lẽ. Tôi sẽ không tha thứ vì những gì chị đã làm với anh trai tôi đâu”

Chiếc xe dừng trước cửa hàng mỹ phẩm “Lady number one”. Duy Khang bước vào, mọi ánh mắt đều đổ dồn theo hướng chân cậu bước. Cậu tìm gặp người quản lý nhưng rồi được biết hôm nay Thụy Hân không đi làm. Gương mặt thất vọng, cậu lại vội vã quay đi không thèm để ý đến những lời xuýt xoa, trầm trồ về mình.

Cậu bước lên chiếc BMW, gắn chiếc phone vào tai. Một tay cầm vô lăng, tay kia nhấn vào dây số nằm bên phải vô lăng. Đầu dây bên kia có tiếng chuông đổ nhưng không ai bắt máy, cậu gọi lại một lần nữa, lần này ở bên kia có một hồi chuông rồi sau đó là tiếng tút tút...

Duy Khang trong lòng lại tăng thêm phần tức tối. Cậu nghĩ rằng, có lẽ vì sợ nên Thụy Hân trốn tránh cậu bằng mọi cách đến nỗi cũng chẳng đi làm thêm. Định bụng sẽ đến nhà gặp trực tiếp Thụy Hân và hỏi cho ra lẽ. Chiếc xe đã đỗ phía bên kia đường đối diện với nhà của Thụy Hân. Đang định mở cửa xe để vào nhà Thụy Hân, nhưng một điều gì đó đã ngăn không cho Duy Khang làm thế. Cậu ngồi trầm ngâm trong chiếc BMW màu bạc, chiếc xe thứ hai của gia đình cậu. Ánh mắt hướng về phía nhà của Thụy Hân. Góc phố nơi căn nhà Thụy Hân đang tọa lạc là một góc phố mà cư dân ở đó chủ yếu là viên chức nhỏ và công nhân nhà máy nên vào giờ này rất vắng vẻ, ít xe cộ qua lại. Thỉnh thoảng chỉ có vài bà nội trợ, vừa xách giỏ đi chợ vừa râm ran trò chuyện. Việc Thụy Hân yêu một công tử nhà đại gia ít nhiều đã gây ra những lời bàn luận xôn xao, rất nhiều chàng trai trong phố trước đây có ý với Thụy Hân đều tự động rút lui, bởi họ chẳng dám to gan đến nỗi lén phéng với người con gái của thiếu gia một tập đoàn quyền thế như Phương Thị.

Hơn nữa, cũng kể từ lúc ấy trong khu phố thỉnh thoảng lại xuất hiện vài chiếc xe hơi sang trọng, đắt tiền ở trước cửa nhà Thụy Hân. Nhiều gia đình trong phố, đến kết thân với gia đình Thụy Hân vì nghĩ rằng sau này sẽ nhờ vả được nơi cô...

Nửa tiếng đồng hồ trôi qua, cánh cửa nhà Thụy Hân vẫn không mở ra.. Lòng kiên nhẫn của Duy Khang sắp lên đỉnh điểm và nổ tung, cậu quyết định sẽ vào nhà Thụy Hân không do dự nữa. Nhưng cũng đúng vào thời điểm ấy, có điện thoại của Thẩm quản gia. Ông cho cậu biết, anh trai cậu lại lên cơn sốt và cứ gọi tên cậu nên lúc đó cậu đành phải nổ máy lái xe trở về nhà. Liếc mắt nhìn theo hướng ngôi nhà của Thụy Hân lần cuối, Duy Khang cố gắng lái xe về thật nhanh, trong lòng tự nhủ lần sau sẽ lại đến tìm Thụy Hân. Chiếc xe vừa lướt đi thì cánh cửa nhà Thụy Hân bật mở. Thụy Hân bước ra, cô mặc một chiếc áo thun cổ tròn, bên ngoài khoác chiếc áo dạ mỏng màu trắng. Chiếc quần jean màu nâu sẫm và một đôi giày thể thao màu trắng, đó là phong cách thường ngày của cô. Hình như, cô sắp đi đâu đó, gương mặt hốc hác, tiêu tụy, đôi mắt thâm quầng...Cô không biết rằng, một chiếc xe ô tô vừa lướt đi qua khỏi cánh cửa nhà mình.

Về đến nhà, Duy Khang rất tò mò khi trong sân nhà mình có đậu một chiếc xe Audi màu bạc, rất lạ..Bởi cậu chưa bao giờ thấy chiếc xe này đến nhà mình. Hỏi người canh cổng mới biết, đó là xe của một cô gái tên Khương Như...Cái tên này đối với Duy Khang không hề có một chút ấn tượng gì. Vốn không quan tâm đến vấn đề kinh doanh của gia đình nên cậu cũng không hề biết đến mối quan hệ làm ăn khá thân thiết giữa gia đình mình với gia đình Khương Như...

Duy Khang bước vội vào phòng nơi anh trai mình đang nằm ở đó. Ngay lúc đó, cậu bắt gặp một cô gái xinh đẹp, mái tóc dài nhuộm màu hạt dẻ, đang ngồi cạnh giường của anh trai mình, cô gái rất tỉ mỉ chăm sóc cho anh trai của cậu...Cậu bước đến, đứng sau lưng cô ta và lên tiếng hỏi:

- Xin hỏi, cô là ai vậy?- Hình như tôi chưa gặp cô bao giờ. Cô là nhân viên của tập đoàn chúng tôi à. Cô thông cảm nha, tôi vốn không ham mê mấy cái trò kinh doanh nên tôi không thể biết được những nhân viên trong tập đoàn là ai cả.

- Cậu là Duy Khang, em trai anh Duy Bảo đúng không? Tuy cậu không biết tôi, nhưng tôi đã được nghe nói về cậu. Tôi là Hứa Khương Như, là con gái duy nhất của ông Hứa Quang Minh, ông nội tôi và ông nội cậu vốn là bạn bè tốt của nhau từ rất lâu rồi.- Khương Như đồng dạ trả lời.

-À, ra là thế. Vậy hôm nay, cô đến thăm anh trai tôi đây à? Cảm ơn cô nhé, cô chắc chắn là một người bạn tốt của anh tôi rồi- Duy Khang cảm kích nói

- Chắc cậu không biết chứ tôi và anh Duy Bảo không chỉ là bạn bè đơn thuần đâu. Tôi là vợ tương lai của anh ấy- Khương Như tự tin đáp

- Sao cơ..chị có nhầm không, vợ tương lai của anh trai tôi là chị Thụy Hân kia. Chị ấy và anh trai tôi vốn

rất yêu nhau mà.- Duy Khang không khỏi thắc mắc....tại sao bỗng nhiên lại xuất hiện thêm một người con gái tự nhận là vợ tương lai của anh trai mình. Trước giờ cậu cũng chưa bao giờ nghe anh mình nhắc đến người nào tên Khương Như cả. Chỉ vừa nghĩ đến đó cậu nhìn quanh một vòng không thấy Thẩm quản gia đâu cả, cậu lại hỏi:

- Thẩm quản gia đâu rồi, chẳng phải tôi đã bảo bác ấy ở đây chăm sóc anh tôi lúc tôi ra ngoài hay sao...
- Tôi bảo ông ấy ra ngoài rồi, tôi muốn tự tay chăm sóc Duy Bảo mà. Lúc tôi đến, thì anh ấy đang lên cơn sốt và cứ mê sảng, phải khó khăn Thẩm quản gia mới cho anh ấy uống được thuốc, bây giờ thì anh ấy ngủ lại rồi.- Khương Như đáp thẳng thắn.

Duy Khang bỗng thấy ác cảm với cô gái này. Cái vẻ ngạo mạn và tự tin thái quá của cô ta làm cậu khó chịu...Nhưng không thể phủ nhận một điều là cô ta chăm sóc anh trai cậu rất chu đáo.. Duy Khang khẽ bước ra ngoài đi tìm Thẩm quản gia, bởi cậu đang có rất nhiều điều thắc mắc. Thẩm quản gia là người thường xuyên ở cạnh anh trai cậu, ngay cả tại công ty nên chắc chắn ít nhiều ông ấy có thể cho cậu biết những gì cậu muốn.

Sau cuộc trò chuyện với Thẩm quản gia, Duy Khang được biết cô gái tên Hứa Khương Như kia và anh trai của cậu đã được hẹn ước từ lúc chưa sinh ra đời, do ông của cả hai bên giao kết. Nhưng cũng giống như anh trai, cậu không bao giờ xem những lời giao kết của người lớn là một điều ràng buộc...Cậu cũng được cho biết rằng, cô gái họ Hứa kia là một thiên kim tiểu thư vừa xinh đẹp, lại vừa giỏi giang nhưng cũng không kém phần cao ngạo...

- Thụy Hân, là em, là em đúng không. Duy Bảo thốt gọi tên người con gái anh yêu khi anh cảm nhận có một bàn tay đang nắm lấy tay mình...Đang ngủ gục trên người của Duy Bảo, Khương Như cũng giật mình tỉnh giấc sau tiếng gọi của anh . Đôi mắt anh vẫn nhắm nghiền nhưng môi anh vẫn liên hồi gọi tên Thụy Hân...

“ Lúc nào cũng Thụy Hân, anh yêu cô ta đến như thế sao. Trong trái tim anh chỉ có cô ta thôi sao. Không có một chút gì dành cho em à...Cô ta đâu có gì bằng em chứ, hơn nữa, anh bị ốm nhưng cô ta có thêm đến thăm anh đâu.Người đang ở bên cạnh anh lúc này là em Khương Như”- Khương Như lòng rất ấm ức khi Duy Bảo lúc nào cũng chỉ nghĩ đến Thụy Hân ngay cả trong tiềm thức...Nỗi ganh ghét trong lòng cô dành cho Thụy Hân lại càng thêm phần sâu sắc.

Trước nỗi đau đớn quá lớn về tình thần như vậy? Liệu Duy Bảo có thể vượt qua khi tử thần đang rình rập??? Liệu rằng Thụy Hân có vì Duy Bảo mà quay về bên anh hay không, mời mn tiếp tục theo dõi..Xin chân thành cảm ơn

11. Chương 11: Sức Mạnh Tình Yêu

Tiếng chuông điện thoại tại nhà Duy Bảo reng lên, Thẩm quản gia nhắc ông nghe. Ông nhận ra đó là cậu con trai của nhà họ Đào. Ban đầu, khi biết được đó là Khả Thụy, Duy Khang từ chối nghe máy. Bởi tuy Khả Thụy không có lỗi nhưng giờ trong thâm tâm của cậu hai nhà họ Phương không biết làm sao để đối diện với người bạn mình luôn coi như anh em ruột.

Nhưng khi nghe Thẩm quản gia bảo rằng, Khả Thụy nhất quyết gặp cậu cho bằng được. Cậu không thể từ chối được nữa...Nhắc ông nghe lên, đầu dây bên kia:

- Duy Khang à, tớ có chuyện muốn nói với cậu. Chuyện này dài lắm, không thể nói qua điện thoại được. Cậu ra ngoài gặp tớ được không. Chúng ta hẹn nhau ở chỗ cũ nha. Sau vài giây phân vân, cậu hai nhà họ Phương chấp nhận lời yêu cầu của Khả Thụy. Vì dù sao, Khả Thụy cũng là em trai của Thụy Hân, có lẽ ít nhiều cũng biết chút ít về những chuyện liên quan đến chị gái của mình.

Căn dặn Thẩm quản gia một vài điều...Cậu bước vội ra ngoài, lái xe đi.

Cậu và Khả Thụy hẹn nhau tại một quán cà phê vườn nhỏ, nhưng có rất nhiều cây cối. Thức uống ở đây khá ngon, lại gần ngôi trường đại học của hai cậu...Lần đầu tiên hai cậu gặp nhau cũng chính tại nơi này. Hồi đó, ai cũng biết Duy Khang là nhị thiếu gia của tập đoàn nổi tiếng Phương Thị, nên lúc đó có rất nhiều cô cậu sinh viên cứ bám lấy Duy Khang. Riêng Khả Thụy thì không, từ nhỏ cậu đã được bố mẹ dạy dỗ rằng, cái đáng trân trọng nhất của con người chính là sự tôn nghiêm nên cậu không muốn kết thân cùng Duy Khang để khỏi phải gây ra những lời bình luận xôn xao. Ngày đó, cậu bắt gặp Duy Khang tại quán, trong lòng cậu không khỏi ngạc nhiên khi thấy một nhị thiếu gia của gia đình quyền thế bậc nhất nhì cả nước lại có thể vào một nơi bình dân như thế này. Chính điều đó đã thôi thúc cậu làm quen và rồi trở thành bạn thân của Duy Khang.

Lúc Duy Khang vừa dừng xe, bước ra ngoài ..sau khi người nhân viên bảo vệ của quán ra chào đón cậu, cậu thẳng hướng tiến vào bên trong quán. Hôm nay, quán vẫn đông như mọi khi, khách của quán chủ yếu là sinh viên, lúc đầu việc cậu vào đây đã gây ra không ít sự hiếu kỳ cho hầu hết các khách hàng và nhân viên .Nhưng dần dà, khi cậu trở thành khách quen của quán thì sự hiếu kỳ đó cũng không còn nữa. Mà họ nhận ra, cậu là một thanh niên rất tốt bụng không cao ngạo dù thân thế của cậu không hề đơn giản, dù điều đó được thể hiện theo cách của riêng cậu.

Một cánh tay đưa lên từ góc nhỏ quen thuộc kèm theo tiếng gọi tên cậu. Có lẽ, Khả Thụy đến đây đợi cậu từ trước đó một lúc. Nhưng với cậu, đó không phải là điều mà bây giờ cậu quan tâm.

Cậu bước đến, đẩy chiếc ghế ra và ngồi xuống. Cậu chỉ lặng lẽ giương đôi mắt bọc lộ khá nhiều tâm sự lên nhìn Khả Thụy...Rồi...cậu lên tiếng trước...

- Cậu hẹn tớ ra đây, có việc gì muốn nói vậy?

- Trông cậu hình như đang có chuyện gì, sắc mặt cậu kém lắm- Khả Thụy trả lời câu hỏi mà lại hỏi ngược lại một vấn đề khác...Cậu cảm thấy lo lắng khi nhìn cậu bạn của mình.

- Tớ không sao đâu, cậu đừng lo. Giờ cậu vào vấn đề chính luôn đi. Tớ không thể ra ngoài quá lâu được. Tớ đang có việc rất bận- Duy Khang giục

Không khó để nhận ra thái độ khác thường hôm nay của Duy Khang nhưng Khả Thụy thôi không hỏi nữa. Cậu đi thẳng vào vấn đề:

- Tại sao mấy hôm nay cậu không đi học, cậu chưa bao giờ vắng mặt liên tiếp mấy ngày mà lại không có một lý do nào hết. Cậu có chuyện gì xảy ra sao? Tại sao, tớ gọi cho cậu bao nhiêu cuộc mà cậu không bắt máy, đến cuối cùng tớ mới gọi cho cậu bằng máy bàn đó..

- Hôm nay, cậu hẹn tớ ra chỉ là để chất vấn tớ sao không nghe điện thoại của cậu đấy à- Duy Khang châm chích.

- Cậu hôm nay sao lại nói khó nghe đến thế, sao lại bảo tớ chất vấn cậu. Tớ thực lòng lo lắng cho cậu mà.- Khả Thụy cảm thấy một chút ảm ức nhưng cậu vẫn nhẹ nhàng đáp.

- À..tớ..tớ xin lỗi, mấy hôm nay tâm trạng tớ không tốt. Hay nổi cáu lung tung quá, tớ xin lỗi.- Duy Khang cảm thấy có lỗi vì lời nói của mình, nên cậu nhẹ nhàng đổi giọng.

- Tớ đoán chắc là cậu có chuyện rồi. Mà cũng lạ ghê, sao gần đây có nhiều người xảy ra chuyện quá. Hết chị tớ rồi đến cậu, sao không ai nói cho tớ biết rõ là mỗi người đã gặp chuyện gì thế- Khả Thụy bức xúc.

-Chị cậu làm sao lại có chuyện được, tớ nghĩ lẽ ra chị ấy phải vui chứ- Duy Khang ấn ý

- Sao cậu lại nghĩ chị tớ phải vui. Mấy hôm nay, tớ thấy chị ấy lạ lắm, vẻ mặt hốc hác tiêu tụy, đêm nào cũng khóc. Ban đầu tớ nghĩ là vì một chút chuyện của gia đình tớ, chuyện tớ không được học về nữa, nhưng không phải...giờ tớ đã được học về lại rồi, hôm đó giáo viên của tớ bảo là do thầy ấy đọc nhầm chỉ thị. Tớ đoán chắc, chị tớ và anh cậu đã cãi nhau, hình như là một trận cãi nhau to đó. Tại mấy hôm rồi, tớ cũng không thấy anh ấy đến nhà. Cũng không thấy anh ấy gọi cho chị tớ luôn. Cũng lạ thật, anh ấy là đàn ông nếu có giận dữ gì thì dù đúng dù sai, là nam nhi phải đứng ra nhận lỗi trước chứ..., tớ thấy chị gái tớ buồn mà tớ cũng không được vui.- Khả Thụy tỏ vẻ trách móc Duy Bảo. Câu nói của Khả Thụy như dầu đổ thêm vào ngọn lửa đang sục sôi trong lòng Duy Khang, cậu hét lên:

- Cậu có tư cách gì mà trách móc anh trai tôi. Chị cậu mà lại biết đau khổ ư? Chị hãy về mà hỏi người chị yêu quý của cậu, hỏi xem chị ta đã làm gì anh trai tôi. Chị ta khiến anh tôi không còn là anh ấy nữa, giờ này cậu có biết anh ấy đang nằm trên giường bệnh và giành giật sự sống với thần chết hay không- Duy Khang nói một thôi một hồi, tất cả sự dồn nén của cậu dường như bây giờ nổ tung hết.

- Cậu nói gì? Anh Duy Bảo đang ốm rất nặng ư? Tại sao vậy? Cậu không đùa đấy chứ - Khả Thụy hốt hoảng hỏi

- Cậu nghĩ tôi là hạng người gì mà có thể đem chuyện sống chết của anh trai mình ra đùa giỡn chứ. Sao chị em nhà cậu lại toàn là những người có máu lạnh không vậy? Tôi không biết tại sao hôm nay lại ra đây gặp cậu nữa. Cậu về nhắn với chị của cậu là, tôi không cần biết lý do chị ta bỏ rơi anh trai tôi là gì nữa, nhưng tốt nhất là cậu hãy bảo chị ta thành tâm cầu nguyện cho anh trai tôi mau chóng bình phục, nếu không anh trai tôi mà có mệnh hệ gì thì mãi mãi tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho chị ta và chúng ta cũng chẳng còn là bạn bè gì của nhau- Duy Khang rít lên...

Chưa bao giờ, Khả Thụy thấy Duy Khang trở nên đáng sợ đến như thế. Cậu đoán chắc chắn rằng, giữa chị cậu và Duy Bảo nhất định đã có chuyện gì rất nghiêm trọng xảy ra...Và người gây ra lỗi trước có lẽ là chị của cậu, nếu không tại sao Duy Khang lại hằn học đến thế, lại có thể như muốn trở mặt với cậu đến thế. Cậu đứng chết trân không nói được lời nào.

Tiếng hét của Duy Khang đã làm kinh động đến những người khách xung quanh, mọi ánh mắt đều đổ dồn về hướng của cậu và Khả Thụy. Nhưng cậu cũng chẳng thêm quan tâm...Cậu ngược mắt nhìn gương mặt đang đắm chìm suy nghĩ của Khả Thụy một lần nữa rồi quay lưng đi..

Duy Khang đã đi một lúc lâu, Khả Thụy vẫn còn ngồi ở đó suy nghĩ một hồi rất lâu..Cuối cùng, cậu cũng đứng dậy ra về. Cậu muốn về nhà thật nhanh để hỏi rõ chị mình rốt cuộc là đã có chuyện gì.

Về đến nhà, cậu thấy chị mình như đang rất thản nhiên ngồi làm những món thức ăn cho cả gia đình cậu. Nhưng cậu biết, đó là chị cố tỏ ra như thế. Cậu kéo chiếc ghế ngồi xuống cạnh chị và hỏi:

-Giữa chị và anh trai Duy Khang đã xảy ra chuyện gì đúng không? Tại sao chị không cho em biết?

- Chị xin em đừng hỏi có được không, chị không muốn nói đến mấy chuyện đó nữa. Chị chỉ cần em biết là giữa chị và anh Duy Bảo không thể có hạnh phúc nếu chị và anh ấy tiếp tục ở bên nhau, Chỉ có vậy thôi- Thụy Hân ngẹn ngào.

- Chính vì thế cho nên, chị đã bỏ rơi anh ấy đúng không? Tại sao chị lại làm thế. Chị rất yêu anh ấy cơ mà. Nhất định chị có điều gì đó không thể nói ra đúng không?- Khả Thụy một nửa như trách móc, một nửa như đang thương cảm với những gì chị gái mình đang phải trải qua.

- Sao...sao em biết điều đó. Là Duy Khang nói với em à?- Thụy Hân giật mình hỏi lại.

- Tại sao em biết điều đó không quan trọng. Quan trọng là hiện tại, anh Duy Bảo, người con trai mà chị yêu nhất trên đời giờ đang nằm trên giường bệnh và đang giành giật sự sống với tử thần miệng thì lúc nào cũng kêu tên chị đó- Khả Thụy không kìm chế được nữa...

- Em nói gì cơ? Duy Bảo đang ốm rất nặng ư?- Anh ấy chắc chắn đang rất đau khổ, đang rất cần chị chăm sóc. Không được, chị sẽ chạy đến nhà anh ấy.- Nói rồi, Thụy Hân không kịp thu dọn những thứ cô đang làm dở, cô chỉ kịp chạy thật nhanh vào phòng thay quần áo rồi tức tốc đi ngay...Khi nghe em trai nói lại rằng, người con trai cô yêu thương đang giành giật từng hơi thở với tử thần, trong đầu cô chẳng còn nghĩ ngợi được điều gì cả. Điều duy nhất còn lại trong đầu cô là phải đến bên anh thật nhanh.

Khả Thụy thấy hành động của chị mình, cậu đã hiểu được ít nhiều rằng việc chị cậu nói lời chia tay với Duy Bảo nhất định có ẩn tình và cậu tự nhủ sẽ tìm hiểu chuyện đó.

Thụy Hân vừa bước đến cánh cửa chính của căn biệt thự, đoạn đường từ cổng vào trong nhà qua một hầm cỏ dài vẫn như mọi khi, nhưng không hiểu sao hôm nay với cô nó lại dài như thế. Trước cửa một chiếc xe Audi đậu ở đó hình như đã rất lâu rồi. Thụy Hân tiến sát cánh cửa..nhưng bỗng một cánh tay gạt ngang không cho cô bước vào, đó là Thẩm quân gia:

- Xin lỗi cô Đào nhưng nhị thiếu gia chúng tôi có lệnh là không để cô vào được. Cảm phiền cô vì sự khiếm nhã của chúng tôi.

- Bác Thắm, cháu xin bác hãy để cháu vào đây đi. Cháu muốn tự mình chăm sóc cho Duy Bảo. – Thụy Hân kiên quyết. Cứ như thế, hai bên giằng co gây ra một không khí khá ồn ào.. Nghe tiếng ồn, Duy Khang bước ra cau mày hỏi :

- Thắm quản gia có chuyện gì thế? Tại sao lại ồn ào như vậy. Không lẽ bác không biết là anh trai cháu đang cần được nghỉ ngơi sao.

- Tôi..tôi xin lỗi nhị thiếu gia, nhưng cô Đào cô ấy cứ nhất quyết muốn vào thăm đại thiếu gia, tôi cảm thấy nào cũng không chịu đi.

Nhìn thấy Thụy Hân, trong lòng Duy Khang trào dâng bao cảm xúc đan xen.Cậu phần vừa mừng nhưng phần cũng rất cảm phần, cậu xằng giọng:

- Là chị à, chị đến đây làm gì? Chị hại anh trai tôi ra nông nổi thế này còn chưa đủ hay sao. Chị còn muốn đến để tận mắt thấy anh ấy chết đi chị mới vừa lòng hay sao?

- Duy Khang, giờ cậu muốn nghỉ gì về tôi cũng được. Tôi không muốn giải thích nhưng xin cậu hãy cho tôi vào với anh Duy Bảo, nhất định anh ấy rất cần tôi chăm sóc- Thụy Hân tha thiết.

Những gì Thụy Hân nói đương nhiên Duy Khang biết nhưng nỗi phẫn uất trong lòng cậu lại khiến cậu tỏ ra rất tàn nhẫn với Thụy Hân.

Nhưng cũng vào đúng thời điểm ấy, trong căn phòng Duy Bảo, bác sĩ Trương bước ra vội vã nói:

- Dạ thưa! Phương nhị thiếu gia Thụy Hân là ai vậy? Anh trai cậu đang lên cơn sốt nhưng chẳng chịu uống thuốc nữa, cứ luôn miệng gọi cái tên Thụy Hân, tôi đoán chắc đó là người rất quan trọng với anh trai cậu. Cậu hãy bảo người đó đến ngay nếu không anh cậu sẽ không chịu uống thuốc và sẽ nguy hiểm đến tính mạng đấy.

Chỉ vừa kịp nghe đến đó, bất chấp hai cánh tay lực lưỡng của hai người bảo vệ đang nắm lấy mình, bất chấp sự can ngăn của Thắm quản gia, Thụy Hân chạy thật nhanh vào nhà. Tình thế lúc đó dù có như thế nào họ cũng phải để Thụy Hân vào nếu không, đại thiếu gia nhà họ Phương sẽ nguy mất.

Thấy một cô gái xông xộc chạy vào khi nghe mình nhắc đến cái Thụy Hân, vị bác sĩ kia đã biết đó chính là người duy nhất lúc này có thể cứu Duy Bảo. Cánh cửa căn phòng mở ra, Thụy Hân bắt gặp Khương Như cũng đang ngồi bên cạnh chiếc giường to bằng gỗ lim. Một cậu thanh niên nằm đó, cơ thể tiều tụy, nước da trắng mịn giờ trở nên trắng tái..Trên trán vẫn đang chườm chiếc khăn màu trắng. Ngược nhìn Thụy Hân bằng ánh mắt cảm hận, Khương Như cất tiếng:

- Ai cho cô vào đây. Cô hại anh ấy đến như thế này chưa đủ hay sao mà cô còn đến đây hả. Giờ cô thấy anh ấy như thế này chắc cô vui lắm nhỉ. Khương Như đổ hết mọi tội lỗi lên đầu Thụy Hân, cứ như thể Thụy Hân cố ý rắp tâm hại Duy Bảo.

- Là tôi để cho chị ấy vào đây. Đây là nhà tôi, tôi có quyền cho ai vào thì vào chứ. Chị không thấy chính bác sĩ Trương đã nói anh tôi cứ luôn gọi tên chị ấy hay sao. Chị nên biết bây giờ vào lúc này chỉ có chị ấy mới có thể cứu anh tôi thôi – Duy Khang lên tiếng bênh vực Thụy Hân cũng như ngầm ý ám chỉ với Khương Như quá vô lý và quá đáng trong lời nói của mình.- Thôi giờ hãy để chị ấy ở lại với anh trai tôi, chúng ta ra ngoài thôi. Nói rồi Duy Khang đẩy Khương Như ra ngoài trước, ngoài đầu lại anh nói với Thụy Hân:

- Bây giờ tắt cả trông cậy vào chị. Chị hãy cứu anh trai em. Bất luận chị đã làm gì, em cũng sẽ bỏ qua hết.

Ấm ức vì nghe được những lời nói của Duy Khang đối với Thụy Hân. Khương Như mím môi miễn cưỡng bước ra ngoài. Cô không biết liệu mình có phải đã quá ngốc nghếch hay không khi việc chia cắt lại tạo thêm cơ hội cho Duy Bảo và Thụy Hân được ở gần nhau hơn.

Còn lại Thụy Hân trong căn phòng cùng với Duy Bảo. Nhìn người con trai mình yêu thương đang nằm thiếp đi trên giường, cơ thể đang sốt cao nhưng lại run lên bần bật từng cơn. Lòng cô xót xa vô cùng..Cô không thể ngờ, chính những hành động và lời nói của mình hôm đó lại khiến anh suy sụp đến như thế này. Lòng cô ngập tràn nỗi ân hận. Cô ngồi cạnh giường vừa khóc vừa nói với Duy Bảo:

- Anh ơi...! Em xin lỗi.. là em hại anh ra thế này. Lẽ ra em không nên làm như thế. Lẽ ra em...
 - Thụy Hân...Thụy Hân em ở đâu, đừng bỏ rơi anh- Duy Bảo thốt lên trong cơn mê.
 - Em đây, em đang ở cạnh anh đây, em không bỏ rơi anh nữa đâu. Em hứa- Thụy Hân nắm chặt bàn tay Duy Bảo như muốn mình chứng cho anh biết rằng cô đang ở bên anh.
- Đôi mắt Duy Bảo dần dần mở ra, anh bắt gặp gương mặt thân thương. Duy Bảo mừng rỡ vô cùng, anh dùng hết sức lực của mình gọi tên cô:
- Thụy Hân, là em, là em thật sao. Có phải đúng là em không? Anh không phải đang mơ đúng không?
 - Là em, là Thụy Hân bằng da bằng thịt của anh đây. Không phải anh đang mơ đâu. Hoàn toàn là thật đó.
- Vì muốn biểu lộ sự vui mừng của mình, nên anh gắng hết sức ngồi dậy. Nhưng Duy Bảo dường như chẳng còn chút hơi sức nào cả. Anh cố gắng bao nhiêu thì cơ thể anh lại chống đối lại anh bấy nhiêu. Sợ anh ngã, Thụy Hân một tay vịn vào gối đỡ lấy anh, tay kia dựng chiếc gối lên cho anh tựa vào. Rồi cô ân cần vừa đỡ dành vừa trách yêu anh như một đứa trẻ:
- Em nghe nói, mấy hôm trước anh còn chịu uống thuốc nhưng hôm nay thì lại không. Mặc ọi người ra sức năn nỉ, sao anh cố chấp thế. Không chịu uống thì làm sao hết bệnh được. Anh làm cho tất cả mọi người đều lo lắng cho anh. Anh có biết như thế là ích kỉ lắm không?
 - Được rồi. Anh biết anh sai mà. Bây giờ anh sẽ uống, có Thụy Hân đến thăm và chăm sóc anh. Anh sao lại không uống để mau lành bệnh được chứ. Anh uống mà.
 - Vậy được rồi. Thuốc nè anh uống đi- Thụy Hân nói tay chìa ra những viên thuốc, tay kia cầm một chiếc cốc thủy tinh đựng đầy nước. Duy Bảo đưa tay cầm số thuốc ấy và bỏ vào miệng uống ngoan như một đứa trẻ. Thụy Hân, đưa chiếc cốc nhẹ nhàng bón nước cho người cô yêu.
- Uống xong thuốc, Duy Bảo cứ đưa mắt sững sờ nhìn Thụy Hân, không chớp mắt. Cứ như thể anh sợ chỉ cần một cái nhắm mắt Thụy Hân sẽ biến mất trước mặt anh. Giờ thì anh biết chắc những gì Thụy Hân nói và làm ở công viên hôm đó chỉ là để gạt anh, có lẽ cô có một nỗi khổ gì đó mà chính cô chưa thể nói ra cùng anh.
- Bảy giờ ba mươi phút tối, Khương Như lúc này đã về lòng mang đầy nỗi hậm hực.
- Vị bác sĩ họ Trương kia cũng đã ra về sau khi kê thêm một đơn thuốc. Chính ông cũng không tài nào hình dung được khả năng hồi phục một cách đầy kì diệu của Duy Bảo. Anh đã giảm sốt rất nhiều. Trán chỉ còn âm ẩm, cơ thể đã bắt đầu đổ mồ hôi và không còn run lên bần bật nữa.
- Duy Khang giờ cũng đang ở trong phòng cùng với Thụy Hân chăm sóc anh trai mình. Cậu cũng rất vui mừng vì giống như một kì tích. Chỉ trước đó vài giờ anh cậu còn đang lên cơn sốt rất à lại không chịu uống thuốc. Còn bây giờ, Duy Bảo đã ăn một lèo hết một tô cháo thật to.
- Sau khi dùng xong bữa cơm tối cùng với Duy Khang. Thụy Hân vào phòng, căn dặn Duy Bảo một số điều:
- Bây giờ tối rồi, em phải về nhà thôi. Không thể ở lâu hơn được nữa. Anh nghe em nói đây nè. Lát nữa, trước khi đi ngủ nhớ uống thêm một lần thuốc. Ban đêm, có đói thì bảo người làm ột ly sữa uống. Nhớ phải ngủ thật ngon thì mới nhanh chóng bình phục được. Ngày mai em lại đến. Anh phải hứa với em là ngày mai khi em đến, không còn sốt nữa. Không thì em sẽ giận đấy.
 - Được rồi, anh nhớ. Anh nhớ hết rồi mà. Mai em lại đến nữa em nhé. Anh chờ em đến đó. Duy Bảo nắm chặt tay Thụy Hân như không muốn rời...
 - Chị Thụy Hân, để em nhờ tài xế Phan đưa chị về. Anh A Vũ à, đừng làm chị Thụy Hân phải muộn giờ mà. Ngày mai chị ấy sẽ đến, mà cho dù chị ấy có không đến đi nữa thì em cũng sẽ bằng mọi cách đưa chị ấy đến cho anh mà – Duy Khang giục, cậu hiểu được tâm trạng của anh trai nhưng cũng không thể để Thụy Hân ở lại nhà mình quá khuya được.
 - Anh nghe Duy Khang nói rồi đấy. Chắc chắn ngày mai em cũng sẽ lại đến đây. Bây giờ anh hãy uống thuốc và nằm xuống nghỉ sớm đi anh nhé- Thụy Hân đỡ dành Duy Bảo. Cô nhìn anh một lần nữa rồi mở

cửa bước ra. Duy Khang tiến chân cô ra đến cửa phòng khách, sau đó cậu gọi một người đàn ông trung niên họ Phan lái chiếc BMW màu đen đưa cô về nhà.

Bước vào căn phòng, thấy anh trai mình đã ngủ. Thuốc và nước đặt trên bàn đã được uống hết. Cậu mỉm cười hạnh phúc và đặt lưng xuống bên cạnh anh trai...

Căn phòng chìm vào bóng tối.....

.....To be continue.....

Thế là cuối cùng tình yêu với sức mạnh to lớn để chiến thắng tất cả??? Liệu sau lần này..Thụy Hân và Duy Bảo có còn bị chia cắt nữa hay không??? Hay tình cảm của họ sẽ càng thêm gắn bó...Mời theo dõi chap sau. Xin chân thành cảm ơn

12. Chương 12: Chân Tướng

Ngày hôm sau, Thụy Hân tạm gác hết mọi công việc của mình và cô lại tiếp tục đến chăm sóc cho người cô yêu. Tất cả tình cảm cô dành cho Duy Bảo như đã được bộc lộ hết tất cả.

Duy Bảo đã gần như bình phục hoàn toàn, sắc mặt anh lại trở nên hồng hào, tươi tắn. Mọi người ai nấy đều lấy làm hạnh phúc. Rất khó có thể nghĩ rằng anh vừa trải qua một trận ốm rất nặng.

Dường như tất cả nỗi căm phẫn của Duy Khang và Thẩm quán gia đều như tan biến. Trong lòng họ thâm cảm ơn và hối hận vì trách cô rất nhiều. Nhưng Thụy Hân vẫn còn cảm thấy day dứt..

Ba giờ chiều, sau khi thấy tình hình của Duy Bảo đã tốt hơn nhiều. Đến ngày mai là anh lại có thể đi ra ngoài. Cô quyết định ra về, nhưng khi cô vừa định đứng dậy thì Duy Bảo đã nắm tay cô lại, ánh mắt anh trầm thiết nhìn cô, anh nói:

- Bây giờ còn sớm, em khoan hãy về. Hãy ở lại với anh thêm một chút nữa thôi, được không em
- Không được đâu anh, bây giờ anh đã khỏe lại là em vui lắm rồi. Em nghĩ mình không còn việc gì để ở lại đây nữa- Thụy Hân đáp tưởng chừng như rất lạnh lùng.
- Anh vẫn chưa khỏe hoàn toàn đâu. Chỗ đau nhất của anh là chỗ này nè, và nó chỉ đang từ từ bình phục thôi. Phải mất thêm một thời gian nữa và cần có em nó mới có thể khỏi đau hoàn toàn- Duy Bảo vừa nói vừa vỗ bàn tay vào lồng ngực trái.
- Nhưng em...em có lỗi với anh. Em không xứng đáng với anh. Chính em đã nói những lời làm anh bị tổn thương. Em nghĩ mình không còn đủ can đảm để đối diện với anh nữa
- Cái gì mà đủ can đảm với không đủ can đảm chứ. Anh biết, em không phải là loại người ham hư danh, ham tiền của. Những điều em nói với anh hôm đó ở công viên chắc chắn là do em bị ép buộc, có phải là có ai đó...Là Khương Như đúng không em?
- Không...không ai ép buộc em cả, chỉ là chỉ là...- Thụy Hân ấp úng
- Là sao..? Có chuyện gì mà em không muốn cho anh biết hay sao?
- Chị Thụy Hân, anh trai em đã nói đúng. Cái người tên Khương Như kia đã gây ra áp lực cho chị. Buộc chị phải lựa chọn giữa tình yêu và gia đình đúng không?- Duy Khang bước vào sau câu hỏi như không hỏi với Thụy Hân.

Nghe tiếng Duy Khang, cả hai người trong phòng giật mình nhìn lên..Hướng ánh mắt lộ vẻ thắc mắc và vô cùng kinh ngạc trước những gì mình vừa được nghe. Bất giác, Duy Bảo hỏi:

- Tiểu Hi, em biết chuyện gì sao?

- Thực ra, em vốn đã rất nghi ngờ khi đột nhiên chị Thụy Hân nói lời chia tay anh. Nhưng khi thấy anh vật vã trong cơn sốt, mà cứ gọi tên chị ấy lúc đó em chẳng còn nghĩ gì được nữa. Chỉ thấy rất cảm tức chị Hân mà thôi. Nhưng rồi sau khi suy nghĩ kĩ lại, thấy có rất nhiều điều bất ổn. Lại thấy thái độ và tình cảm của chị Hân dành cho anh, em đoán nhất định có nội tình. Cuối cùng, em đã nhờ Thẩm quản gia đi dò hỏi và biết được rằng, chính Hứa Khương Như đã dùng tiền và quyền lực của gia đình mình, buộc hai bác phải thôi việc và làm cho Khả Thụy không được học vẽ nữa. Những điều em nói có chỗ nào sai không chị Hân- Duy Khang kể rất chi tiết những gì cậu đã tìm hiểu.. Cậu nhìn Thụy Hân với ánh mắt đầy cảm thông nhưng cũng không kém phần ân hận.

- Em...em biết tất cả rồi sao? - Thụy Hân ngạc nhiên hỏi.

Duy Khang chỉ khẽ gật đầu, sau đó cậu lấy cốc xuống bếp gọi người nấu cháo mang lên cho anh trai để giành lại không gian riêng tư cho đôi tình nhân đáng thương cảm kia.

Duy Khang đi khỏi, bấy giờ Duy Bảo mới nhẹ nhàng cất tiếng, ánh mắt anh chất chứa đầy nỗi xót xa, ray rứt xen lẫn sự giận hờn :

- Có chuyện như vậy, tại sao em lại không nói với anh, để anh và em cùng nhau đối phó. Tại sao lại phải chịu đựng một mình như vậy, để rồi để anh hiểu lầm em, lại còn nói ra những lời chỉ để làm đau lòng nhau cơ chứ? Có phải anh không xứng đáng để em nói với anh những điều đó không.

- Không..không phải như thế. Tại sao anh lại không xứng đáng với em chứ. Chỉ là vì em, em không muốn anh lo lắng thôi mà.

- Tại sao em lại nghĩ nếu làm thế thì anh không lo lắng, hai người yêu nhau thì phải cùng nhau đương đầu với tất cả thử thách chứ. Đâu phải yêu nhau là một bên vì sợ bên kia lo lắng nên đành câm lặng và chịu đựng tất cả thôi sao. Như thế đâu có gọi là yêu nhau được đâu hả em.

Những điều Duy Bảo nói đã khiến Thụy Hân sâu sắc cảm động, cô ân cần nhìn anh và nói:

- Em..em hiểu rồi. Em xin lỗi . Lần sau..có bất cứ chuyện gì xảy ra em cũng sẽ nói với anh. Không chịu đựng một mình nữa. Không nói những lời làm đau đớn cho nhau nữa.

-Như thế có phải đúng là Thụy Hân của anh không chứ?- Nụ cười trở lại trên môi anh. Anh ôm lấy Thụy Hân, vòng tay siết thật chặt như thể không để cô có thể rời xa mình. Thụy Hân nằm gọn trong cánh tay của Duy Bảo, tai cô nghe rõ được từng nhịp đập trái tim anh....Có lẽ, họ một phần nào đó đang cảm ơn Khương Như, nếu như không có cô gái đó gây ra chuyện chia rẽ ly gián như thế chắc họ vẫn chưa biết chắc được vị trí của đối phương trong lòng mình. Nhưng qua lần này, thì họ đã biết, đối phương quan trọng với mình như thế nào.

Hai hôm sau, Duy Bảo đã hoàn toàn bình phục. Anh muốn nhanh chóng trở lại công ty. Mấy hôm anh bị ốm, hồ sơ công việc ở công ty tồn đọng rất nhiều....Trước khi đi, Duy Khang và Thẩm quản gia vẫn chưa yên tâm về sức khỏe của anh, nhưng để xóa tan đi sự bất an của họ, Duy Bảo đứng lên khua tay múa chân một cách rất mạnh mẽ. Cùng sự thuyết phục với lý do chính đáng nên cuối cùng, Thẩm quản gia đã đưa Duy Bảo đến công ty.

Vừa bước vào trong xe, Duy Bảo cầm chiếc điện thoại vừa định gọi cho Thụy Hân thì đã thấy số cô hiện lên trên màn hình. Duy Bảo nhìn vào màn hình điện thoại, mỉm cười hạnh phúc, anh bấm vào nút nhận cuộc gọi, lòng rạo rức khôn xiết:

- Anh nghe đây, trùng hợp thật, vừa định gọi cho em thì em lại gọi. Mới gặp em cả ngày hôm qua mà sáng nay vừa ngủ dậy đã thấy nhớ em vô cùng đó.

- Có thật không đó?- Đầu dây bên kia là tiếng của Thụy Hân

- Thật chứ sao không, em không tin anh à. Sáng nay, anh trở lại công ty nè.

- Sao? Anh đã khỏe hẳn chưa mà đã đến công ty rồi. Ở nhà nghỉ ngơi vài ngày nữa đã- Thụy Hân lo lắng.

- Anh biết là em lo lắng cho anh, sợ anh vẫn chưa bình phục. Nhưng anh đã khỏe lắm rồi. Thật đấy, em yên tâm em nhé.-Duy Bảo trấn an người yêu.

- Nếu anh nói như thế rồi thì em tạm yên tâm. Nhưng anh nhớ đừng làm việc quá sức nha, cơ thể mới bình phục đừng chủ quan. Và nhớ uống thuốc cho đúng giờ anh nhé- Thụy Hân căn dặn Duy Bảo như một đứa trẻ.

- Được rồi, anh nhớ, anh nhớ mà. Em cứ làm như anh còn trẻ con không bằng. Thôi, em cũng đi học vui vẻ nha. Yêu em nhiều lắm. Hôn em nè. Và sau lời nói đó là một tiếng “chụt”. Duy Bảo lòng ngập tràn hạnh phúc. Càng ngày anh càng cảm nhận được tình cảm sâu sắc của anh và Thụy Hân dành cho nhau.

Chiếc xe BMW dừng trước một tòa nhà hai mươi lăm tầng đồ sộ. Phía trước tòa nhà là một cột đá đề tên “Tập đoàn Phương Thị” đây chính là trụ sở làm việc của Duy Bảo. Thẩm quản gia nhanh chóng xuống xe, vòng sang phải mở cánh cửa xe phía sau...Duy Bảo bước ra, một vài phút sau bốn người thanh niên khác, mặc những bộ le lịch lăm bước ra từ trong tòa nhà, cuối đầu chào Duy Bảo, sau đó theo chân anh đến tận cửa phòng làm việc. Trên đường đi, Duy Bảo không ngừng quay sang người này, rồi đến người kia về những việc xảy ra tại công ty trong những ngày anh vắng mặt. Những người được hỏi đều trả lời rậm rập và hết sức trôi chảy, cứ như họ đã được lập trình sẵn.

Đặt lưng xuống chiếc ghế xoay, lúc này trong phòng chỉ còn lại Thẩm quản gia bên cạnh Duy Bảo, anh nhờ ông gọi điện thoại nhắc một cuộc hẹn rồi sau đó Thẩm quản gia tạm lánh ra ngoài. Năm phút sau, có tiếng gõ cửa, sau một tiếng “Xin mời” của Duy Bảo, cô bước vào. Vận trên người chiếc váy jeep màu xám thanh lịch, rất hợp với thân hình của cô, bên ngoài khoác một chiếc áo vest cách điệu rất sang trọng. Chân mang một đôi boot màu đen bằng da cá sấu. Lòng cô ngổn ngang nhiều suy nghĩ.

Duy Bảo ngồi trên chiếc xoay, mặt hướng vào tường. Không khí trong phòng trở nên căng thẳng.

Rồi cô lên tiếng trước:

- Dạ thưa Tổng giám đốc, tôi Tổng giám quản lý Hứa có mặt.

Bấy giờ, Duy Bảo mới xoay chiếc ghế lại, ánh mắt chăm chăm nhìn cô như muốn nuốt chửng. Điều đó đã làm cho cô cảm thấy sợ. Cô đứng chết trân. Không nói được lời nào.

Rồi anh chợt nở một nụ cười đầy ẩn ý:

-Hứa Tổng giám quản lý, mời cô ngồi.

Duy Bảo vẫn với ánh mắt ấy nhìn cô không rời. Cô lúng túng ngồi xuống, lấy lại bình tĩnh cô lên tiếng:

-Anh đã khỏe hẳn chưa? Đã bình phục hẳn chưa mà đã đi làm vậy? Dù tâm trạng mang cảm giác bất an, cô vẫn không quên hỏi thăm sức khỏe của anh.

- Cảm ơn, tôi vẫn khỏe. Không lẽ cô nghĩ tôi là người dễ bị ngã gục, một người yếu đuối lắm sao?- Duy Bảo lạnh lùng đáp

-Không..em...em..tôi không có ý đó. Chỉ là tôi..- Cô ấp úng, nửa muốn xưng em nhưng lại không được.

Thôi được rồi, tôi cũng không muốn mất nhiều thời gian quý báu của mình với cô nữa. Hôm nay, tôi hẹn cô lên đây là muốn báo cho cô biết một điều. Cô hãy nghe cho kỹ đây, trước tiên tôi muốn cho cô hiểu rõ một giờ, là từ trước đến nay tôi vẫn xem cô như một người bạn, xem nhà họ Hứa vẫn là bạn hữu tâm giao nhưng ngoài ra không còn gì khác hơn nữa. Tôi thật tâm không muốn phá vỡ mối quan hệ tốt đẹp vốn có của hai gia đình chúng ta đã được ông nội tôi và ông ngoại cô gây dựng nên. Nhưng, từ khi cô về nước và nhất là sau khi cô biết chuyện tình cảm giữa tôi và Thụy Hân, thì mọi chuyện đã chuyển biến theo một chiều hướng khác.

Tôi không hiểu tại sao cô cứ muốn giở thủ đoạn hòng chia rẽ tình cảm giữa tôi và cô ấy. Cô là người có học, cô không thấy những việc làm của cô như thế là quá hèn hạ hay sao?- Duy Bảo nói một tràng không dứt.

- Tôi..tôi.. đã làm gì mà Tổng giám đốc nói tôi như thế chứ?- Cô rưng rưng mắt, ầm ục nói.

- Cô còn khóc nữa ư?, cô tưởng cô lấy nước mắt ra là có thể che giấu sự xấu xa của mình sao?, cô đã làm thì tự bản thân cô là người hiểu rõ nhất, cần gì tôi phải nói thẳng ra. Tôi chỉ muốn khuyên cô một điều rằng “Muốn người ta không biết trừ phi mình đừng làm”.Cô đừng tưởng cô có thể che giấu được người khác, cô nghĩ ai cũng mù mắt hết cả sao. Duy Bảo mím môi, hướng ánh mắt sắc lạnh.

Bị chính người con trai mà mình yêu thương đả kích nặng nề, cô cũng giương đôi mắt uất ức nhìn anh và buông lời cay nghiệt.

- Anh...anh có cần phải nặng lời như thế không. Nhưng mà cho dù tôi có làm gì, thì cũng là vì tôi yêu anh. Chẳng lẽ tôi yêu anh cũng là sai sao? Nó khiến anh phải xấu hổ à? Không lẽ một thiên kim tiểu thư, của một ông chủ lớn có trong tay hai bằng thạc sĩ giá trị quốc tế cùng những tài sản lớn lại không bằng cái con bé xấu xí nhà nghèo rớt kia ư?. Tôi nghĩ, hạn người như cô ta chỉ yêu cái gia tài của nhà anh thôi, hạn người đó tôi còn lạ gì.

- Tôi cấm cô xúc phạm đến Thụy Hân, cô có tư cách gì mà dám nói cô ấy như thế. Đúng là cô không thể bằng cô ấy được, bởi vì cô ấy nhân hậu, trong sáng và tốt bụng chứ không mưu mô và thủ đoạn như cô. Tôi xin trịnh trọng nói cho cô biết một điều rằng, nếu như cô còn dám làm hại đến những người thân của Thụy Hân một lần nữa, thì tôi sẽ không tha cho cô nữa đâu.

- Anh đang dọa tôi sao?- Cô ngang ngược hỏi.

- Tôi không dọa cô. Mà tôi đã nói là làm. Cô biết tính tôi rồi đó. Phương Duy Bảo tôi xưa nay chưa hề nói suông điều gì cả. Cô nên nhớ, là Phương gia mới là cổ đông lớn nhất của tập đoàn này chứ không phải là Hứa gia, cô hãy nhớ cho kĩ. Còn bây giờ, xin mời cô ra ngoài cho, tôi còn phải làm việc. Nói rồi, Duy Bảo bước đến mở cánh cửa căn phòng, mắt đưa sang hướng khác không thèm nhìn cô.

Khương Như chạy thật nhanh ra ngoài, tay đặt lên môi giữ lại tiếng nấc. “ Phương Duy Bảo, tôi hận anh. Tôi sẽ không dễ dàng buông tha cho anh đâu. Nếu như tôi không có được anh thì không ai có thể. Anh cứ chờ ở đó” – Cô tự nhủ. Cô lau sạch nước mắt, tay ấn vào nút thang máy. Vừa đúng lúc, một người thanh niên với bộ râu quai nón dài và sậm, thân hình vạm vỡ đến bên cạnh cô. Đó chính là Alex, người trợ lý đắc lực của cô, cũng chính là người luôn giúp cô thực hiện những thủ đoạn nhằm ly gián tình cảm của Duy Bảo và Thụy Hân. Nhìn thấy khỏe mắt cô đỏ hoe. Anh ta đoán chắc cô vừa mới từ trong phòng của Tổng giám đốc bước ra, và chắc chắn tay nhà giàu ngạo mạn kia đã làm Khương Như của anh ta phải khóc. Lòng Alex quặn thắt lại. Trào dâng một nỗi hận đến bầm gan tím ruột.

Nhưng Khương Như lại chẳng hay biết điều đó. Tâm trí của cô lúc nào cũng chỉ nghĩ về Duy Bảo. Cô nhớ lại ánh mắt sắc lạnh mà Duy Bảo nhìn cô, nhớ lại những lời khi nãy của Duy Bảo nói với cô. Cô quay sang người đàn ông đứng cạnh mình trong chiếc thang máy nói:

- Alex, hãy nghĩ cách giúp tôi giành lại Duy Bảo từ tay con bé nhà nghèo kia. Tôi biết trên đời này, người tốt với tôi nhất và sẵn sàng giúp đỡ tôi nhất chỉ có anh thôi. Anh sẽ đồng ý đúng không?

Trái tim Alex như bị bóp nghẹt. Rõ ràng, trong thâm tâm Khương Như lúc nào cũng chỉ có mình Duy Bảo, dù rất ghen tức nhưng không thể nào khước từ lời đề nghị của Khương Như, Alex đau đớn trả lời:

-Tất nhiên rồi, Tổng giám quản lý. Tôi sẽ giúp cô mà.....

Cánh cửa thang máy đóng lại.....

.....To be continue.....

P/S: Khi biết được sự lạnh lùng của Duy Bảo đối với mình như thế, liệu Khương Như sẽ lại giở những thủ đoạn gì, mời theo dõi chap sau. Xin chân thành cảm ơn !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

13. Chương 13: Bình Minh

Sáng chủ nhật, tại biệt thự Phương gia. Anh em Duy Bảo và Khả Thụy đang ngồi trên sofa tại căn phòng khách sang trọng, tâm sự rất say sưa và rôm rả. Dưới bếp, Thụy Hân cùng một số đầu bếp khác đang sửa soạn rất nhiều thức ăn. Không khí trong nhà tất tưởi đều rất vui vẻ và nhộn nhịp, tiếng cười ngập tràn. Khác với không khí lạnh lẽo và ảm đạm luôn bao trùm trước đây, kể từ ngày Thụy Hân bước chân vào cuộc đời Duy Bảo căn biệt thự đã được khoác lên mình cái nong ấm và ngọt ngào. Tất cả mọi người trong ngôi

nhà này, ai nấy cũng đều rất yêu quý hai chị em Thụy Hân và Khả Thụy. Họ luôn thầm cảm ơn chị em cô đã mang đến niềm vui và tiếng cười đúng nghĩa cho hai cậu chủ của họ. Hai cậu bé sớm đã mồ côi mẹ và lớn lên trong sự hà khắc của người cha.

- Cạn ly nào, trong khi chờ đợi những món ăn thơm ngon được bày lên. Anh em chúng ta hãy nâng ly để chúc mừng vì sự kiên cường của anh A Vũ. Anh ấy đã khuất phục được tử thần và khỏe mạnh hoàn toàn.- Khả Thụy nâng chiếc ly thủy tinh được rót bằng rượu Chivast 25, phần khởi nói.

-Ấy, khoan đã. Thực ra việc anh bình phục hoàn toàn như thế này công lớn nhất là do tay nghề xuất sắc của một nữ bác sĩ có tên là Thụy Hân. Và vì thế, người nên được chúc mừng chính là cô ấy.

- Đúng, đúng rồi – Duy Khang tiếp lời anh trai.

Rồi Duy Bảo nhanh chân đi xuống bếp, anh nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy hông cô từ phía sau. Duy Khang ngoái đầu theo bước chân anh rồi quay đầu lại cười và ra hiệu cho Khả Thụy, theo phản xạ Khả Thụy hướng ánh mắt nhìn theo, nhìn thấy chị gái mình đang hạnh phúc trong vòng tay người đàn ông mà chị yêu thương, cậu cũng mỉm cười rạng rỡ.

Cái ôm của Duy Bảo khiến Thụy Hân giật mình. Mặt cô đỏ ửng, cô vội vàng gỡ cánh tay anh ra khỏi người mình rồi nói:

- Anh làm gì mà kì thế, ở đây là nhà bếp, lại có mọi người nữa...Anh không thấy ngại sao?

- Việc gì mà phải ngại, ở đây là nhà anh. Mọi người đều là người của anh, em lo gì chứ – Duy Bảo đáp bằng giọng lém lỉnh kèm theo một nụ cười hạnh phúc.

Mọi người trong bếp đều rúc rích cười trước những cử chỉ đáng yêu của đôi tình nhân tài sắc vẹn toàn

- Thôi được rồi, em còn phải làm thức ăn. Nếu anh cứ ôm em thế này, sao mà em làm được chứ - Thụy Hân tuy nói thế, nhưng trong lòng cảm thấy ấm áp và hạnh phúc vô cùng.

- Em không cần phải làm nữa đâu. Ở đây còn có đến ba đầu bếp, em lên nhà cụng ly với ba anh em đi. Em là nhân vật chính quan trọng nhất mà. Khả Thụy và Tiểu Hi đều đang chờ sự hiện diện của em đó- Duy Bảo thúc giục.

- Nhưng mà em...- Thụy Hân ngần ngại.

- Cô Thụy Hân à. Việc ở đây, cô cứ để cho chúng tôi, ba người chúng tôi làm là đủ rồi. Cô lên đó uống mừng cùng với nhị vị thiếu gia và cậu Khả Thụy đi ạ. Những công việc này chúng tôi làm hằng ngày mà, nên hãy cứ để cho chúng tôi- Bác Trần, bếp trưởng của Phương gia nói bằng giọng khàn khàn cố tình giải phóng sự ngần ngại của Thụy Hân.

- Đến bác Trần cũng đã nói như vậy rồi. Em còn không lên nữa là anh giận đó

Sau lời nói đó của Duy Bảo, cuối cùng Thụy Hân cũng theo anh trở lại phòng khách.

Bữa tiệc mừng Duy Bảo bình phục diễn ra trong không khí ấm áp và hạnh phúc. Tiếng nói cười, tiếng nhạc du dương hòa quyện vào nhau...

Tại căn hộ chung cư cao cấp của Khương Như...Cô đang ngồi cạnh chiếc bàn tại căn bếp, một chai rượu XO đã vơi đi một nửa. Vừa uống vừa không ngừng gọi cái tên Duy Bảo. Bố mẹ cô đã ra nước ngoài sống cùng với ông bà của cô cách đây hai năm. Họ đã yêu cầu cô sau khi hoàn thành khóa học 5 năm tại Canada thì ở lại sống cùng họ. Nhưng cô đã thuyết phục họ cho cô về nước, vì tình yêu với Duy Bảo Hơn nữa, sản nghiệp của Hứa gia ở trong nước phải có người tiếp tục thừa kế .Tuy ở cách nhau rất xa về mặt địa lý nhưng Khương Như và bố mẹ cô vẫn thường xuyên liên lạc với nhau. Họ rất tin tưởng vào bản lĩnh của cô con gái cũng như rất yên tâm khi giao phó cô cho Alex, một người luôn luôn ở cạnh Khương Như trong suốt năm năm tại Canada và rồi lại theo cô về nước chỉ ít lâu sau đó.

Nhìn cảnh Khương Như cứ rót hết ly này đến ly khác mà lòng Alex đau như dao cắt, cuối cùng khi không thể chịu đựng thêm nữa, anh chạy đến giật lấy chai rượu từ tay Khương Như, anh hét to:

- Khương Như, tôi xin cô đừng uống nữa. Cô đã uống rất nhiều rồi. Hai bác đã giao cho tôi chăm sóc cô, nếu như họ biết cô giờ thành ra như thế này, tôi biết phải ăn nói sao với họ đây.

- Anh cứ mặc kệ tôi, để cho tôi uống. Nếu không tôi sẽ không thể nào quên được cái con người đáng ghét kia - Khương Như giọng lè nhè, nước mắt rơi lã chã.

Alex cảm thấy như có hàng trăm mũi dao đâm vào trái tim mình, anh chưa bao giờ thấy Khương Như rơi vào tuyệt vọng như thế này. Năm năm cách đây, anh đã gặp cô tại Canada trong trường đại học. Khương Như khi ấy mới chỉ là một cô tiểu thư mới lớn, lần đầu rời xa vòng tay của bố mẹ để đến nơi đất khách quê người. Nhưng ở cô, không hề tỏ ra sợ hãi và yếu đuối, một mình cô đã rất bản lĩnh để sống tự lập ở đất nước xa xôi này. Chính điều đó ở cô khiến anh, một chàng trai gốc Châu Á sống ở đó từ rất lâu đem lòng thâm yêu thương cô và chấp nhận theo cô về nước. Nhưng chính bản thân anh hiểu rằng, trong suốt năm năm trong trái tim cô chỉ có hình bóng của một người con trai khác....

- Khương Như à, tại sao cô lại có thể vì một người đàn ông mà trong trái tim anh ta không hề có chỗ cho cô mà đi hành hạ bản thân mình như thế. Cô ngồi đây uống rượu say khướt liệu anh ta có hay biết không, hay giờ này anh ta đang vui vẻ bên cô gái tên là Thụy Hân kia.

Nghe đến cái tên Thụy Hân, Khương Như dường như bừng tỉnh, cô gạt nước mắt. rồi quay sang nói với Alex:

- Anh nói đúng, tất cả là vì cái con bé nhà quê kia. Chính nó đã cướp đi Duy Bảo của tôi, nó không biết nó đã phạm phải sai lầm khi muốn giành lấy người con trai mà Hứa Khương Như này quyết sống trọn đời. Chính vì nó đã khiến Duy Bảo tỏ ra hung dữ với tôi, nhìn tôi như nhìn kẻ thù...Tôi hận nó...Tôi hận cả cái tên Duy Bảo kia. Tại sao suốt năm năm ở đất khách quê người tôi vẫn luôn nhớ đến anh ta vậy mà....- Nhắc đến Duy Bảo, đôi mi Khương Như lại rưng rưng...

Alex xót xa cho Khương Như bao nhiêu thì lại căm ghét Duy Bảo bấy nhiêu. Anh nắm chặt bàn tay, môi mím lại. Ánh mắt trừng lên nom rất đáng sợ. Rồi anh gạt mình khi nghe tiếng Khương Như:

- Alex, hãy nghĩ cách giúp tôi giành lại tình yêu của tôi. Cuộc đời này của tôi, nếu không có được Duy Bảo thì sẽ không có ý nghĩa gì hết. Cầu xin anh, hãy giúp tôi, tôi biết chỉ có anh mới sẵn sàng giúp tôi thôi-Khương Như thỉnh cầu.

Alex cảm thấy như có một dòng điện chạy ngang qua con tim mình, nhưng cuối cùng anh vẫn trả lời thỉnh cầu của Khương Như:

-Được rồi, tôi sẽ giúp cô .Nhưng trước hết, cô hãy nghe tôi. Đừng uống nữa. Nghe lời Alex, Khương Như ngừng không rót rượu vào ly nữa. Alex đứng dậy, cầm lấy chai XO cất vào chiếc tủ sau chiếc bàn ăn. Rồi anh bắt đầu lên kế cho Khương Như:

- Cô đã thấy rồi đó, tình cảm của Tổng giám đốc và cái cô Thụy Hân kia thực sự rất gắn bó. Không thể dùng những cách thông thường mà có thể chia cắt được họ. Theo tôi được biết thì cô Thụy Hân đó là một cô gái rất cá tính không dễ gì khuất phục được cô ta. Còn đối với Tổng giám đốc, đương nhiên không thể lay động được. Cho nên chúng ta không thể dùng biện pháp cứng rắn nữa, phải thật mềm mỏng, cô gái Thụy Hân đó vốn có lòng tự trọng rất lớn, chúng ta phải dùng cách đánh vào lòng tự trọng đó để cô ta tự động rời khỏi. Khi ấy, cô sẽ tốn rất ít công sức mà vẫn có thể giành lại Tổng giám đốc.

- Tôi..hiểu ý anh rồi, anh đúng là một người suy nghĩ thấu đáo đó Alex, không hổ danh là con trai Thống đốc ngân hàng quốc gia Canada.Tôi biết mình sẽ phải làm gì rồi, việc này rất cần anh giúp một tay đó.

Khương Như nở một nụ cười đắc ý...Trong đầu lại đang tính toán, đang lên những thủ đoạn....

.....
.....

Hôm đó, Duy Bảo sai Thảm quản gia đến cửa hàng mua về cho anh một chiếc xe đạp...Để anh có thể thử cái cảm giác cùng Thụy Hân ngồi trên chiếc xe đạp, dạo một vòng quanh công viên kỷ niệm của họ cùng tâm sự yêu thương và cùng ngắm cảnh vật.

Ban đầu, Thẩm quản gia vẫn còn hơi chút đắn đo về lời đề nghị rất đổi bất ngờ của cậu chủ. Nhưng thấy được sự thiết tha trong ánh mắt Duy Bảo, cuối cùng ông cũng chiều lòng anh.

Có tiếng chuông cửa tại căn nhà của Thụy Hân, cô liền bỏ cuốn sách trên tay xuống bàn, gấp một góc ở trang đang đọc dở. Cô nhẹ nhàng bước ra mở cánh cửa được sơn bằng màu xanh nước biển.

Cánh cửa mở ra, Thụy Hân ngoái đầu nhìn, thật kỳ lạ. Bên trái, rồi bên phải cũng không thấy ai, chỉ thấy một chiếc xe đạp còn mới toanh dựng ngay trước cửa nhà.

Bỗng nhiên, từ đằng sau hai cánh tay chụp lấy đôi mắt cô. Khiến cô giật bắn người. Cô hét lên:

- Thả tôi ra, là ai mà chơi kỳ vậy. Sao lại bịt mắt người ta thế này. Thả tay ra. -Cô vung cánh tay như muốn đánh trả cái người đang ở phía sau mình.

-Ui da...đùa em một tí, sao lại mạnh tay thế- Tiếng xuýt xoa của một người con trai cất lên

Nghे thấy giọng nói quen thuộc, Thụy Hân quay lại, cô nhận ra đó chính là Duy Bảo.

- Là anh hả, sao lại không lên tiếng. Em đâu có biết, em cứ tưởng tên vô lại nào...Thế có đau lắm không anh- Thụy Hân giọng đầy ân hận kèm nỗi xót xa nói

- Đau lắm, đau lắm nè. Bắt đền em đó- Duy Bảo giả vờ dỗi hờn trông giống hệt một đứa trẻ con.

- Em..em xin lỗi. Anh vào nhà, em xem vết thương cho.

- Hi...trêu em tí thôi, chứ anh đâu có yếu đến nỗi như thế. Mới bị em đánh có tí sao mà đau được- Duy Bảo lém lỉnh.

- Thì ra..là anh gạt em. Đáng ghét, đáng ghét. Lần này đánh anh thật nè- Nói rồi, Thụy Hân đưa cánh tay thật mạnh đánh yêu Duy Bảo nhưng cô không ngờ, lần này cô đã làm cánh tay anh rỉ máu. Nhìn thấy Duy Bảo ôm lấy cánh tay, Thụy Hân vẫn khoải chí cười tươi:

- Hi..Lần này đừng giả vờ nữa. Em không mắc lừa anh nữa đâu. Ai bảo gạt em làm gì?

Nhưng chợt thấy, một giọt máu từ trên tay Duy Bảo nhỏ xuống đất, cô hốt hoảng:

- Thôi chết, sao lại chảy máu thế này. Em chỉ đánh hơi mạnh một tí thôi mà..Em...

- Hi, anh không sao đâu. Vết thương này không phải do em gây ra đâu. Cái này là anh làm anh bị thương đó.- Duy Bảo vẫn nở nụ cười, miệng trấn an Thụy Hân dù vết thương trên tay anh vẫn đang chảy máu.

Thụy Hân không nói thêm lời nào nữa, cô đưa Duy Bảo vào nhà, băng vết thương cho anh...

Một lúc lâu sau, hai người họ lại bước ra từ cánh cửa căn nhà của Thụy Hân...Duy Bảo một tay dắt chiếc xe đạp, tay kia ôm lấy Thụy Hân. Cô nhìn anh, cười khúc khích nói:

- Trời ơi, buồn cười quá. Thật không ngờ, đại thiếu gia của tập đoàn Phương Thị lại không biết đi xe đạp...Lần đầu tập đi xe nên mới bị ngã và trầy xước như thế này.

- Trông em vui ghê nhỉ, người ta bị thương thế này đã không xót mà lại còn cười nữa chứ. Có cô gái nào như em không nhỉ- Duy Bảo vờ giận dỗi.

- Thật ra, em không cố ý cười đâu nhưng mà em thấy lạ quá..Anh lớn chừng này rồi mà lần đầu mới biết đi xe đạp...Mà cũng đúng, công tử nhà giàu như anh, từ bé đến lớn lúc nào cũng đi những chiếc xe hơi sang trọng..làm sao mà biết đi xe đạp được chứ.

- Ờ thì..mà anh cũng thật không ngờ, tập xe đạp không hề đơn giản như anh nghĩ.

- Đúng thật là cuộc đời, có những chuyện tưởng chừng như rất ngược đời nhưng vẫn xảy ra. Khổ thân anh, vì muốn tập xe đạp mà trầy xước hết cả tay thế này đây.

- Hi không sao...Nhờ có thế này, mà được em chăm sóc, được em băng bó vết thương, có bị ngã thêm nhiều nữa cũng được...Thôi, giờ thì xin mời Thụy Hân tiểu thư lên xe, để tài xế A Vũ đưa em đi.

- Có được không đấy, lỡ may em mà cũng bị ngã luôn là bắt đền anh đó.

- Đừng coi thường anh như thế. Anh vốn thông minh mà, tập hai ngày đã đi thành thạo rồi. Giờ em muốn anh chở đi đến bất cứ đâu, anh cũng sẵn sàng chở em đi đó.

- Được rồi, em tin lời anh mà.

Nói rồi Thụy Hân nhẹ nhàng ngồi lên yên sau của chiếc xe đạp. Vòng tay cô ôm chặt Duy Bảo, tay của Duy Bảo cũng nắm chặt cánh tay của Thụy Hân. Họ nhìn nhau, mỉm cười hạnh phúc..theo từng vòng xoay của xe..

.....To be continue.....

Sẽ có một bất ngờ trong chap sau...Mời mọi người theo dõi nhé ..Xin chân thành cảm ơn

14. Chương 14: Giông Bão Lại Nổi Lên

Một buổi chiều như thường lệ, Duy Bảo đang từ văn phòng bước ra xe trở về nhà. Khi anh vừa ra khỏi cửa. Chợt nghe thấy từ phía bên kia đường, đối diện với trụ sở của tập đoàn, là tiếng kêu cứu thất thanh của một cô gái. Xung quanh có ba gã đàn ông, đang chuẩn bị thực hiện hành vi đồi bại của mình. Trụ sở tập đoàn Phương Thị vì diện tích khá lớn nên nằm tận ngoại ô thành phố nên hầu như, các con đường quanh đây đều khá vắng vẻ. Không một chút đắn đo, anh chạy thật nhanh qua bên đường, miệng không quên nhắc Thẩm quán gia:

- Thẩm quán gia, báo cảnh sát mau lên. Cháu sẽ sang bên kia đường trước..

- Đại thiếu gia, nhớ cẩn thận!

Sang đến nơi, Duy Bảo cùng với ba tên côn đồ kia đánh với nhau một trận kịch liệt, xem ra đây chỉ là mấy tên du côn nhai nhép ỷ thế mạnh mà muốn dở trò với cô gái chân yếu tay mềm kia, do được học võ từ nhỏ nên việc hạ gục mấy tên côn đồ đó với Duy Bảo không mấy khó khăn. Anh chạy đến, cởi bỏ tấm áo vest bên ngoài ra khoác lên người cô gái, vì áo của cô đã bị rách do ba tên du côn kia xé nát. Cô gái ngẩng đầu lên, anh nhận ra cô gái đó không ai xa lạ, mà chính là cô.....

- Là cô, Hứa Khương Như...

- Cảm ơn anh đã cứu em, cảm ơn anh.- Khuôn mặt cô vẫn chưa hết vẻ bàng hoàng. Cô ôm lấy anh, tựa đầu vào ngực anh, cảm ơn rồi rít.

Giật mình trước cái ôm của Khương Như, nhưng trong tình cảnh ấy Duy Bảo không thể nhẫn tâm mà đẩy cô ra được.

- May mà có anh, nếu không thì..... Lần này, cô ôm lấy bờ vai anh. Hướng ánh mắt đến một người đang ở trong góc khuất đằng kia, một ống kính máy ảnh được đưa lên, và chụp liên tiếp..Rồi cô vờ như ngại ngùng, đẩy anh ra:

- Em xin lỗi, em không nên ôm anh như thế. Lúc này, em sợ quá nên...Có gì mong anh bỏ qua cho em.

- Không sao, tôi không để tâm đâu. Lần sau, cô nhớ cẩn thận hơn, trước khi ra về nên gọi người lái xe chờ sẵn, đừng tự mình về, đoạn đường này vắng nên mấy tên lưu manh đó rất dễ làm bậy- Duy Bảo giọng lại trở nên lạnh lùng nhưng không thiếu đi sự quan tâm chân thành. – Mà hình như cảnh sát tới rồi kia, cô đến trình bày vụ việc cho họ giải quyết. Tôi phải về đây, muộn rồi. – Nói rồi, Duy Bảo cất bước.

- Ô anh Duy Bảo này, áo của anh-Khương Như gọi to.

- Cô cứ giữ lấy đi, áo của cô rách hết rồi mà. Lúc nào trả tôi cũng được.- Lần này, Duy Bảo quay đầu bước lên chiếc BMW mà Thẩm quán gia đã lái sang đây. Chiếc xe từ từ lăn bánh rồi khuất dần. Bấy giờ, trên môi cô nở một nụ cười mãn nguyện. “Em biết, anh luôn là như thế. Dù có như thế nào, mỗi khi em gặp nạn, anh đều sẵn sàng giúp đỡ em, con người của anh tình cảm là thế, nồng nhiệt là thế nhưng lúc nào cũng tỏ ra băng giá, nhưng chính điều đó làm em yêu anh, yêu rất nhiều đó”. Một người thanh niên bấy giờ mới

chạy đến bên cô, nói với cô một điều gì đó. Cô nghe xong, thì tỏ ra vô cùng phấn khởi. Lúc sau, người thanh niên đến nói với hai viên cảnh sát vài câu, họ gật gù rồi quay đi.

Cô bước lên chiếc Audi nọ cười vẫn đọng trên môi, ngồi sau vô lăng là Alex, chiếc xe từ từ lăn bánh...

Một buổi sáng sớm, Thụy Hân ra thùng thư nhà mình lấy những tờ báo mới trong ngày cho cả nhà. Cô chợt phát hiện thấy một chiếc phong bì dày cộm. Bên ngoài, chỉ có tên người nhận là cô nhưng không hề có tên người gửi. Cô cảm thấy rất tò mò, nhưng vẫn cầm chiếc phong bì đó cùng mấy tờ báo vào nhà.

Bữa sáng đã xong, ông bà Đào tắt bếp đi làm. Khả Thụy cũng đi học. Còn lại Thụy Hân ở nhà, cô vừa rửa chén, vừa nghĩ đến Duy Bảo. “Ồi, không biết giờ này, anh ấy của mình đã đi làm chưa. Sáng nay anh ấy ăn món gì nhỉ, có chịu uống sữa không nhỉ”...Không hiểu sao lúc nào mình cũng nhớ anh ấy như thế này..Không được rồi, nghỉ làm ở tiệm mỹ phẩm rồi, ở nhà hoài cũng chán quá, dạo này lại có ít tiết quá. Có lẽ, mình phải đi tìm việc gì đó mà làm thôi. Mà phải rồi, rửa chén nhanh, để còn xem trong chiếc phong bì kia là cái gì thế nhỉ, lại còn không đề tên nữa chứ...Lẽ nào là... anh ấy”- Nghĩ đến đó, cô tự cười một mình và tiếp tục rửa...

Cái chén cuối cùng đã rửa xong, Thụy Hân lau sạch tay. Cô cầm lấy chiếc phong bì đi thẳng vào phòng. Không tìm được sự tò mò nữa, vừa ngồi xuống giường, cô xé ngay cái phong bì, thì ra trong đó toàn là ảnh. Nhưng khi nhìn vào những tấm ảnh đó, Thụy Hân sửng sốt, cô không thể tin vào mắt mình được nữa... Trong bức ảnh là người đàn ông cô yêu đang ôm ấp một người con gái, và cô gái đó không ai xa lạ mà chính là Khương Như.

Phải mất một lúc, Thụy Hân mới lấy lại được bình tĩnh. Trong cô trào lên bao nỗi hoài nghi và tức giận. Cô cảm thấy, cần có một lời giải thích...

Tối hôm đó, sau cuộc điện thoại của Thụy Hân, anh lái chiếc BMW phóng đi ngay. Duy Bảo cảm thấy rất lạ, bởi những lần trước nếu có hẹn gặp nhau thì cô luôn hẹn anh đón mình ở cổng nhà, nhưng lần này. Cô lại đưa ra lời đề nghị gặp nhau tại quán cà phê gần công viên thành phố.

Duy Bảo bước vào quán, một quán cà phê không thật lớn, nhưng cách trang trí ở đây thật trang nhã, tiếng nhạc nhẹ nhàng, sâu lắng. Cô ngồi ở một góc nhỏ trong quán, đôi mắt tràn đầy vẻ trầm ngâm, suy tư. Mãi suy nghĩ, đến khi anh sát đến sau lưng cô, Thụy Hân vẫn không hề hay biết.

- Thụy Hân của anh, làm gì mà cứ mãi mê trầm ngâm như vậy, đến nỗi anh đứng đằng sau em một lúc mà em cũng không biết, vừa nói, anh vòng tay ôm lấy cổ Thụy Hân

Nghe tiếng anh, Thụy Hân giật mình quay lại, cô vội vàng gỡ cánh tay anh ra, nghiêm nghị nói:

-Anh đừng làm thế, ở đây là quán cà phê chứ không phải ở nhà anh.

Nhìn vào đáy mắt của Thụy Hân, Duy Bảo dự cảm được hình như đã có chuyện gì đó xảy ra với cô, anh lo lắng hỏi:

- Hôm nay em làm sao thế? Sắc mặt không được tốt.? Có chuyện gì sao em? Hay là anh làm gì cho em giận rồi?

-Em không sao đâu, chỉ có hơi chút khó chịu trong người thôi- Thụy Hân đáp như một cái máy

- Thế em đã uống thuốc chưa?...Đi bệnh viện chưa em?- Duy Bảo cuống quýt hỏi.

- Khoan hãy để ý đến sức khỏe của em, em tự biết bản thân mình như thế nào. Anh muốn hỏi anh vài điều, anh có hứa sẽ trả lời thành thật với em không?- Thụy Hân dò xét .

- Đương nhiên, em hãy nhớ, anh không bao giờ dấu em bất cứ chuyện gì – Ngoài mặt, tuy tỏ ra bình thản nhưng qua thái độ của Thụy Hân hôm nay, anh biết cô đang bức bối một điều gì đó và nhất định có liên quan đến anh.

- Anh A Vũ này, từ trước đến nay tình cảm mà dành cho em đều là thật lòng đúng không?

- Ừm. Điều đó em có thể cảm nhận được mà.

- Anh cũng đã từng bảo giữa anh và Khương Như chưa hề có quá khứ, và anh chỉ luôn xem cô ấy là bạn đúng không?

- Đúng là như thế. Sao em lại hỏi anh như thế, có ai nói điều gì với em sao?- Duy Bảo bắt đầu cảm thấy có điều bất ổn.

- Rõ ràng anh không thành thật, anh nói dối em. Giữa anh và Khương Như không chỉ có tình bạn thông thường- Thụy Hân hét lên, ánh mắt cô đau đớn nhìn Duy Bảo tràn đầy sự thất vọng.

- Hôm nay em sao vậy Thụy Hân, rốt cuộc là có chuyện gì. Em phải nói cho anh biết chứ, tại sao khi không lại bảo anh dối gạt em, anh dối gạt em chuyện gì? -Duy Bảo âm ỉ hỏi

- Nếu như anh bảo tôi vu oan cho anh. Thì đây, anh nhìn đi- Thụy Hân giương ánh mắt căm phẫn nhìn Duy Bảo, cô tung xấp ảnh lên trước mặt anh.

Duy Bảo cũng không hiểu được lại có chuyện những xấp ảnh này. Nhưng anh vẫn cầm xấp ảnh lên rồi lật xem từng tấm. Anh vô cùng kinh ngạc, rõ ràng là cảnh tượng của buổi chiều hôm đó. Cái buổi chiều, anh đã ra tay cứu Khương Như khỏi mấy tên lưu manh ở trước công ty. Kì lạ ở chỗ, những tấm ảnh này chỉ chụp lại những lúc Khương Như ôm lấy anh, nước mắt vẫn còn đọng lại trên khóe mi. Và tại sao, giờ đây những tấm ảnh này lại nằm trong tay Thụy Hân, anh cố gắng suy ngẫm rồi lơ mơ đoán ra được điều gì đó. Nhưng anh chưa vội nghĩ nhiều, điều anh quan tâm bây giờ chính là tâm trạng của cô gái anh yêu khi nhìn thấy những tấm ảnh này, cô đang cảm thấy rối loạn. Anh nhẹ nhàng giải thích:

- Thụy Hân à, anh có thể hiểu được em cảm thấy như thế nào khi nhìn những tấm ảnh này, nhưng xin em hãy nghe anh nói có được không. Sự việc hoàn toàn không phải như những gì em nghĩ ..

- Chứng cứ rành rành thế này, mà anh còn bảo không phải ư?- Thụy Hân cự cãi

-Thì em hãy cứ bình tĩnh, nghe anh nói. Anh không hiểu tại sao những tấm ảnh này lại đến tay em nhưng chiều hôm đó..Duy Bảo chưa kịp nói hết câu đã bị Thụy Hân cắt ngang:

- Tôi không muốn nghe anh nói thêm một lời nào đó. Tôi bị lừa dối như một con ngốc vậy là đủ rồi. Nói xong, Thụy Hân quay mặt chạy thật nhanh bất kể cho Duy Bảo hết mình gọi cô lại. Rồi anh cũng chạy thật nhanh theo bước chân cô. Nhưng Thụy Hân cứ như bọt biển, tan biến ngay trước mặt anh không hề để lại một chút dấu vết.

Thụy Hân ngồi trên chiếc xe buýt, cố giữ mình không khóc thành tiếng, nhưng hai đôi mắt ướt đẫm nước. Lòng ngực cô đau nhói từng cơn, cô không thể tin được rằng, người con trai cô yêu thương lâu nay lại đi ôm ấp một người con gái khác, mà người con gái đó lúc nào cũng xem cô như cái gai trong mắt

Bất chợt, trời đổ một cơn mưa thật lớn, tiếng mưa rơi lộp độp...Cũng thật lạ, đang là mùa hè nóng bức, thời tiết rất khô hanh, thật khó để có mưa, ấy thế mà cứ như ông trời cũng cảm thấy thương cảm cho đôi tình nhân trước những bão giông cuộc đời, nên đã nhỏ những dòng lệ xót xa.

Thụy Hân...đẩy cánh cửa bước vào trong nhà, thân người cô ướt sũng nước mưa.

Đêm đó, Duy Bảo không về nhà. Anh đến trước cửa nhà Thụy Hân, đứng ngâm mình trong mưa, cầu xin cô hãy nghe anh giải thích, nhưng trời đang mưa rất to, mọi cánh cửa của các căn nhà đều đã đóng kín, không ai có thể nghe thấy tiếng của anh. Nhưng anh vẫn cứ kiên trì, không ngừng gọi Thụy Hân...Khi cổ họng đã không thể thốt lên được thành tiếng nữa, anh đứng bất động trong mưa, mắt cứ hướng lên cửa sổ phòng Thụy Hân, chỉ một màu tối đen như mực,... xung quanh anh chỉ còn ánh sáng le lói của đèn đường...

Mười hai giờ ba mươi.....

Trời vẫn mưa!!!!

Vẫn đứng trong mưa một dáng người

Một giờ sáng....

Anh vẫn cứ đứng

Mưa!!!!!!!!

Anh vẫn đứng mắt hướng vào ngôi nhà đã bị bóng đêm và màn mưa bao phủ.

Một giờ ba mươi sáng.

Mưa!!!!!!!!!!!!!!

.....

Duy Khang cứ thao thức mãi không tài nào chợp mắt được, cậu cảm thấy rất lo lắng cho anh trai của mình, dù trước đó anh cậu đã gọi cho Thẩm quản gia bảo rằng, anh có một số việc ở công ty nên phải đến đó làm gấp cho xong và ngủ lại ở đó không về. Cậu lo, không biết ở công ty đang có chuyện gì, những lúc thế này cậu thấy mình thật đáng trách nếu như cậu chịu nghe lời bố, chịu học kinh doanh cậu có thể cùng anh gánh vác nhưng giờ cậu ngoài lo lắng ra không giúp được gì cả.

Nhưng thật ra.....

Hai giờ sáng, Khả Thụy đang ngủ, chợt nhớ đến hai chiếc khay đựng hạt mầm của bố mẹ, phơi ngoài lan can, dù đã được trải lên tấm bạc khi trời mưa nhưng liệu có bị gió hất tung ra không, thế là cậu trở mình thức dậy, đưa tay bấm vào chiếc công tắc cạnh giường mình, rồi bước ra lan can.

Ánh đèn lan can vụt sáng!, anh giật mình nhìn lên và nở một nụ cười...

Đang loay hoay phủ lại tấm bạc, bất chợt Khả Thụy nhìn con đường với những hạt mưa ào ào đang đổ xuống, rồi từ ánh đèn đường rọi lên, cậu nhìn thấy một bóng người. Đó là một người thanh niên dong dỏng cao, đang run lên vì lạnh. Và cậu nhận ra, người đó chính là Duy Bảo. Không kịp nghĩ nhiều, cậu chạy thật nhanh xuống nhà, cầm lấy chiếc ô đang để dưới bếp. Mở cánh cửa, cậu bung chiếc ô ra và chạy đến ngay cạnh Duy Bảo nói:

- A Vũ, sao anh lại đứng ngoài mưa như thế này, người anh đang run lên cầm cập kìa. Tại sao anh không gọi cho chị em?..

- Thụy Hân đâu rồi, cô ấy đâu hả Khả Thụy- Anh hỏi giọng run run.

- Chị ấy đang nằm ngủ trong nhà, anh vào nhà trước đã, rồi em sẽ gọi chị ấy xuống.

Đưa Duy Bảo vào trong nhà, nhanh như cắt, Khả Thụy lấy ngay cho anh một chiếc khăn, rồi mang đến cho anh một bộ quần áo của bố cho Duy Bảo thay. Cậu xuống bếp nấu một bình nước ấm..

Trong lòng nảy sinh rất nhiều câu hỏi. Không biết đã có chuyện gì xảy ra với hai người, khi lúc này chị cậu trở về nhà với đôi mắt đỏ hoe, cả thân người ướt sũng, chị chạy ngay vào phòng đóng chặt cửa mà chẳng cho cậu biết chuyện gì. Còn Duy Bảo, cậu đoán chắc anh cũng đã đứng ở ngoài mưa rất lâu chỉ để mong gặp được chị của cậu.

- Anh vào nhà giữa đêm thế này quả thật là rất làm phiền đến hai em và hai bác....-Nhưng anh...

- Không sao đâu, anh yên tâm bố mẹ em đi về quê thăm ông bà rồi, ba tháng nữa mới về. Ở nhà chỉ có hai chị em thôi. Mà rốt cuộc giữa anh và chị gái em đã xảy ra chuyện gì vậy?, vài hôm trước hai người còn rất vui vẻ kia mà.?

- Là lỗi của anh, anh đã làm cô ấy buồn, thế Thụy Hân giờ thế nào rồi em? Cô ấy chắc không ổn rồi đúng không?

- Hay là em gọi chị ấy xuống cho anh nhé!

- Không cần đâu, đang đêm thế này cứ để cho Thụy Hân ngủ, anh đã làm cho ấy quá mệt mỏi rồi, mà em cũng đi ngủ đi Khả Thụy, anh sẽ ngồi đây chờ quần áo khô, rồi anh sẽ đi..

- Anh đừng làm thế, nếu anh muốn đến gặp chị em để nói cho chị ấy hiểu thì anh cứ nghỉ lại đây, sáng ngày mai thức dậy, em sẽ tìm cách khuyên chị ấy xuống nói chuyện với anh. Đẳng nào thì chị ấy cũng không ở lì mãi trong phòng được...Mà anh đi qua đêm không về nhà thế này, Tiểu Hi chắc sẽ lo lắng đây, để em gọi cho cậu ấy.

- Không, em đừng gọi. Anh không muốn để nó biết anh như thế này. Anh đã gọi cho Thẩm quản gia nói dối rằng anh có việc phải đến công ty giải quyết và ngủ lại luôn rồi.

- Thật như thế à..?

-Ừh!-Duy Bảo đáp ngắn gọn.

- Nếu vậy để em lên mang xuống cho anh một chiếc chăn mỏng. Dù sao anh cũng đứng ngoài mưa gần một đêm mà.

Nói rồi, Khả Thụy chạy ngay lên phòng, mang xuống cho Duy Bảo một chiếc chăn. Duy Bảo nhìn cậu cảm kích...Khả Thụy bước lên phòng, Duy Bảo vẫn ngồi đó, chắp hai tay đặt trên đùi suy nghĩ và rồi anh thiếp đi lúc nào không hay...

Sáng sớm hôm sau, thức dậy sau một đêm với tâm trạng đầy đau đớn, Thụy Hân như thường lệ xuống nhà chuẩn bị thức ăn sáng cho hai chị em cô. Vừa xuống đến nơi, cô giật mình khi thấy anh nằm ngủ trên ghế sofa trong bộ đồ của bố, cô dù trong lòng thực sự không muốn nhưng vẫn đến đánh thức anh dậy :

- Anh dậy đi, dậy đi. Ai cho phép anh ngủ ở nhà tôi thế này. Anh lừa dối tôi như vậy còn chưa đủ hay sao?

- Thụy Hân xin em, xin em hãy nghe anh giải thích, chỉ một lần thôi nếu như anh giải thích xong mà em vẫn chưa nguôi ngoai vẫn chưa tin anh thì anh sẽ đi. Anh không đến làm phiền em nữa...- Duy Bảo nằn nì. Anh thức dậy sau cú lay thật mạnh của Thụy Hân.

- Không...anh...đi ...đi giờ tôi không muốn nghe anh giải thích nữa, tôi không cần. Tôi không muốn nhìn thấy mặt anh nữa..- Thụy Hân hét lên, đau đớn.

- Giờ em ghét anh đến như thế sao? Em...- Thôi được rồi, anh sẽ đi...- Vừa định đứng dậy bước khi lòng kiêu hãnh trong anh bị tổn thương, nhưng chân Duy Bảo khụy xuống. Anh làm Thụy Hân lo lắng, cô đến đỡ lấy anh..

- Chị à, chị đừng làm những điều trái với lòng mình nữa như thế có được không?.. Rõ ràng chị không muốn anh ấy đi, chị có biết tại sao anh ấy lại ở trong nhà mình không. Là em đưa anh ấy vào nhà đó. Đêm qua, mưa to thế kia mà anh ấy đứng ngoài trời suốt mấy tiếng đồng hồ đó. Nếu như, đêm qua em không thức dậy, không thấy anh ấy, có lẽ giờ này anh ấy có thể nguy hiểm đến tính mạng vì bị nhiễm lạnh rồi- Khả Thụy từ cầu thang vừa bước xuống vừa nói...Sao chị nhẫn tâm thế...- Cậu tỏ ra một chút trách móc chị

- Khả Thụy, đừng trách Thụy Hân, là tại anh không tốt..Bây giờ quần áo anh khô rồi, cũng sắp đến giờ rồi anh phải đi làm thôi.

Những lời của Khả Thụy làm cho Thụy Hân cảm thấy mũi lòng, cô xót xa vô cùng. Bao nỗi tức giận trong lòng cô dường như tan biến hết. Giờ cô lo nhất là nếu chẳng may anh lại bị sốt, và quả đúng như thế. Khi Thụy Hân nắm lấy tay Duy Bảo, rồi cô đặt tay lên trán anh thì thấy nóng. Cô vừa rưng mắt, vừa nói:

- Thôi chết, anh bị sốt rồi. Anh ở đây, em nấu canh gừng uống cho hạ sốt. Anh gọi đến công ty báo nghỉ đi anh.

- Em ...em nói thế là không còn giận anh nữa phải không, chịu nghe anh giải thích phải không?- Duy Bảo mừng rỡ trước sự chuyển biến thái độ của Thụy Hân.

-Anh cứ ở lại đây với chị của em đi, hai người giải quyết hiểu lầm đi. Chuyện anh không đến công ty, cũng như với Tiểu Hi, để em lo.- Khả Thụy vừa ăn sáng xong, cậu thật nhanh lên phòng thay quần áo rồi đi học.

Trong căn nhà, chỉ còn lại Duy Bảo và Thụy Hân... Anh đang rất mệt, cả người anh nóng ran.. Trộn ồm lần trước đã làm cho sức khỏe anh giảm đi nhiều...Nhưng anh vẫn cố gắng mỉm cười khi nhìn Thụy Hân. Còn cô, hết lo tắm khăn để đắp lên trán cho anh, lại đi tìm cho anh thuốc hạ sốt.

Một tay đỡ anh ngồi dậy, một tay cầm ly nước cho anh uống thuốc. Cô xót lòng và nói:

- Sao anh ngốc thế, sao lại đứng ngoài mưa, lần trước cũng vì dầm mưa mà suýt nữa em mất anh. Vậy mà lần này...

- Thì tại anh, tại anh cố chấp không chịu giải thích ngay cho em. Để em tức giận mà bỏ đi....Lại còn hại em khóc cả đêm nữa. Giờ thì hãy nghe anh giải thích có được không?

- Thôi không cần đâu, em sẽ không nghi ngờ lung tung nữa, chắc chắn việc anh ôm Khương Như chắc là có ẩn tình. Anh không cần giải thích nữa đâu. Anh uống thuốc đi au hạ sốt...Người đang nóng thế này..

- Không được, nếu như anh không giải thích nghĩa là anh không thành thật. Anh hứa, anh nói xong anh sẽ ngoan ngoãn uống thuốc mà.

- Thôi được rồi, anh nói đi..em nghe -Thụy Hân giục, giờ đối với cô những tấm ảnh kia không còn quan trọng nữa..

Sau khi Duy Bảo kể lại tường tận việc đã xảy ra ngày hôm đó, Thụy Hân cảm thấy lòng mình được cởi bỏ khỏi những khúc mắc.. Cô đoán, có lẽ vì Duy Bảo là ông chủ của một tập đoàn lớn nên việc các tay săn ảnh tranh thủ “chộp” lấy những khoảnh khắc được cho là đáng giá ngàn vàng cũng là chuyện bình thường..

Nhưng họ đâu biết.....

Chuyện Duy Bảo cả đêm ở ngoài mưa, đứng ngoài nhà Thụy Hân. Cả Duy Khang và Thẩm quản gia đều không hay biết. Anh cùng Khả Thụy đã dấu kín chuyện này. Cốt để chuyện nhỏ không bị xé to ra...

Mọi chuyện lắng xuống được một tuần. Đúng một tuần sau, một gói bưu phẩm nhỏ được gửi đến nhà của Thụy Hân, lần này ở bên trong chỉ có vón vện một chiếc máy ghi âm...Bên ngoài chiếc hộp đựng chiếc máy này, cũng không hề có tên người gửi, hết như những tấm ảnh lần trước.....

.....To be continue.....

Tình yêu của Thụy Hân và Duy Bảo...có quá nhiều sóng gió, cơn sóng này chưa tan..cơn sóng kia đã đến..Liệu đến khi nào Khương Như mới chịu buông tay???... Mời mọi ng theo dõi tiếp ở những chap sau.
Xin chân thành cảm ơn

15. Chương 15: Kẻ Đánh Cắp Niềm Tin

”Thật là nực cười. Em nghĩ sao mà lại cho rằng anh yêu Thụy Hân, không hề. Cô gái ấy, quá ngây thơ quá ngốc nghếch...Lại là con của một viên chức bình thường làm sao mà xứng với anh được cơ chứ. Người anh yêu, từ trước đến nay chỉ có em thôi Khương Như à.

- Thế anh định đùa cợt với cô ta đến bao giờ..?

-Đến khi nào anh cảm thấy chán. Anh sẽ đá cô ấy đi. Anh biết cô ấy yêu anh cũng vì tài sản của gia đình, cùng với cái danh phận đệ nhất phu nhân của tập đoàn Phương Thị..

- Ôi, thật là tức cười. Sắp có chuyện hài để xem rồi..”

Thụy Hân vô cùng bàng hoàng khi nghe cuộc hội thoại giữa hai người trong đoạn băng ghi âm. Cô nhận ra được giọng nói thân quen của Duy Bảo, và một người con gái khác tên Khương Như...

Trời đất như quay cuồng điên đảo trước mắt cô, chuyện gì đang xảy ra thế này. Tại sao trong đoạn băng này lại là những lời lẽ miệt thị cô từ chính miệng của người đàn ông cô yêu bằng cả trái tim mình. Cô giận đến nỗi run cả người. Cô hét lên vật vã, cái khung ảnh của cô chụp cùng người đàn ông trong cuộn băng đó bị cô hất từ trên bàn rơi xuống vỡ tan tành...

Cô không thể chịu đựng được nỗi căm căo xé trong lòng mình....

Duy Bảo trong lòng ngập tràn hạnh phúc, anh vừa lái xe vừa hát nghêu ngao, trên chiếc ghế bên cạnh anh là một đóa hồng đỏ thắm, được gói rất khéo. Anh đang đến với người mà anh yêu nhất trên đời.

Tiếng chuông cửa nhà Thụy Hân vang lên, Khả Thụy ra mở cửa cho anh.

Yên vị trên chiếc sofa, anh nâng chiếc ly uống một ngụm nước trong lúc chờ Thụy Hân xuống...

Một tiếng nói như rất lạnh cất lên:

- Chúng ta đi ra ngoài nói chuyện đi, em có chuyện muốn hỏi anh.

Cả Duy Bảo và Khả Thụy đều cảm thấy rất lạ bởi thái độ của Thụy Hân, nhưng nhìn vào ánh mắt cô chẳng ai dám hỏi điều gì. Thụy Hân bước lên xe...chiếc BMW từ từ lăn bánh, ngồi trên xe cả buổi Thụy Hân chỉ im lặng chẳng nói một lời nào, dường như cô đang cố kìm nén cảm xúc của mình. Không khí trên xe rất căng thẳng, để phá vỡ không khí ấy Duy Bảo lên tiếng trước:

- Em hôm nay sao thế? Anh lại làm gì cho em giận rồi phải không?

Vẫn một không khí im lặng....không có tiếng trả lời....

Nhìn sang, Duy Bảo thấy hai dòng lệ đang từ từ lăn trên má Thụy Hân, anh hốt hoảng hỏi:

- Em sao vậy, có chuyện gì. Sao em lại khóc?- Anh đập vào chiếc thắng xe, chiếc BMW bất ngờ dừng lại bên vệ đường.

Thụy Hân khóc nức lên, cô nghẹn ngào:

- Anh thôi đi, đừng diễn kịch nữa. Tôi thật không thể ngờ anh lại có thể đối xử với tôi như thế...bấy lâu nay tôi đã bị anh biến thành một con ngốc mà không hề hay biết...

-Lại có chuyện gì nữa rồi sao? Lại có thêm tấm ảnh nào của anh chụp với Khương Như được gửi cho em nữa sao, anh thế là không có, không có - Duy Bảo rồi rít giải thích.

- Không phải, chuyện mấy tấm hình lần trước, tôi đã ngốc nghếch mà tin tưởng anh. Tôi thật không ngờ anh quả là một diễn viên diễn vở bi kịch quá tài tình, vì để đạt được mục đích của mình mà anh có thể lợi dụng cả bản thân mình, anh đứng suốt ngoài mưa làm ỉn sốt lên để dối lấy sự mù lòng của tôi...- Thụy Hân quặn lòng..

- Em nói cái gì vậy Thụy Hân, điều gì đã khiến em nghĩ anh như thế, rốt cuộc là đã có chuyện gì. Tình cảm của anh bấy lâu đối với em không lẽ em không cảm nhận được gì hết sao?- Duy Bảo ảm ức

- Tất nhiên là tôi cảm nhận được, đó chính là sự lường gạt, sự cợt nhả...Tôi cho anh biết, tuy tôi không phải là con nhà giàu có như anh nhưng tôi có lòng tự trọng, tôi không cần bất cứ thứ gì từ tài sản của gia đình anh...Tôi không phải là hạng người như thế

- Em...tại sao em vô lý như thế, khi không lại buộc tội anh lừa gạt em. Rồi lại bảo tài sản của gia đình anh em không cần gì cả, có bao giờ anh nghĩ em như thế đâu chứ.- Duy Bảo bực mình hét lên..

- Đến lúc này, mà anh vẫn còn chưa chịu thừa nhận hay sao..Anh định diễn kịch đến bao giờ nữa..có phải sẽ đến lúc anh bỏ rơi tôi, lãng nhệch tôi trước mặt mọi người...Nếu như không có ai đó tốt bụng gửi đến cho tôi cuộn băng này thì có lẽ...

-Em nói gì anh không hiểu, cuộn..cuộn băng gì?

- Anh vẫn ngoan cố đúng không, được rồi..Vậy thì đây, anh mang cái này về rồi sẽ biết tất cả, chính nó đã vạch trần con người của anh. Còn kể từ giây phút này, làm ơn hãy bước ra cuộc đời tôi- Nói rồi, nhanh như cắt Thụy Hân mở chiếc cửa xe chạy đi...

Duy Bảo ngồi chết trân, anh không thể hình dung được rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra...

Anh cầm chiếc USB mà Thụy Hân vừa để trên chiếc ghế vào....rồi anh nghe thấy đó chính là giọng nói của chính mình...

Duy Bảo lái chiếc BMW thật nhanh đến trước cổng một khu chung cư cao cấp. Nét mặt lộ rõ sự phẫn nộ, anh nhấn nút thang máy lên tầng năm. Có tiếng chuông cửa, một người phụ nữ đứng tuổi ra mở cửa, nhưng chưa kịp hỏi thông tin về người khách lạ, anh ta đã xông xộc bước vào nhà và hét lớn:

-Hứa Khương Như, cô ra đây, tôi có chuyện hỏi cô cho rõ...Ngay sau tiếng hét, một cô gái khoan thai từ cầu thang bước xuống, lên tiếng:

- Ra là anh Duy Bảo, anh đến tìm em có chuyện gì sao? Về mặt cô không hề nao núng cứ như thể cô đang mong chờ thái độ tức giận này của anh.

- Là cô, chính cô là người gửi cuốn băng này đến cho Thụy Hân, trong này rõ ràng là giọng nói của tôi nhưng đã bị cắt ghép, lại còn lồng vào tiếng nói của cô. Cô thật là nham hiểm, cô làm tất cả chuyện này là để Thụy Hân hiểu nhầm tôi, chính là cô, mà tại sao tôi lại không nghĩ ra ngay nhỉ. Chuyện mấy tấm ảnh lần trước, cũng là do cô sắp xếp đúng không. Tại sao cô cứ muốn can dự vào chuyện giữa tôi và Thụy Hân vậy, cô nghĩ vì những chuyện này chúng tôi sẽ bị chia cắt và rồi tôi sẽ đến với cô sao?. Cô nhầm to rồi, cô không nhớ là lần trước tôi đã cảnh cáo cô nếu như còn giữ thủ đoạn, thì tôi sẽ không tha cho cô đâu..Tôi...- Duy Bảo vừa định nói thêm một điều gì nữa nhưng Khương Như đã hét lên trong làn nước mắt, cắt ngang:

- Anh nói đủ chưa vậy, đang yên đang lành, anh chạy vào nhà tôi rồi làm ầm lên, anh có biết phép lịch sự không? đã vậy lại còn một thôi một hồi lên tiếng đổ tội tôi. Nào là những tấm ảnh, những tấm ảnh nào tôi đâu có biết, còn cuốn băng này anh bảo có giọng nói của anh và tôi bị cắt ghép thì đã sao. Như vậy, là chứng tỏ tôi đã gửi những thứ này đến cho cô người yêu của anh ư? Anh thử nghĩ mà xem, lần trước tôi được anh tha lỗi vì chuyện ấu trĩ của mình, song anh cũng đã tuyên bố sẽ không tha cho tôi nếu tôi không chịu an phận. Chẳng lẽ tôi lại không có lòng tự trọng mà lại tiếp tục làm để rồi bị anh mạt sát như thế này ư? Còn nữa, nếu như là tôi làm thì tôi dại gì mà đưa giọng vào mình vào cuốn băng đó, như vậy có khác gì “lạ ông tôi ở bụi này”. Tôi nghĩ, chắc chắn có ai đó đã làm ra chuyện này nhằm vào cả ba chúng ta cốt yếu là để trả thù anh- Khương Như đưa ra một tràng lý lẽ..

- Nói như thế, là không phải cô làm thật sao?- Duy Bảo dịu giọng.

-Anh bình tĩnh mà nghĩ thử xem, Phương Thị là một tập đoàn lớn như thế, phương thức làm việc lại rất kiên quyết nên rất khó tránh khỏi việc đắc tội với một số người và chắc chắn một trong số những người đó đã làm ra chuyện này.

- Cô...cô nói cũng đúng, có lẽ là vậy, tôi giận quá mà hóa hồ đồ rồi, nếu như tôi xúc phạm đến cô thì cho tôi xin lỗi. Tôi nhất định sẽ tìm ra kẻ đã gây ra chuyện này, tôi nhất định sẽ cho kẻ đó biết Phương Duy Bảo này có thể làm được gì..

Câu nói cuối cùng của Duy Bảo khiến Khương Như cảm thấy chột dạ nhưng rồi cô cũng gạt qua một bên...

- Được rồi, nhất định tôi sẽ đi giải thích cho Thụy Hân hiểu- Duy Bảo nói một câu cuối rồi định quay lưng đi, nhưng Khương Như đã nhanh chóng lên tiếng ngăn bước chân anh:

- Anh khoan đi đã , anh hãy nghe em nói vài điều...Em biết là anh yêu Thụy Hân rất nhiều, nhưng em cảm thấy cô ấy không có lòng tin nơi anh, không chịu suy nghĩ, phân tích vấn đề cho cặn kẽ, cho dù sau này anh có giải thích cho ấy tin. Nhưng không lẽ lúc nào cũng nghi ngờ, rồi cũng giải thích sao. Nhiều lần như thế, sẽ khiến anh cảm thấy mệt mỏi. Anh thử nghĩ xem nếu như thế thì sau này anh và cô ấy có hạnh phúc không?. Tình yêu là được xây dựng trên nền tảng của sự tin tưởng và cảm thông. Em không hề phủ nhận tình yêu của cô ấy dành cho anh, nhưng anh và Thụy Hân sinh ra trong hai hoàn cảnh hoàn toàn khác nhau. Anh vốn là đại thiếu gia của tập đoàn danh tiếng, việc anh giao lưu với nhiều người là đương nhiên, và tất nhiên là có cả phụ nữ. Và những chuyện liên quan đến anh bị cánh nhà báo chụp ảnh hay tung những tin đồn thất thiệt, là không thể tránh khỏi. Cuộc sống như thế, anh có chắc Thụy Hân có chịu được hay không. Bởi cuộc sống của cô ta yên bình hơn, tự do hơn...- Khương Như thao thao bất tuyệt.

- Ý của cô là...cô?-Duy Bảo khó hiểu hỏi.

- Ý của em là chỉ có em, mới là người thực sự hợp với anh. Bởi chúng ta sinh ra trong hoàn cảnh giống nhau.Tại sao anh không thử một lần đón nhận em ..

Những điều Khương Như nói ít nhiều đã làm cho Duy Bảo bị lay động, nhưng rồi tự nhủ với lương tâm mình anh quay lại với Khương Như một câu, giọng nói bây giờ đã nhẹ nhàng hơn:

- Tôi sẽ suy nghĩ về những điều cô nói. Nhưng bây giờ tôi có việc quan trọng hơn phải làm. Tôi sẽ gặp cô sau- Lần này Duy Bảo bước đi thực sự.

Đằng sau anh, Khương Như nở một nụ cười nham hiểm đầy tự mãn...

Những ngày sau đó, Thụy Hân và Duy Bảo không hề gặp hay liên lạc với nhau dù nổi nhớ họ dành cho nhau không lúc nào thôi cơn cào da diết. Duy Bảo vẫn gắng sức tìm cho ra cái người đã gửi cuốn băng ghi âm với âm mưu thâm độc ấy đến cho Thụy Hân, nhưng hầu như chẳng có một manh mối nào. Thời gian này,

Khương Như rất hay đi cùng Duy Bảo khiến cả công ty nảy sinh tin đồn là họ có tình cảm với nhau, còn chuyện tình yêu giữa Duy Bảo và Thụy Hân vẫn đang nằm trong vòng bí mật. Người khó chịu nhất trước tin đồn này chính là Alex nhưng vì Khương Như anh đành cam chịu. Duy nhất chỉ có Khương Như là cảm thấy vui.

Hôm đó, Khương Như đến nhà Duy Bảo và tự tay làm những món ăn khá cầu kỳ cho anh. Phải rất vất vả, cô mới làm xong bởi từ trước đến nay một thiên kim tiểu thư như cô không hề biết chuyện bếp núc. Vừa làm cô vừa nghĩ “ Biết nấu ăn vất vả thế này, mình đã không thể hiện bằng cách này, ra siêu thị mua về quách là xong, hoặc nhờ chị An nấu là được rồi”- Khương Như ầm ừc.

Sự xuất hiện của Khương Như đã làm mọi người trong nhà Duy Bảo cảm thấy khó chịu. Bởi cô cứ to tiếng sai bảo những người làm công trong nhà, ra vẻ như chính mình là chủ . Những điều mà chính hai cậu chủ chưa bao giờ làm với họ..

Khá lâu, không thấy Thụy Hân đến nhà, giờ lại thấy Khương Như lù lù xuất hiện trong nhà mình, Duy Khang vốn đã ác cảm với cô ngay từ lần đầu gặp gỡ nên rất bức bối nhưng vẫn cố kìm nén...

Thừa lúc Khương Như đang bận làm một số việc, cậu tìm đến anh trai rồi ra hành lang phía sau nhà cùng anh giải bày những nỗi niềm.:

- Rốt cuộc là giữa anh và chị Thụy Hân đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao lâu nay chị ấy không đến nhà chúng ta, ngay cả Khả Thụy cũng tránh mặt em. Em cảm thấy rất bức bối, anh hãy cho em biết chuyện gì đi anh...

- Anh...thực sự không biết phải nói thế nào cho Tiểu Hi hiểu. Nhưng giữa anh và Thụy Hân có quá nhiều điểm bất đồng, cuộc sống của cô ấy không giống với chúng ta. Yêu anh, cô ấy đã đánh đổi nhiều thứ, cô ấy không còn vô tư như trước kia nữa. Từ lúc yêu anh, cô ấy đã phải khóc quá nhiều, phải chịu áp lực quá nhiều mà lẽ ra cô ấy không nên chịu như thế . Thực ra, đang có một hiểu lầm giữa anh và cô ấy nhưng anh không muốn giải thích nữa. Hãy cứ để cô ấy oán trách anh, hận thù anh để rồi cô ấy có thể quên được anh và tìm đến người khác xứng đáng hơn.- Duy Bảo trầm giọng

- Anh đừng suy nghĩ ích kỷ như thế có được không?anh đừng cho rằng nếu rời xa anh thì chị ấy sẽ hạnh phúc. Anh có chắc chị ấy sẽ hạnh phúc khi mà trái tim mang đầy những vết thương không được chữa lành. Em không biết giữa anh và chị ấy đã xảy ra hiểu lầm gì nhưng anh hãy tìm mọi cách để giải thích cho chị ấy hiểu. Theo cảm nhận của em, anh và chị ấy vẫn còn rất yêu nhau. Và vì thế cả hai người đều không thể buông tay đánh rơi hạnh phúc của mình. Em vẫn còn nhớ như in lần đầu tiên em nhìn thấy anh trai của em nở một nụ cười thực sự trên môi, lần đầu tiên anh biết bộc lộ cảm xúc của mình. Tất cả đều do chị Thụy Hân mang đến, điều đó chứng tỏ chỉ có chị ấy mới có đủ khả năng làm cho anh hạnh phúc. Em không muốn nhìn thấy anh trai yêu thương nhất của em sau này phải sống trong bất hạnh với một người anh không hề có tình cảm.

- Anh..anh biết là em đang nói đến Khương Như, nhưng anh sẽ cố gắng để yêu cô ấy..

- Không, tình yêu không phải là sự cố gắng, mà nó xuất phát từ sự rung cảm thực sự. Hơn nữa, với em chỉ có Thụy Hân mới xứng đáng là chị dâu tương lai của em, ngoài chị ấy ra em sẽ không chấp nhận một người nào khác. Em nói thế không phải ép buộc hay tạo áp lực cho anh. Mà em muốn anh phải suy nghĩ cho thật kĩ . Hơn tất cả, em muốn thấy anh hạnh phúc- Duy Khang nói hết tâm tư của mình.

Đến lúc này, Duy Bảo đã bị Duy Khang thuyết phục, anh nhìn em trai đầy cảm động xen lẫn tự hào. Anh vỗ vai Duy Khang và nói: Em trai anh đã lớn rồi, đã trưởng thành thật rồi. Em suy nghĩ rất thấu đáo, em đã làm anh thức tỉnh. Anh nhất định làm theo lời em nói.

Duy Khang quay sang nhìn anh trai nở một nụ cười, rồi họ đập hai lòng bàn tay vào nhau thể hiện sự đồng lòng...

.....To be continue.....

Liệu sau sự việc nghiêm trọng này..xảy ra....Duy Bảo và Thụy Hân... có thể quay trở về bên nhau hay không? Liệu Duy Bảo có bị sập cái bẫy do chính Khương Như gây ra hay không? mời theo dõi chap sau..Xin chân thành cảm ơn

16. Chương 16: Anh Không Buông Tay Em

Mọi chuyện sáng tỏ vào một buổi chiều, sau hai tháng Thụy Hân và Duy Bảo không gặp nhau...Cũng là khi những nỗi nhớ Duy Bảo dành cho người anh yêu không hề nguôi ngoai, Duy Bảo cũng không còn xem Khương Như là kẻ thù như trước mà anh đã có cái nhìn thiện cảm hơn về cô, anh cho rằng cô và anh vẫn có thể trở lại là bạn của nhau của nhau như ngày xưa.

Nhưng Khương Như lại không chấp nhận điều đó cô vẫn gắng hết sức đẩy hình bóng Thụy Hân ra khỏi trái tim của Duy Bảo..

Ở ngoài cổng công ty có tiếng ồn ào:

- Hứa Khương Như mày ra đây cho tao, mày là cái hạng người nói lời không giữ lấy lời. Mày có tin là thằng Hắc đại ca có thể trở mặt không hả? mày ra đây mau- Một người đàn ông đáng vẻ bặm trợn, sau lưng hắn ta còn có vài tên lâu la sát khí đằng đằng.

Một vài nhân viên của công ty đã ra ngăn cản và không cho lũ người kia gây rối. Nhưng bọn người đó vẫn chưa chịu thua. Rồi cái tên tự xưng là Hắc đại ca đó lại hét to:

- Tổng giám đốc Phương Duy Bảo đâu, anh ra đây tôi có chuyện cần nói. Tôi muốn anh lật mặt của cái kẻ đề tiện kia..

- Mấy người là ai mà dám to gan đòi gặp Tổng giám đốc của chúng tôi. Các người không chịu rời khỏi đây thì chúng tôi sẽ gọi cảnh sát đó..- Một nhân viên bảo vệ lên tiếng.

- Hức, lũ người ngu ngốc này, chúng mày tưởng tao dư thời gian để gặp thằng oắt con Duy Bảo ấy à, chẳng qua là tao muốn nó nhận ra được cái gốc ghê tởm của nó thôi...

Hai bên vẫn không ngừng đôi co, một điều rất lạ là dù tỏ ra rất hung dữ và đầy sát khí nhưng lũ người đó vẫn không hề muốn gây tổn thương ấy nhân viên bảo vệ. Bỗng, đằng sau có tiếng người cất lên:

- Anh là Hắc đại ca, anh cần gặp tôi có chuyện gì? Một người thanh niên trong bộ lễ lịch lãm và sang trọng bước đến, chân anh vừa nhích lên một bước thì ngay lập tức những nhân viên bảo vệ đã lui về dàn hàng bên cạnh anh. Đằng sau những vệ sĩ cũng trong tư thế sẵn sàng lao ra để bảo đảm an toàn cho anh..

- Là cậu, cậu chính là người lãnh đạo của tập đoàn này. Trông có vẻ rất oai phong, nhưng cậu rốt cuộc chỉ là một thằng nhãi con vất mũi chưa sạch, cậu bị kẻ khác lừa mà không hề biết...

- Anh..anh muốn nói gì?- Duy Bảo ánh mắt đầy vẻ nghi ngờ hỏi.

- Tôi cũng chẳng muốn nói dài dòng, hôm nay tôi đến đây là để cho cậu biết bộ mặt thật của cô gái đang kê kê bên cậu hằng ngày, cái cô gái mà nghe đâu sắp trở thành phu nhân tương lai của tập đoàn này.

- Anh muốn nói đếnlà...Khương Như?...

- Đúng...cậu bắt đầu thông minh ra rồi đấy...

- Chuyện là thế này, khoảng hai tháng trước cô ả Khương Như đó đã đến nhờ Hắc Bạch này thuê vài thằng đàn em để giúp cô ta thực hiện một mưu đồ. Chắc cậu vẫn nhớ, ba tên lưu manh đã giả trò định cường bức cô ta chứ?

- Tôi nhớ, rồi sao?

- Cậu vẫn chưa đoán ra được điều gì sao? Chính là cô ta tự thuê người để cưỡng bức chính cô ta nhằm mục đích để cậu ra tay giúp đỡ, để cậu cảm thấy thương xót cô ta. Rồi cô ta còn nhờ Hắc Bạch này gửi những tấm ảnh chụp hình ôm ấp cậu đến nhà một người nào đó tên Thụy Hân...

- Anh nói sao? Những gì anh nói đều là sự thật? Anh nghĩ tôi sẽ tin anh sao, biết đâu chính anh là cái người đã cho người chụp ảnh tôi và Khương Như rồi lại gửi mấy tấm ảnh đến cho Thụy Hân rồi đổ hết tội lên đầu Khương Như...

- Ha ha...ha..ha... thật là tức cười. Cậu nghĩ Hắc Bạch này là hạng người gì. Tà thừa nhận, ta là một đại ca sống dưới đáy xã hội, nhưng ít ra ta vẫn có chí khí của ta, không bao giờ ta gây thù chuốc oán với người không gây oán thù với ta. Nhưng cái ả Khương Như kia đã hứa trả cho ta nửa số tiền còn lại sau khi ả đạt được mục đích nhưng ả đã nuốt lời..Được thôi, nếu cậu không tin ta cũng chẳng ép cậu làm gì, chỉ gửi lại cho cậu một lời khuyên “ Đừng để những ả đàn bà đẹp làm mù quáng, chàng trai trẻ à.”

Nói rồi, Hắc Bạch cùng mấy đàn em hậm hực quay đi...

Duy Bảo đứng đó trong muôn vàn mối tơ vò...

Thẩm quản gia này giờ đứng đó và chứng kiến tất cả . Sợ cậu chủ bị lung lạc, ông cất tiếng :

- Đại thiếu gia, cậu không nên nghe lời của bọn người đó. Bọn chúng vốn là những tay lưu manh đầu đường xó chợ, lời nói không đáng tin đâu.

-Cháu biết là chưa chắc hoàn toàn về những lời của tên Hắc Bạch đó nhưng bác thử nghĩ xem, nếu không có lửa thì làm sao có khói..

- Tôi biết là đại thiếu gia đang nghĩ gì, bản thân tôi cũng không thích cô Khương Như nhưng chúng ta hãy dùng con mắt khách quan để đánh giá sự việc. Điều này chắc đại thiếu gia thừa hiểu..

- Cháu biết chứ.. bây giờ cháu muốn vào giải quyết một số việc trong công ty trước. Còn bác hãy giúp cháu đi xác minh những gì mà Hắc Bạch đã nói . Duy Bảo vừa bước chân vào công ty, một người thanh niên khoảng hơn ba mươi tuổi bước đến, tay đưa một chiếc usb và nói:

- Thưa tổng giám đốc, đây là đoạn băng ghi âm lại giọng hát của nam ca sĩ sắp tới sẽ hát tuyên truyền cho sản phẩm của công ty chúng ta..

- Được rồi, tôi sẽ nghe qua. Anh vất vả rồi. Người thanh niên quay đi, Duy Bảo tiếp tục bước đến quầy lễ tân hỏi thăm tình hình công ty trong lúc anh đi khỏi. Sau khi báo cáo xong như chợt nhớ ra điều gì, nữ nhân viên lễ tân tiếp lời:

- Dạ thưa tổng giám đốc, đây là chiếc usb của tổng giám quản lý đánh rơi vào ngày hôm qua trước khi tổng giám quản lý chuẩn bị đi công tác. Tôi nghĩ đưa cho tổng giám đốc là phù hợp nhất ạ.

- Được rồi tôi sẽ giữ giúp cho cô ấy, giờ cô tiếp tục làm việc đi- Duy Bảo bước vào thang máy, cửa thang máy mở ra anh bước vào phòng làm việc, các vệ sĩ lúc này cũng bước qua căn phòng dành cho họ bên cạnh phòng Duy Bảo. Duy Bảo mở máy tính lên, rút chiếc usb từ trong túi áo ra cắm vào máy tính...Và ngơ ngàng....

Anh nghe được đoạn băng ghi âm cuộc nói chuyện của mình với Khương Như một cách hoàn chỉnh nhất...Sau đó, vẫn là cuộc nói chuyện đó nhưng đã bị cắt ghép. Hóa ra, anh đã cắm nhầm chiếc usb của Khương Như mà nhân viên lễ tân vừa đưa cho anh lúc này. Nghe xong mà Duy Bảo giận run cả người, anh đứng phắt dậy, hai bàn tay nắm lại thật chặt. Đôi mắt rực lửa, miệng gọi tên Khương Như một cách đầy căm phẫn: “Hứa Khương Như, cô đúng là một kẻ đê tiện, lần này tôi quyết không tha cho cô” . Vừa ngay lúc đó, có điện thoại của Thẩm quản gia gọi về, Duy Bảo cầm máy, và đôi mắt lại bùng bùng lửa giận khi nghe những gì Thẩm gia nói ở đầu dây bên kia cổ kìm nén sự tức giận anh rút chiếc usb ra khỏi chiếc máy tính

Giờ thì anh đã hiểu tất cả mọi chuyện, đều là một cái bẫy do Khương Như đặt ra nhằm đưa anh vào tròng. Càng nghĩ mà Duy Bảo càng giận hơn khi suýt tí nữa anh đã quyết định chọn Khương Như là người đi cùng anh suốt cuộc đời. Tất cả những thiện cảm mà Duy Bảo vừa lấy lại được từ Khương Như trong gần hai tháng qua đều đã tan thành mây khói...

Tan giờ làm, Duy Bảo bước thật nhanh đến hỏi nhân viên lễ tân, và anh được biết, chuyển công tác của Khương Như sẽ kết thúc trong ba ngày nữa...

Đêm đó, Duy Bảo cứ thao thức không thể chợp mắt được. Anh đang nghĩ cách để có thể làm cho Thụy Hân gặp mặt và nghe anh giải thích tất cả. Anh biết lần này, anh sẽ không thể để mất cô nữa...

Những cái trở mình của Duy Bảo đã làm Duy Khang nằm bên cạnh thức giấc..Cậu choàng tỉnh, quay đầu sang hỏi anh trai:

- Anh A Vũ giờ này mà vẫn chưa ngủ à? Có chuyện gì mà anh cứ trở mình vậy?

- Tiểu Hi, anh làm em thức rồi sao? Ủ, anh không ngủ được. Hôm nay, anh vừa biết được một sự thật..sự thật này anh sẽ nói sau cho em rõ nhưng điều anh đang suy nghĩ không biết làm sao để Thụy Hân chịu gặp anh và nghe anh giải thích...nhất định lần này anh sẽ để cô ấy biết tất cả mọi chuyện đều là một cái bẫy được giăng ra mà cả anh và cô ấy đều là con mồi...

- Thật sao, như vậy là anh đã chịu nghe lời em, chịu gặp chị Thụy Hân và giải thích mọi chuyện. Anh nói đến vụ giăng bẫy, em cùng lời mờ đoán ra được điều gì rồi...nhưng chúng ta hãy khoan bàn đến chuyện ấy đã..Nếu như anh không tìm ra cách để gặp chị Thụy Hân thì em sẽ giúp...em hứa đấy- Duy Khang chắc như đinh đóng cột.

- Có thật là em sẽ khuyên được Thụy Hân đến gặp anh không, nếu vậy thì anh cảm ơn em nhiều lắm Tiểu Hi à. Đúng thật là ông trời đã quá ưu đãi anh, đã cho anh một cậu em trai tốt nhất trên đời, lúc nào cũng lo nghĩ cho anh...

- Anh đừng nói thế, từ nhỏ chúng ta đã nương tựa lẫn nhau để mà sống...Chuyện em giúp anh đâu đủ để đền đáp những gì anh đã làm cho em chứ. Thôi được rồi, thống nhất vậy anh nhé. Bây giờ chúng ta ngủ thôi...Ngày ngày mai, em sẽ mang chị Thụy Hân đến cho anh..

Duy Khang ghé tay anh trai..rồi cả hai cùng chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, Duy Khang đã tìm mọi cách liên lạc với Khả Thụy bởi chính cậu cũng đã không nói chuyện và liên lạc với nhau suốt trong thời gian xảy ra chuyện giữa Duy Bảo và Thụy Hân dù cả hai vẫn thường xuyên gặp mặt nhau ở trên lớp..

Cuối cùng, sự kiên trì của cậu đã được đền đáp. Sau mấy chục cuộc gọi liên tục không bắt máy, Duy Khang đành nhắn tin cho Khả Thụy lời đề nghị của mình. Đọc xong tin nhắn, Khả Thụy lại gọi đến cho Trang Thanh cô bạn thân nhất của chị gái mình. Cả ba người họ hẹn gặp nhau và lên một kế hoạch...

Tối hôm đó, vào lúc bảy giờ ba mươi Duy Khang đã tìm cách để rủ Duy Bảo đến một quán ăn, mà theo lời cậu kể ở đó có những món ăn ngon, lạ mà cậu rất muốn thử. Vốn bản tính chiều em trai nên Duy Bảo nhận lời ngay.

Chiếc xe BMW dừng lại trước một nhà hàng vô cùng sang trọng, những nhân viên phục vụ ở đây mặc những bộ đồ rất lịch lãm. Bố cục của quán cũng vô cùng tinh tế, chứng tỏ chủ nhân của nhà hàng này là một con người rất nhạy bén và cũng khá cầu kỳ..Đây đúng chất là nơi lui tới của giới thượng lưu...Nhưng lạ thật, lẽ ra giờ này phải có rất đông khách đến nhà hàng nhưng nhìn quanh nhìn quẩn chỉ có độc chiếc BMW của anh em nhà họ Phương.

Sau khi được nhân viên phục vụ đưa đến một chiếc bàn có năm chỗ ngồi được đặt sẵn, Duy Bảo liền lên tiếng hỏi Duy Khang:

- Tối nay, em trai anh định bày trò gì đây? Tại sao lại bảo anh đưa đến nhà hàng mà lại không hề có khách nào thế này. Đừng nói với anh là em đã bao hết quán rồi đấy, tối nay chỉ có anh em chúng ta thôi..

- Anh nói đúng rồi đấy, nhưng mới chỉ đúng một nửa. Không phải chỉ có hai anh em chúng ta đâu mà còn đến ba người nữa, đều là những người hết sức đặc biệt. Em bảo đảm anh sẽ rất bất ngờ khi gặp được họ..Duy Khang vừa dứt lời thì có tiếng chuông điện thoại, cậu cầm máy lên nói một câu rất nhanh gọn rồi tắt...

Mười phút sau, từ đằng xa đang tiến vào thêm ba người nữa, hình như là hai nữ một nam...Thấy họ, Duy Khang đưa tay lên hô to:

- Khả Thụy, anh em tớ ở đây này.!

Vì ngồi phía bên trong không thể thấy được, nên khi nghe Duy Khang gọi cái tên Khả Thụy anh giật mình nhìn ra. Rồi trái tim như ngừng đập khi người con gái ấy đến sát mặt mình..Hai cặp mắt nhìn nhau...

- Thì ra hai người gạt tôi, hai người bảo tôi đưa tôi đến một nơi rất hay...hóa ra là đến gặp người này- Thụy Hân quay sang Khả Thụy và Trang Thanh nói rồi định quay người bước đi.

- Thụy Hân đứng lại đã, chị đừng đi- Cả Duy Khang, Khả Thụy và Trang Thanh đồng thanh...Thụy Hân vẫn không chịu dừng bước...Nhưng vừa lúc đó, Duy Bảo chạy đến giữ lấy cánh tay cô rồi nói:

- Thụy Hân, em đừng đi. Tôi nghĩ, chắc mọi người cố ý sắp xếp đưa em đến đây là để em vui, đừng vì tôi mà phụ lòng mọi người. Tìm được một nhà hàng có phong cách như thế này chắc phải rất khó khăn. Em đừng vì tôi mà phụ lòng của Khả Thụy và Trang Thanh...Nếu như em cảm thấy khó chịu khi nhìn thấy tôi, thì tôi sẽ lánh mặt đi..

- Thôi, không cần anh lánh mặt, tôi sẽ coi như anh không tồn tại là được rồi- Giọng Thụy Hân vẫn mang đầy sự giận hờn nhưng cô đã nghe theo Duy Bảo ở lại chứ không bỏ về nữa.. Ba người còn lại nhìn nhau, chỉ dám tùm tùm cười ...

Thức ăn được dọn ra..những món ăn được làm rất cầu kỳ và công phu..Năm người ngồi ăn trong không khí khá căng thẳng...

Thức ăn mặc dù rất ngon nhưng nó không thể làm cho Thụy Hân và Duy Bảo cảm thấy ngon miệng, họ ngồi đối diện nhau. Thỉnh thoảng đôi mắt người này cứ nhìn người kia. Nhưng vì không muốn hoài công của cả người cố vun vén cho họ, nên họ cứ tỏ ra thản nhiên.

Một lúc sau, Duy Bảo ăn xong phần của mình, anh nói với ba người:

- Anh ăn xong rồi, muốn lên tầng thượng hóng mát một chút..các em cứ ngồi đây ăn uống tự nhiên ha. Khi nào đến giờ về, cứ gọi anh, anh sẽ xuống. Nói xong Duy Bảo đứng bật dậy, anh tiến đến hướng chiếc thang máy, nhà hàng này là một nhà hàng năm sao..nó có rất nhiều tầng, ngoài những tầng thấp ở phía dưới. Còn có cả tầng thượng để phục vụ khách sau khi dùng xong thức ăn thì có thể lên đó hóng mát, uống rượu tâm sự. Đúng lúc Duy Bảo quay đi, Duy Khang, Khả Thụy và Trang Thanh cũng ra lời khuyên Thụy Hân cùng lên sân thượng hóng mát với Duy Bảo, cuối cùng Thụy Hân cũng đồng ý bước theo Duy Bảo...còn tất cả những điều còn lại, liệu họ có thể đi đến hòa giải với nhau được không là phụ thuộc vào hai người họ. Như có một linh cảm, Duy Bảo không bước vội vào thang máy, anh cố nán lại để mong chờ kì tích...và quả thật kì tích đã xuất hiện. Ngay khi, nhác thấy bóng Thụy Hân tiến đến, chờ cho cô đến thật gần, anh mới bấm nút chiếc thang máy mở ra. Thụy Hân chỉ lặng lẽ bước vào mà không nói một lời nào..Cứ thế, hai con người yêu nhau đang ở gần nhau nhưng dường như xa xôi vô ngần.

Bỗng, ánh đèn trong thang máy cứ chớp chớp vài giây rồi tắt ngấm. Một không gian đen kịt vây đến, chiếc buồng thang máy rung chuyển và từ từ tụt xuống. Cố gắng giữ bình tĩnh lúc này giờ nhưng đến khi buồng thang máy rơi xuống, Thụy Hân đã không thể không tỏ ra sợ hãi, cô hét lên:

- Thang máy xảy ra sự cố rồi, có ai ngoài đó giúp chúng tôi với. Rồi cô khóc thét lên vì sợ.

Trong không gian đen kịt ấy không ai có thể nghe thấy, chỉ có tiếng người đàn ông đi cùng thang máy với cô :

Thụy Hân đừng sợ, đã có anh đây. Anh đang ở cạnh em. Anh sẽ bảo vệ em mà. Em đâu rồi, em đến đây..

Rồi theo như phản xạ, cô quờ quạng trong bóng tối rồi va phải thân hình anh. Rồi cô ôm lấy anh. Duy Bảo đón lấy Thụy Hân vào lòng, ôm cô thật chặt. Vỗ về cô, cứ như vỗ về một đứa trẻ.

Vài phút sau, nhà hàng nhận được tin báo xảy ra sự cố trong thang máy. Và theo báo cáo họ nhận được trong thang máy có hai thực khách ở trong đó. Không khí ở nhà hàng trở nên nhốn nháo, toàn thể nhân viên của nhà hàng đều được huy động để tìm cách xử lý sự cố và giải thoát cho hai thực khách.

Lúc này, ba người ở ngoài đều đã nhận được tin báo. Họ rất lo lắng cho sự an nguy của hai người thân yêu. Trang Thanh thì bật khóc sục sùi, Khả Thụy lòng như lửa đốt đi tới đi lui, nhưng người lo lắng hơn cả chính là Duy Khang, cậu chính là người đã đứng ra sắp xếp mọi chuyện ngày hôm nay, đã không còn giữ được bình tĩnh cậu đến tìm người quản lý nhà hàng, giọng run lên vì lo lắng và tức giận hét to:

- Nhà hàng của các người vốn mang tiếng là nhà hàng năm sao mà làm ăn kiểu như thế này, tại sao lại để xảy ra sự cố vậy. Tôi đã bỏ tiền ra để thuê toàn bộ nhà hàng này tối hôm nay. Vậy mà các người làm thế này thì có được không hả.

-Dạ Phương Nhị thiếu gia, xin cậu bớt giận, đây là lỗi của nhà hàng chúng tôi ,chúng tôi xin chịu trách nhiệm về mình. Chúng tôi sẽ hoàn lại cho cậu một nửa số tiền cậu đã thuê-Người quản lý nhà hàng dù bị mắng nhưng vẫn ôn tồn đáp.

- Tôi không cần các người hoàn tiền, tôi chỉ cần các người tìm cách cứu hai người đang bị mắc kẹt ở trong đó ra ngoài một cách an toàn là đủ rồi.Nếu họ có chuyện gì xảy ra, tôi chắc chắn nhà hàng các người sẽ không thể làm ăn được nữa đâu.

- Vâng, chúng tôi sẽ tìm mọi cách để đưa hai người họ ra ngoài một cách nhanh nhất.- Nói rồi, người đàn ông cỡ ba mươi tuổi, làm quản lý nhà hàng đưa chiếc bộ đàm lên miệng rồi ra lệnh cho tất cả các nhân viên xử lý sự cố mau chóng đến ngay hiện trường vụ việc. Người duy nhất còn giữ được bình tĩnh lúc này chính là Khả Thụy, cậu đến bên cạnh trấn an Duy Khang.

Một tiếng đồng hồ trôi qua....

Những nỗ lực để khắc phục sự cố và để giải thoát hai thực khách trong thang máy vẫn đang được tiến hành...

Bên trong thang máy, Thụy Hân vẫn ghì chặt lấy Duy Bảo. Cô cứ luôn miệng trách:

- Tại sao tôi lại đến đây chứ, biết thế này tôi đã kiên quyết ở nhà rồi. Cũng tại anh cả, sao anh cứ mãi đeo bám cuộc sống của tôi vậy? Nếu như có chuyện gì với tôi thì bố mẹ tôi và Khả Thụy sẽ ra sao đây. – Mặc dù những lời trách móc của Thụy Hân dành cho Duy Bảo là hoàn toàn vô lý nhưng giờ cô đang rất hoảng loạn nên những gì cô nói ra đều không có lý trí. Điều duy nhất lúc này khiến Duy Bảo quan tâm chính là làm sao để đưa mình và Thụy Hân thoát khỏi đây một cách an toàn.

Bỗng, một ánh đèn nho nhỏ vụt sáng. Thụy Hân và Duy Bảo mừng rỡ, họ nghĩ rằng sắp có người giải cứu họ. Nhưng rồi, đợi mãi cũng chẳng thấy ai. Duy Bảo chợt nhớ ra, đó chính là ánh sáng phát ra từ chiếc điện thoại anh bỏ trong túi áo. Có lẽ khi anh ôm Thụy Hân, đầu của cô đã vô tình chạm vào điện thoại và làm đèn pin bật sáng. Anh dun tay vào túi lấy chiếc điện thoại ra với mục đích dùng một chút ánh sáng nhỏ bé này để xua tan đi cái bóng tối đen kịt xung quanh- để người con gái anh đang ôm trong vòng tay vui đi nỗi sợ hãi.

Ánh sáng lóe lên, Thụy Hân lúc này đã bớt đi nỗi sợ. Cô buông người Duy Bảo ra rồi nói:

- Xin lỗi anh, lúc nãy vì quá hoảng sợ nên tôi đã...tôi không cố ý ôm anh đâu.

-Thụy Hân, em nói gì thế, tại sao lại xin lỗi vì đã ôm anh. Chẳng lẽ, anh với em là người xa lạ sao. Em giận anh đến như thế sao?

- Tôi đâu có tư cách gì mà giận anh chứ.. Anh quả thật, ...giống như một chỗ dựa vững chắc, khi nào người bên cạnh cảm thấy nguy hiểm anh liền ôm lấy họ, an ủi họ, vỗ về họ như với tôi lúc này...

- Có phải em đang nhớ tới những xấp ảnh hôm trước chụp anh với Khương Như không. Hôm đó, anh đã giải thích rõ ràng với em rồi mà. Tại sao em vẫn không chịu tin anh.

- Sao anh nổi nóng với tôi. Hà có gì mà anh giải thích cho tôi. Chẳng phải anh đã bảo tôi là người không biết lý lẽ, không xứng đáng với anh đấy sao.

Biết mình đã lỡ làm Thụy Hân bị tổn thương, Duy Bảo rồi rít xin lỗi.

- Anh...anh không nên to tiếng với em. Là anh sai. Nhưng xin em, hãy tin anh có được không. Có lẽ sự cố ngày hôm nay là ông trời sắp đặt, ông trời đã cho anh cơ hội để giải thích cho em. Xin em, hãy cho anh thêm một cơ hội nữa.

Thụy Hân im lặng, không nói một lời nào nữa... Hình như cô đang cảm thấy, trong từng lời nói của Duy Bảo chất chứa đầy đau khổ và sự khẩn cầu thiết tha. Ánh mắt Duy Bảo cứ chăm chăm hướng vào Thụy Hân khiến cô mủi lòng, hơn nữa cô cũng muốn biết thực hư mọi chuyện.

Duy Bảo bắt đầu nói, giọng trầm trầm đều đều:

- Thụy Hân biết không, hai tháng qua đối với anh là một chuỗi ngày rất dài. Chưa bao giờ anh thấy ngày và đêm dài đến như thế. Hai tháng đối với anh đằng đằng như hai năm, và trong quãng thời gian này anh rất nhớ em , không một giây một phút nào lại thôi nhớ đến tất cả những gì thuộc về em. Đã rất nhiều lần, anh

đã đến trước cửa nhà em, nhưng rồi vì tính tự kiêu trong anh đã ngăn không để anh bấm chuông. Cũng đã rất nhiều lần, anh cầm điện thoại, nhấn số của em nhưng rồi cái tự kiêu của một đại thiếu gia trong anh lại trỗi dậy đã không cho anh gọi cho em. Và rồi anh nhận ra mình đã sai lầm, sai lầm từ cái buổi chiều hôm em hẹn gặp anh để nói chuyện về cuốn băng ghi âm, anh đã không dứt khoát giữ em lại và để em một mình chạy đi trong đôn đau và tủi hờn...

Có lúc anh đã nghĩ, hay là cứ để em hiểu lầm để rồi em oán trách anh, rồi rời xa anh, tìm đến một hạnh phúc khác. Nhưng Tiểu Hi có nói với anh rằng: Em là người mang đến nụ cười cho anh, thì chính em chính là chân mệnh trăn ái của anh suốt cuộc đời. Và thực sự đúng là như thế, không có em anh lại trở thành một Phương Duy Bảo của trước kia, đơn độc, lạnh lùng và khó tiếp xúc. Em biết không, khi thang máy rung chuyển, anh đã rất sợ và lo lắng. Anh sợ em sẽ bị thương, sẽ gặp nguy hiểm cho nên điều duy nhất mà anh nghĩ tới là bằng mọi cách phải bảo vệ an toàn cho em. ...giờ đây anh chỉ xin em, hãy cầm lấy cái này, nếu như em nghe một cách kĩ lưỡng em sẽ nhận ra cái mà em nhận trước đó chỉ là một cái bẫy...- Duy Bảo rút từ trong túi quần ra cái USB có ghi lại đoạn băng gốc cuộc nói chuyện giữa anh và Khương NhưEm nên biết tình cảm anh dành cho em là chân thành..- Duy Bảo nói thêm một câu nữa.

Những lời Duy Bảo nói, cuối cùng đã làm cho Thụy Hân tiêu tan bao nỗi oán hờn. Cô ôm lấy anh rồi khóc sướt sùi:

- Anh thật là đáng ghét mà. Tại sao đến hôm nay anh mới chịu nói cho em biết. Anh có biết là hai tháng qua em cũng rất nhớ anh không. Muốn gặp anh lắm không. Đã vậy mà còn nói mấy lần đến nhà người ta rồi lại không bấm chuông – Cô vừa nói vừa vung tay đánh vào người Duy Bảo.

- Là anh sai, anh sai. Cho em đánh anh đấy. Đánh đến lúc nào em hết giận thì thôi.

Nhưng rồi, nhận ra được cô đang làm đau người con trai cô yêu. Cô rút tay lại, thổ thê nói:

- Không..không được. Đánh anh em lại đau gấp bội .Chỉ cần anh hứa với em lần sau nếu có chuyện gì trừ phi là quá cần thiết còn không đừng quá gần gũi với Khương Như, vì em sợ...Còn cuộn băng này, em sẽ nghe...!

-Ừh, anh hứa, từ nay những gì khiến em cảm thấy khó chịu anh sẽ không làm nữa....

Rồi như sự nhớ ra, bản thân mình và người mình yêu đang bị mắc kẹt trong một không gian hẹp và chờ người đến cứu, Thụy Hân lại lo lắng hỏi trống:

- Mà sao người ta lâu vào cứu chúng ta thế nhỉ. Ở ngoài đó, chắc ba người kia lo lắng lắm.

- Anh nghĩ có lẽ họ đang cố gắng sửa chữa đó. Sẽ xong ngay thôi, em đừng lo. Hơn nữa, đã có anh ở đây mà. Lỡ may, phải đợi đến sáng mai thì anh và em sẽ ngủ luôn ở đây, như thế sẽ hay hơn vì được ôm em – Duy Bảo vừa trấn an, vừa trêu Thụy Hân.

- Thôi đi, em không đùa với anh...Ai biết được anh sẽ làm gì em chứ- Thụy Hân trêu lại

Rồi họ lại nhìn nhau, mỉm cười quên đi rằng mình đang gặp nguy hiểm, bởi cảm thấy an tâm khi bên họ có người mà họ yêu thương nhất. Hai người thiếp đi vì mệt...trong tư thế ngồi, và ôm chặt lấy nhau...

Và thật không ngờ, lời nói đùa của Duy Bảo đã trở thành sự thật. Sáng ngày hôm sau, việc khắc phục sự cố thang máy mới hoàn thành. Nguyên một đêm thức trắng của những nhân viên nhà hàng, của ba người đang ở ngoài lo lắng tột độ..chỉ có hai nhân vật chính là có giấc ngủ ngon lành.

Khi thang máy được kéo lên, lúc này ánh sáng ban ngày chiếu rọi vào buồng thang, có tiếng người vọng vào:

- Phương đại thiếu gia, Thụy Hân tiểu thư hai người vẫn an toàn chứ...Thang máy đã được sửa chữa, hai người sẽ được ra ngoài..

Lúc này, cả Thụy Hân và Duy Bảo đều đã tỉnh giấc. Họ nhìn nhau cười, rồi đứng dậy phui phui quần áo rồi bước ra. Chào đón họ chính là em trai và bạn thân của họ. Nhân viên quản lý nhà hàng cuối gặp người xin lỗi họ. ...

Sau những lời hỏi han, nhận thấy cả hai đều an toàn. Mọi người lên xe, trở về...Một đêm thật khó quên đối với tất cả.

.....To be continue.....

Pr: Sau sự cố xảy ra tại thang máy, liệu Thụy Hân đã hoàn toàn tin rằng Duy Bảo chưa bao giờ gạt anh???...Liệu có điều gì xảy ra không?? Mời các bạn theo dõi chap sau. Xin chân thành cảm ơn

17. Chương 17: Tỉnh Ngộ

“ _

.....Thật là nực cười. Em nghĩ sao mà lại cho rằng anh yêu em hả Khương Như, không hề. Thụy Hân ngây thơ nhưng không ngốc nghếch, có một trái tim trong sáng... Là con của một viên chức bình thường thì có làm sao. Cô ấy xứng đáng là người sẽ đi cùng với anh suốt cuộc đời, có gì đâu mà không được cơ chứ. Người anh yêu, từ trước đến nay chỉ có cô ấy thôi Khương Như à....

-...Chưa bao giờ trong anh có suy nghĩ như em nói đến khi nào anh cảm thấy chán. Anh sẽ đá cô ấy đi. Anh biết ai cũng nghĩ cô ấy yêu anh cũng vì tài sản của gia đình, cùng với cái danh phận đệ nhất phu nhân của tập đoàn Phương Thị..nhưng sự thật không phải như thế, anh hi vọng em và cô ấy sẽ là những người bạn tốt của nhau.....”

Thụy Hân vừa nghe xong đoạn băng mà Duy Bảo đưa inh. Cô nghe đi nghe lại đến chục lần, rồi cô nhận ra được, trong cuốn băng mà một người nào đó gửi đến cho cô đã bị cắt và thêm bớt từ đoạn băng gốc... Giờ thì cô đã hiểu tất cả....

Cô cảm thấy một chút ân hận khi đã không cố gắng bình tĩnh hơn để suy xét mọi việc..

Sáng hôm sau, tại trụ sở văn phòng tập đoàn Phương Thị...Duy Bảo vừa nhận được tin báo cáo, Khương Như trong quá trình làm Tổng giám quản lý đã lạm dụng chức quyền đã lập một quỹ cho riêng mình hòng chiếm đoạt một nửa lợi nhuận đạt được từ những hợp đồng.. vụ việc này mới xảy ra gần hơn một tháng. Bao nhiêu chuyện thay nhau ập đến, khiến Duy Bảo giận sôi người. Trong anh chỉ có một suy nghĩ làm sao phải trừng phạt Khương Như một cách đích đáng.

Chiều hôm đó, khi vừa đến văn phòng sau chuyến công tác..Khương Như nhận được thông báo rằng Tổng giám đốc muốn gặp cô. Cô cũng muốn gặp anh lắm lắm, bởi chuyến công tác quá bận rộn đến thời gian gọi điện cho người cô luôn nhớ cũng không có . Cô vừa bước đi vừa cười, trên tay cầm một hộp nhỏ là món quà cô mua để tặng anh.

- Dạ thưa, tổng giám đốc gọi tôi- Cô hí hửng mở cánh cửa phòng Duy Bảo bước vào miệng vẫn chưa tắt nụ cười.

- Hứa Tổng giám quản lý. Cô ngồi xuống đây, tôi có chuyện muốn nói với cô- Giọng Duy Bảo lạnh lùng đến đáng sợ

Nụ cười trên môi Khương Như vụt tắt, cô linh cảm đã có chuyện gì không hay xảy ra..Nhưng cố vẫn tự trấn an mình, giọng cười nói thăm dò anh:

- Có chuyện gì vậy thưa tổng giám đốc, à tôi có món quà muốn tặng anh này..

- Cô vất đi cái món quà rác rưởi của cô đi. Cô có tư cách gì mà đòi tặng quà cho tôi. Thật đúng là đồ tráo tráo mà- Duy Bảo rít lên.

- Tại sao Tổng giám đốc nặng lời với tôi. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tôi đã làm gì sai sao? Tôi vừa mới về sau chuyến công tác nếu có chuyện gì làm sai thì anh cũng từ từ mà nói chứ- Khương Như ảm ức đôi co như mình đang bị oan ức.

- Cô thật đúng là đồ ti tiện. Được, vậy thì cô hãy xem đi, đây là những thứ gì- Nói rồi, Duy Bảo vất lên trước mặt Khương Như một tập tài liệu dày cộm, một chiếc USB, một xấp ảnh...

Nhìn những thứ quen thuộc phơi bày trước mắt mình. Mặt Khương Như tái xanh, chân run lẩy bẩy, tưởng chừng như có thể ngã dù đang ngồi trên ghế. Cô bàng hoàng không nói được gì. Trời đất như sụp đổ dưới chân cô... Nhưng cố gắng lấy lại bình tĩnh, rồi cô chối :

- Những thứ này là gì? Tôi không biết.

- Cô còn dám nói là không biết ư? Thế cô có biết người nào tên là Hắc Bạch không, chính cô là người đã thuê anh ta chụp những bức ảnh này, cũng là cô đã thuê anh ta cắt ghép đoạn băng ghi âm cuộc nói chuyện của tôi với cô hôm đó. Chính cô đã lên ghi âm và thực hiện âm mưu dè tiện của cô..rồi cô đã gửi tất cả những thứ này đến cho Thụy Hân, để cô ấy hiểu lầm tôi, để cô ấy phải đau khổ và chia cắt chúng tôi.

- Em..em...- Khương Như cứng họng-Còn nữa, cô đã dám dẫu tôi để thực hiện hành vi trục lợi của mình, ăn bớt lợi nhuận của những hợp đồng. Thật là không thể tưởng tượng được. Tôi sẽ xử cô từng tội một...

- Tổng giám đốc, xin anh tha cho cô ấy. Mọi chuyện là do tôi làm, không liên quan gì đến Khương Như- Một người đàn ông bước vào sau cánh cửa- Xin lỗi, tôi đến để báo cáo một chút tình hình nhưng tình cờ nghe thấy Tổng giám đốc đang giận giữ với Khương Như...nên tôi..tôi

- Anh im đi, đương nhiên cả anh cũng liên quan. Những việc này, là do cả hai người cùng làm một người là chủ mưu, người còn lại là đồng phạm. Hai người nghe tôi nói đây, nể mặt gia đình họ Hứa với gia đình tôi vốn ngày xưa là bằng hữu của nhau nên các người nếu biết điều thì ngay bây giờ lập tức thu dọn đồ đạc ra khỏi công ty. Về nhà chờ tòa án gọi đến thẩm vấn.

- Phương Duy Bảo, anh là đồ tàn nhẫn, với tôi anh muốn làm sao cũng được, nhưng Khương Như yêu anh như thế, lúc nào cũng nghĩ về anh thì có sao anh lại tuyệt tình như vậy?

- Đừng nói đến chữ yêu ở đây với tôi. Thứ tình cảm mà bất chấp thủ đoạn ấy tôi không thèm nhận. Kể từ giờ phút này, hai người chính thức bị đuổi việc. Cổ phần của nhà họ Hứa, tôi cũng đã chia nhỏ cho các cổ đông, rồi mua lại. Giờ đây, nhà họ Hứa không còn cổ phần trong tập đoàn Phương Thị nữa.

- Anh...-Alex giương đôi mắt rực lửa nhìn Duy Bảo.

- Thôi đi Alex, chúng ta đi thôi. Đừng đấu với anh ta nữa...Duy Bảo, tôi thua rồi. Tôi đã thua cái con bé nghèo kiết xác Thụy Hân kia. Tôi sẽ bỏ cuộc, không dám tranh giành nữa...

- Khương Như, không được. Cô đã từng nói cả cuộc đời này cô phải lấy được anh ta làm chồng cơ mà. Nhưng bây giờ tại sao cô có thể bỏ cuộc...

- Đừng nói nữa, đi thôi..

Khương Như cầm lấy tay Alex chạy đi thật nhanh trong làn nước mắt. Giờ đây, cô đã mất tất cả. Cái duy nhất mà cô còn lại chính là Alex.

Hai người đi rồi, còn lại Duy Bảo ngồi lại trong phòng, anh cảm thấy một chút nhói đau khi phải ra tay quyết liệt với hai trợ thủ đắc lực, với người mà anh đã từng coi là bạn tốt. Nhưng đau hơn cả, chính là những việc mà họ đang tâm làm với anh...Họ đã lợi dụng sự tin tưởng cũng như tính mềm yếu của anh.

Việc Duy Bảo kiện Khương Như, tình cờ Thụy Hân biết được. Cô đã khuyên anh đừng nên làm thế, hãy giữ lại chút danh dự cuối cùng cho Khương Như. Ban đầu, anh một mực không chịu nhưng sau khi nghe những lời Thụy Hân phân tích anh đã bị thuyết phục.

Chiều hôm đó, tại căn hộ của Khương Như, có tiếng chuông cửa. Khương Như đang đắm chìm trong men rượu, một người phụ nữ đứng tuổi ra mở cửa. Trước mặt bà là một cô gái có mái tóc đen dài, xõa ngang vai. Cô mặc một bộ trang phục lịch sự giản dị mà gọn gàng. Đôi mắt cô màu đen trong sáng. Cô mỉm cười lễ phép:

- Dạ chào cô, cho cháu hỏi đây có phải là nhà của Khương Như không?

- Dạ đúng, nhưng cô chủ đang say...Cô tìm cô ấy có chuyện gì không?

- Khương Như đang say sao? Hãy cho cháu vào, cháu sẽ giúp cô ấy tỉnh rượu.

- Nếu như vậy, thì còn gì bằng, cảm ơn cô nhiều. Cô thật là tốt...- Như chết đuối vớ phải cọc người phụ nữ giúp việc mừng rỡ reo lên.

Thụy Hân bước vào, cảnh tượng trước mặt cô là một Khương Như đầu tóc rũ rượi, tay đang cầm một chai XO đã cạn. Cô ta vừa uống lại vừa khóc, vừa cười khẩy lên nom thật đáng sợ. Nhưng, trong cơn say cô vẫn nhận ra được người trước mặt mình là ai, cô ta bực bội hét lên những lời lẽ miệt thị Thụy Hân.

- Là mày hả Thụy Hân, cái con bé nhà nghèo. Mày đến đây làm gì. Mày nghĩ mày là ai mà có tư cách đến đây. Mày thắng rồi đó, anh Duy Bảo yêu mày, không yêu tao...Anh ấy còn đuổi việc tao, còn muốn kiện tao nữa...Giờ tao thăm hại thể này chắc mày hài lòng lắm đúng không.?

- Khương Như, cô nói gì vậy. Nhìn cô như thế này, tôi không vui vẻ được đâu. Cô vốn là một cô gái rất cá tính và kiên cường mà- Thụy Hân vẫn nhẹ nhàng đáp.

- Đồ giả nhân giả nghĩa, mày cướp anh Duy Bảo của tao, cướp đi lẽ sống của tao mà giờ đây mày còn muốn dạy khôn tao sao- Vừa dứt lời, một cái tát như trời giáng vào má Khương Như- Cô tỉnh lại đi, vì một người đàn ông mà đối xử với bản thân mình như thế này sao. Nếu cô không biết yêu bản thân mình, thì liệu có ai yêu cô nữa hay không..

Như được dội một gáo nước lạnh, Khương Như tỉnh cơn say. Cô ngồi im lặng...lắng nghe từng lời tình địch của mình.

Tại sao cô cứ nhất thiết phải dành cho được Duy Bảo, người mà trong trái tim không hề có cô. Tôi nói cho cô hay, nếu tôi là cô tôi sẽ chẳng dại gì giở mọi thủ đoạn để rồi trở thành kẻ thù thay vì thành bạn tốt của anh ấy. Đường đường là một thiên kim tiểu thư, có học vấn, có nhan sắc lại cứ mãi theo đuổi một tình yêu vô vọng, lòng tự tôn của cô ở đâu hả. Tại sao cô không ình có cơ hội tìm đến một người mà trái tim của họ hoàn toàn thuộc vào cô. Là con gái với nhau, nên tôi chân thành khuyên cô như vậy đó. Cô có nghe hay không là tùy cô thôi. Hôm nay tôi đến đây, cũng chỉ hi vọng mối quan hệ của chúng ta sẽ được cải thiện. Thêm một người bạn vẫn tốt hơn là thêm một kẻ thù. Và tôi muốn báo cho cô một tin là Duy Bảo đã rút lại đơn kiện, anh ấy sẽ không kiện cô chuyện ăn lợi nhuận của công ty nữa....

Thụy Hân vừa định đứng dậy ra về, nhưng Khương Như chạy đến ôm chầm lấy cô. Khóc sùi sùi xin cô tha thứ vì những gì đã gây ra cho cô. Tấm lòng vị tha của Thụy Hân đã cảm hóa Khương Như, cô hoàn toàn xóa đi hình ảnh của Duy Bảo trong tim mình và dần dần đón nhận một người con trai khác..đó chính là Alex....

Hai tuần sau, Duy Bảo và Thụy Hân ra sân bay tiễn Khương Như và Alex...trong một không khí còn chút ngượng ngùng chưa thực sự thoải mái, nhưng những hận thù trong họ đã xóa tan đi. Sau cùng, Khương Như quyết định sẽ cùng với Alex trở lại Canada vì ở đó còn có những người thân của cô, cũng như của Alex..Cô muốn bắt đầu một cuộc sống mới và giờ đây cô xem Duy Bảo và Thụy Hân như những người bạn của mình.

Buổi tiễn đưa, đầy ắp những nụ cười chứ không phải là những giọt nước mắt chia ly. Bởi tất cả họ đã hiểu được rằng, để có được những phút giây đã phải đánh đổi bằng rất nhiều đau thương và oán trách...Rồi họ sẽ gặp lại trong tương lai...

.....To be continue.....

Pr:Vậy là Khương Như đã chịu buông tay...tình yêu của Duy Bảo và Thụy Hân liệu còn có những sóng gió gì?? hay họ sẽ cùng nhau đi đến bến bờ hp??? Mời các bạn theo dõi chap sau..với sự xuất hiện của một nhân vật mới. Xin chân thành cảm ơn

18. Chương 18: Sự Thật Nghiệt Ngã

Tưởng chừng như mọi sóng gió đã không còn xảy đến với Duy Bảo và người anh yêu. Trước mắt họ giờ đây sẽ là tương lai hạnh phúc, với một buổi tiệc đính hôn..Nhưng rồi, sóng gió lại nổi lên với con thuyền tình

yêu của họ...

Chiếc xe Mercedes màu đen đang chạy đều đều ra từ hướng sân bay trung tâm. Lái xe là một anh chàng chừng ba mươi tuổi, đó là tài xế Phan của nhà họ Phương. Ngồi sau xe, một người đàn ông trung niên nhưng rất lịch lãm, trông ông trẻ hơn nhiều so với tuổi của mình. Đôi mắt tinh anh, đầy lạnh lùng... Tay cầm chiếc điện thoại, hình như đang nói chuyện với ai đó...rất lâu..rất lâu...về mặt tỏ vẻ không mấy vui.

Chiếc xe dừng trước căn biệt thự của Phương Gia..Cánh cửa lớn mở ra, ba người đàn ông hai trẻ một già đứng gập người chào đón..Tài xế Phan vội xuống mở cửa xe, ông bước xuống. Đoạn đường từ cổng vào đến nhà, những người giúp việc đứng xếp thành hai hàng đối diện nhau. Tất thấy đều cúi gập người khi ông tiếp những bước chân...

Đã năm năm rồi, ông mới trở về đây..

Căn biệt thự đã thay đổi nhiều, không khó để cảm nhận được sự lạnh lẽo đã được thay thế bằng cảm giác ấm cúng...

Giờ này cả Duy Bảo và Duy Khang đều không có ở nhà. Mà cả hai cũng không biết ông đã về...

Buổi chiều, Duy Bảo và Duy Khang đều đã về. Cả hai đều cảm thấy vô cùng bất ngờ vì sự xuất hiện của ông. Bữa cơm tối đã diễn ra trong không khí ngột ngạt. Bao năm đã trôi qua nhưng sự xa cách của cả hai dành cho ông vẫn không hề được rút ngắn. Và với Duy Khang điều đó càng khó khăn hơn, kể từ lúc cậu biết được rằng để có thể vào học điêu khắc tại ngôi trường của chính Tập đoàn gia mình quản lý anh trai cậu đã có một cuộc trao đổi, để được bố đồng ý cho em trai học điêu khắc, Duy Bảo buộc phải hi sinh dự án xây dựng trường dạy Violon, một ước mơ anh đã ấp ủ từ khi còn rất nhỏ với bố, thì khoảng cách đó lại càng nói rộng ra.

Cơm tối xong, ông hẹn Duy Bảo vào phòng đọc. Cửa đóng kín, ngay cả Thẩm quản gia cũng không được vào. Điều đó ít nhiều đã làm Duy Khang lo lắng, bởi cậu nhớ lúc nhỏ mỗi lần bố phạt đòn anh trai đều giống như thế..Nhưng...Có lẽ bây giờ sẽ không như thế, bởi vì cả hai anh em cậu đều đã lớn.Tuy tự trấn an mình như thế, nhưng cậu vẫn ngồi ở ngoài sofa thử nghe ngóng.

Tuyệt nhiên không hề có một tiếng động nào. Phòng đọc được cách âm, dành không gian yên tĩnh để đọc sách nên trừ khi là những tiếng động lớn, còn lại những lời nói chuyện với nhau sẽ không thể truyền ra ngoài...

Bên trong phòng đọc, cuộc nói chuyện đang diễn ra khá căng thẳng. Ánh mắt ông Giang tỏ ra vô cùng giận dữ:

-.....

- Không được, tao dứt khoát không đồng ý chuyện này với cái con bé Thụy Hân kia. Chính vì điều này mà tao mới phải từ Mỹ trở về đây.

- Bố à, thì ra là bố cho người điều tra con ư?

- Cần gì phải điều tra, chuyện này vì con bé đó mà gây hấn với con bé Khương Như của Hứa gia, mày đã đuổi việc nó, còn đòi kiện nó nữa, mày ăn bữa mề của con nhỏ nhà nghèo kia rồi sao?

- Bố không được nói Thụy Hân như thế, việc con đuổi Khương Như không liên quan gì đến Thụy Hân, con chỉ muốn bảo vệ công ty khỏi những nhân tố xấu mà thôi.

- Mày im đi, tao dứt khoát không chấp nhận con nhỏ đó làm con dâu nhà họ Phương đâu. Mày thử nghĩ coi, Phương gia là một tập đoàn lớn, chúng ta giao thiệp rộng, mày nghĩ sao nếu một đại thiếu gia đi yêu một nàng lọ lem hử. Hơn nữa, tao nghĩ bọn nghèo hèn đó chỉ yêu tiền mà thôi.

- Bố, con không đồng ý bố đánh giá về Thụy Hân như thế, bố chưa từng gặp và chưa từng tiếp xúc bố không thấy mình đánh giá như vậy là quá ư phiến diện sao?

- Mày...- Sau tiếng mày là một cái tát như trời giáng vào má Duy Bảo- hôm nay mày còn dám lớn tiếng cãi lại tao sao? Tao nói ày biết, nếu mày không tự động bỏ con bé đó, thì chính tao sẽ làm điều đó.

- Bố muốn đánh con thì cứ đánh, nhưng bố bảo con từ bỏ Thụy Hân, thì xin lỗi bố, con không thể, con cũng sẽ không để bố làm tổn hại Thụy Hân đâu. Từ nhỏ đến giờ chuyện gì con cũng nghe lời bố, nhưng duy nhất điều này thì không.- Duy Bảo kiên quyết.

- Mày được lắm, bây giờ đủ lông đủ cánh rồi...Hãy chờ đó mà xem...

Ông Giang tức giận bước ra khỏi phòng đọc, va phải ánh mắt đầy oán hờn của Duy Khang. Có lẽ cậu đã biết, ông lại vừa gây khó dễ cho anh trai cậu. Ông nhìn cậu nói:

- Toàn là những thằng ăn hại. Thằng thì suốt ngày vẽ vời điêu khắc, thằng thì mê muội một đứa con gái nhà quê- Nói xong, ông bước vội vào phòng đóng sầm cửa.

Duy Bảo ngồi trầm ngâm trong mối tơ vò. Lòng anh như đang cào xé...Có những điều anh đã biết nhưng không thể nói ra chỉ là vì trách nhiệm với dòng họ, với di nguyện của ông nội anh và để bảo vệ cả đứa em trai vốn yếu đuối của mình...

Khi còn nhỏ, anh vẫn luôn tự thắc mắc không hiểu tại sao bố lại luôn khắt khe với anh em mình như thế, bố không giống là bố thời anh còn rất nhỏ, lúc mẹ còn sống...Cho đến hơn một cách năm đây...Một sự thật phũ phàng được phơi bày...

.....

.....

Sân bay trung tâm thành phố, vào buổi tối vẫn rất nhộn nhịp. Anh vừa xuống sân bay. Một chàng trai với khuôn mặt đầy vẻ u uất, toát ra vẻ lạnh lùng đến độ bất cứ người nào lần đầu tiên gặp cũng cảm thấy rợn người...

Trên vai phải anh đeo một chiếc đàn ghi ta. Anh là một nhạc công khá nổi tiếng tại Pháp...Đã rất lâu rồi, anh muốn trở về tìm lại kí ức xưa. Con phố nhỏ, lối đi nhỏ, căn nhà nhỏ có hàng cây bao quanh, và một cô bé hàng xóm hồi còn nhỏ, cô bé có mái tóc đen dài, không thích chơi búp bê như những cô bé khác, anh vẫn rất nhớ cô bé thích chơi đá bóng, anh vẫn cất trong ba lô tấm hình ngày xưa của anh và cô bé đó. Tấm ảnh đó chính là vật anh quý nhất và nó chính là động lực thúc đẩy anh.

Đi cùng với anh là một người đàn ông trung niên, râu rậm, đậm người. Mắt đeo một chiếc kính mát màu đen. Ông ta hỏi anh:

- Trình Tuấn à, giờ chúng ta đi đâu trước nhỉ. Đến nhà người bạn của tôi nhé,sau đó sẽ tính chuyện mua nhà. Bởi chính cậu đã nói, cậu không còn người thân nào ở đây nữa mà.

- Tôi biết rồi. Nhưng trước khi đến nhà bạn anh. Tôi muốn trở về một nơi..Nơi đó đã in dấu rất nhiều kỷ niệm đẹp đẽ của tuổi thơ tôi.

Người đàn ông trung niên gật đầu, họ bắt một chiếc Taxi và thẳng tiến đến nơi mà họ muốn đến.

Có tiếng chuông cửa tại căn nhà nhỏ xinh xinh trong ánh đèn đường buổi tối vẫn hiện lên vẻ đơn sơ nhưng rất đẹp. Cánh cửa bật mở, một cậu trai khoảng hai mươi tuổi bước ra. Trước mặt cậu là một anh thanh niên, dáng vẻ khá nghệ sĩ. Tóc nhuộm màu nâu, để hơi dài. Vai đeo một cây đàn ghi ta. Cậu không hề có một chút ấn tượng gì về người này.

- Em là Khả Thụy đúng không?- Em lớn thật rồi. Đã trở thành một cậu thanh niên cường tráng như thế này rồi, Thụy Hân có nhà không em, cô ấy giờ như thế nào rồi?- Người thanh niên đó không ngừng đưa ra những câu hỏi khiến Khả Thụy không kịp trả lời, cậu vẫn chưa hết thắc mắc người lạ mặt này là ai mà lại biết chị em cậu, hình như còn biết cậu khi còn nhỏ nữa.

- Anh...anh là ai vậy? Sao anh..anh biết tôi và chị gái tôi?- Khả Thụy ngập ngừng hỏi.

- Trời ơi, có lẽ thời gian lâu quá, em không còn nhớ anh là ai nữa đúng không. Cũng phải thôi, hồi đó khi anh đi em mới chỉ mới có mười tuổi, sao em nhớ được. Thế em có nhớ ngày đó, có một anh hàng xóm hay chơi đuổi bắt và ngồi xích đu cùng em và Thụy Hân không?

Nghe xong những câu hỏi, những dòng kí ức lại ùa về với Khả Thụy. Cậu vẫn nhớ, có một anh hàng xóm lúc nhỏ luôn cho cậu và chị cậu ăn kẹo mút, cùng chơi đuổi bắt và xích đu..Ngày xưa, cậu vẫn thường gọi người anh hàng xóm đó là A Tuấn..

- Anh là Trình Tuấn, hay còn gọi là A Tuấn đúng không?

- Cuối cùng em cũng nhận ra anh rồi. Thế không định mời anh vào nhà sao? Lâu lắm rồi mới gặp lại, anh có rất nhiều chuyện muốn biết về cuộc sống của gia đình em kể từ lúc anh ra đi.

Vừa nói dứt lời, Khả Thụy đã don đả mời Trình Tuấn vào nhà, một tay cậu xách hộ Trình Tuấn cái vali đựng đồ.

- Anh ngồi đây nha, để em xuống rót ly nước và báo cho chị Thụy Hân biết, có lẽ chị ấy sẽ mừng đến mức không thể tưởng tượng được luôn đó.

- Ủ, anh cũng nóng lòng muốn gặp Thụy Hân lắm, không biết cô ấy bây giờ thế nào?

Khả Thụy bước lên gác, để lại Trình Tuấn trong căn phòng . Anh đặt chiếc li vừa uống xong xuống bàn, đảo mắt nhìn một lượt quanh căn nhà. Trong căn nhà giờ đã có nhiều đồ vật hơn trước, nhiều tiện nghi hơn. Rất nhiều khung ảnh được đặt trên chiếc kệ nhỏ bên cạnh chiếc ti vi, rồi ánh mắt Trình Tuấn dừng lại ở một bức ảnh chụp một cô gái rất xinh đẹp mái tóc xõa dài, đôi mắt đen nhánh. Cô đang vòng tay ôm lấy một chàng thanh niên khá tầm thước. Khuôn mặt tuấn tú, toát lên vẻ cao quý. Cùng với đó là những nụ cười rạng rỡ và hạnh phúc. Trình Tuấn bắt đầu nảy sinh những thắc mắc, liệu chàng trai này là ai? Và cô gái trong ảnh kia có phải đúng là Thụy Hân ngày xưa không? Dòng suy nghĩ của anh bị cắt ngang khi có một giọng nói nhẹ nhàng cất lên:

- Đúng là anh rồi, dù anh thay đổi rất nhiều nhưng cái dáng ngồi trên sofa vẫn không hề thay đổi. Lúc này nghe Khả Thụy nói lại em vẫn còn chút hoài nghi, nhưng giờ thì có thể chắc chắn anh chính là A Tuấn của ngày xưa.

Anh đứng bật dậy, đôi mắt như bị thôi miên. Trước mặt anh là một thiếu nữ xinh đẹp vô ngần, mái tóc đen xõa dài, đeo một dải ruy băng màu xanh. Làn da mịn màng, trắng hồng. Đôi môi đỏ và ướt ươn, đáng người mảnh mai. Ánh mắt trong trẻo nhìn anh với những nụ cười rạng rỡ. Không ngờ cô bé hàng xóm lúc nào cũng như một thằng con trai ngày xưa giờ đây đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp và đầy nữ tính như thế này.

Sau một vài phút, sự ngỡ ngàng sau bao năm gặp lại tạm trôi qua. Cả ba người cùng ngồi xuống và nói rất nhiều chuyện. Bởi họ đều muốn biết, kể từ cái lần cuối họ chia tay nhau, quãng thời gian sau đó diễn ra như thế nào.

Cuộc hàn huyên kết thúc, Trình Tuấn cuối cùng đã biết được điều mà anh muốn biết nhất cũng chính là điều khiến anh đau lòng nhất. Đó chính chưa đầy hai tuần nữa Thụy Hân sẽ đính hôn, và người đó không ai khác chính là người trong bức ảnh anh vừa thấy đặt trên phòng khách. Những kỉ niệm tuổi thơ cùng những tình cảm ngây thơ trong trẻo đó chỉ còn anh lưu giữ. Bao năm qua, dù ở châu Âu xa xôi nhưng anh chưa bao giờ nguôi ngoai nỗi nhớ dành cho cô bé hàng xóm ngày nào, nhưng anh cũng chưa bao giờ thổ lộ điều sâu kín nhất trong trái tim mình chính vì thế mà giờ đây anh hối hận từng phút từng giây. Anh cũng biết trong lòng của Thụy Hân anh là một người bạn bạn thời thơ ấu cho đến giờ vẫn thế không mấy thay đổi. Lẫn về nước này của anh là vì hai mục đích một là anh muốn tìm lại người cha của anh đã bắt vô âm tín suốt mười mấy năm qua, và một là để gặp lại Thụy Hân, Nhưng ở đời, có những việc không thể nào tính toán được mà tất cả đều do bàn tay của số mệnh an bài.

Trong một góc của quán cà phê sang trọng, ông Giang ngồi nghiêm nghị, đôi mắt dán chặt vào những tờ báo. Tập đoàn Phương Thị của gia đình ông luôn là tâm điểm của giới báo chí. Và gần đây, trung tâm của những bài báo chính là tuyên bố đính hôn của đại thiếu gia Phương thị, đồng thời sẽ chính thức cho giới báo chí được thỏa mãn óc tò mò về vị phu nhân tương lai . Bởi báo chí đã tồn không biết bao nhiêu sức lực để khai thác thông tin về chuyện tình cảm của người thừa kế Phương thị. Nhưng tuyệt nhiên, mọi cố gắng của họ đều thất bại.

Phương đại thiếu gia, quả thật là một người khá kín kẽ trong chuyện tình cảm.

Đọc những dòng tít trên báo mà ông Giang cảm thấy bực tức vô cùng.

Bống! một cô gái đáng người mảnh mai, mái tóc buộc gọn gàng được buộc bằng dải ruy băng màu xanh. Cô lễ phép thưa:

-Dạ chào bác, cháu là Thụy Hân cháu đã đến rồi ạ.

Ông nhìn cô gái một lượt khắp từ đầu đến chân..Không mấy thiện cảm. Ông hắng giọng:

- Đến rồi thì ngồi xuống đi, đứng đó làm gì.- Xem ra cô cũng khá là xinh đẹp nhưng ngoài điều đó ra cô không có gì cả. Tôi không biết cô bằng cách nào đã quyến rũ được con trai tôi nhưng tôi yêu cầu cô hãy buông tha cho nó. Cô muốn bao nhiêu tiền tôi sẽ cho. Thụy Hân biết thế nào ông Giang cũng nói những lời như thế . Cô vẫn bình thản đáp:

- Cháu không nhận đâu, bác không cần tốn kém. Cháu biết gia đình bác giàu có nhưng việc cháu yêu Duy Bảo hoàn toàn không phải vì tiền.

- Không phải vì tiền, vậy là vì cái gì?, hay đối với cô tiền vẫn chưa đủ- Ông Giang to tiếng buông lời khinh khi- Hay là cô muốn một lô đất, một vị trí trong công ty hay một chiếc ô tô. Tất cả tôi đều có thể đáp ứng cho cô miễn là cô hãy từ bỏ Duy Bảo.

- Xin lỗi bác, nhưng tất cả những thứ đó cháu đều không cần. Mong bác thông cảm.

-Cô thật đúng là đồ trợ trên, hay là cô rượu mừng không uống lại muốn uống rượu phạt? Cô nghĩ cô có tư cách để bước chân vào Phương gia chúng tôi hay sao?

- Bác muốn nói gì cháu cũng được nhưng nhất quyết cháu không rời xa Duy Bảo đâu, cháu không thể làm anh ấy tổn thương thêm lần nào nữa. Chúng cháu đã phải trải qua rất nhiều sóng gió mới có được ngày hôm nay, cháu không dễ dàng từ bỏ hạnh phúc của mình đâu.

- Vậy cô nghĩ cô sẽ là người mang đến hạnh phúc cho Duy Bảo sao?

- Đúng, cháu nghĩ cháu hoàn toàn có thể làm được điều đó. Bác lúc nào cũng muốn áp đặt, muốn điều khiển cuộc sống của Duy Bảo, có bao giờ bác biết được điều anh ấy cần thực sự là gì không? Từ nhỏ bác đã không cho anh ấy có tuổi thơ bình thường như những đứa trẻ khác. Bác lúc nào cũng nghĩ cho riêng bác, nhưng còn anh ấy bác có bao giờ đặt mình vào vị trí của anh ấy chưa?

- Cô...cô?- Ông Giang tức đến nghẹn lời.

-Cháu vốn thẳng tính, nghĩ sao nói vậy. Có lẽ sẽ không được lòng bác. Nhưng đối với cháu tình yêu dành cho Duy Bảo là lớn hơn cả. Cháu và anh ấy sẽ cùng nhau vượt qua mọi khó khăn chướng ngại.

- Cô im đi, đừng nói nữa. Cô cút đi, biến khỏi mắt tôi đi. Nhất định, tôi sẽ không bao giờ chấp nhận đứa con gái như cô làm con dâu tôi đâu.

Sau lời nói của ông Giang, Thụy Hân quay lưng bỏ đi. Lòng mang những xáo trộn...

Tại căn biệt thự của Phương Gia, Duy Khang đang cố gắng tìm một cây cọ mà cậu rất thích, để tô lên những bức tượng cậu vừa khắc xong. Nhưng tìm hoài, tìm mãi. Từ góc này đến góc khác, học này đến học khác mãi mà chẳng thấy tăm hơi của cây cọ đâu. Bình thường Duy Khang rất cẩn thận trong việc cất giữ đồ đạc, ấy vậy mà lần này, cái cây cọ giống như không cánh mà bay...Chỉ còn một chiếc học cuối cùng, chiếc học nhỏ của chiếc tủ đựng những thứ linh tinh trong phòng khách. Mở chiếc học ra, cậu lần giở một xấp giấy tờ để tìm cây cọ. Thì ra, nó nằm ở mép bên của học. Chợt, cậu nhìn thấy một cái bì ghi chữ hồ sơ đã rất cũ rứt ra từ xấp giấy trên tay mình. Theo phản xạ tự nhiên, cậu mở bì ra và nhìn thấy một bản hợp đồng khá kì lạ “ Hợp đồng làm bố”. Cậu đọc một lượt từ trên xuống dưới của bản hợp đồng đó, phía cuối có ghi bên cho thuê : Phương Minh Quang, bên nhận thuê: Trình Phát...

Duy Khang vô cùng kinh ngạc, cậu không thể tin nổi vào mắt mình được nữa. Ở trong bản hợp đồng ấy có tên của ông nội cậu, và tên của một người đàn ông khác. Họ kí kết với nhau một vấn đề tưởng chừng như không bao giờ có thể xảy ra. Duy Khang bỗng thấy lồng ngực bị dồn ép, rất khó thở. Cậu thở dốc rồi gọi Thẩm quân gia một cách thất thanh:

- Bác Thẩm, bác ở đâu. Cháu có chuyện muốn hỏi...cháu- Tiếng gọi của Duy Khang đứt quãng.

- Nhị thiếu gia, nhị thiếu gia gọi tôi. Một cách tức tặc, Thẩm quản gia đã có mặt tại phòng khách, nghe tiếng của cậu chủ ông biết bệnh của cậu lại tái phát. Từ nhỏ Duy Khang đã mắc một căn bệnh rất hiếm gặp, đó là mỗi khi cậu bị xúc động quá mức hay một chấn động tinh thần đột ngột, cậu sẽ không thở được và bị ngất đi. Nếu không cấp cứu kịp thời thì có thể nguy hiểm đến tính mạng, cho nên suốt mười mấy năm qua, từ khi phát bệnh không ngày nào mà Duy Khang không dùng thuốc. Vì căn bệnh này mà Duy Khang phải luôn tự kìm chế cảm xúc của mình không để ỉnh dễ dàng bị kích động, cũng vì lẽ đó mà anh trai Duy Bảo của cậu chỉ muốn cậu cứ chuyên tâm vào điêu khắc, bởi có như thế thì căn bệnh của cậu mới có thể kìm hãm được.

- Nhị thiếu gia, thuốc đây. Cậu uống đi. Cậu có chuyện gì vậy, đã xảy ra chuyện gì mà bệnh cậu lại tái phát như thế?

- Bác Thẩm, bác hãy cho cháu biết, cái này là gì? Tại sao lại có bản hợp đồng này. Tại sao ông nội cháu lại làm như thế? Duy Khang cất từng lời trong nhịp thở khó khăn- cậu chìa cái bản hợp đồng đã khá cũ kỹ nhưng vẫn còn rõ chữ rõ nét ra trước mặt Thẩm quản gia.

Nhìn thấy nó, Thẩm quản gia vô cùng bàng hoàng, không hiểu tại sao cậu chủ lại có trong tay bản hợp đồng này, ông vẫn nhớ rõ, ngày đó ông đã được sai phải tiêu hủy tất cả thế nhưng...cái điều bí mật mà ông muốn chôn chặt cho đến khi nhắm mắt xuôi tay lần lượt đã bị hai cậu chủ phát hiện. Một năm trước đây là đại thiếu gia, và giờ đây là nhị thiếu gia. Biết mình không thể dấu diếm được nữa, ông thật thà kể:

- Nhị thiếu gia à, chuyện đã đến nước này. Tôi cũng không muốn dấu cậu nữa. Đúng như trong bản hợp đồng này. Cái người mà bao nhiêu năm qua cậu gọi bằng bố chính là Trình Phát. Ông ta không phải là bố ruột của cậu, nhưng cậu cũng đừng nên trách cụ chủ, vào thời điểm đó phải làm như thế này đối với cụ chủ là vạn bất đắc dĩ. Tôi vẫn nhớ rất rõ, cái ngày định mệnh hôm đó, cái ngày mà phu nhân bị tai nạn, khi nghe được tin đó ông chủ đang trên đường đi dự hội nghị đã nhanh chóng quay về để gặp phu nhân lần cuối. Và có lẽ vì sự vội vàng đó mà ông chủ cũng gặp tai nạn rồi qua đời. Hai cụ chủ, trong một ngày vừa mất đi con trai, vừa mất đi con dâu quả thực là một nỗi đau quá lớn. Hai cậu lúc ấy thì còn quá nhỏ. Tình hình của tập đoàn chúng ta khi ấy đang rất rối rắm, chuyện bè phái trong toàn bộ hội đồng quản trị đang đi đến đỉnh điểm. Ông cụ chủ vì sợ chuyện tranh giành chiếc ghế chủ tịch xảy ra nên lập tức dùng tiền không cho các phóng viên tiếp xúc với hiện trường đầu tiên không đưa tin tức ấy lên báo. Trong khi đó, cụ chủ biết được ông chủ có một người bạn rất thân vốn là một MC nổi tiếng, nhưng cũng vì tai nạn xe mà bị mất đi khuôn mặt của mình, nhưng hồi đó dù với thu nhập của một MC là khá cao nhưng vẫn không đủ để đi chỉnh hình lại gương mặt như trước kia của ông ta. Thế là cụ chủ đã tìm đến, với lời đề nghị sẽ giúp ông ta phẫu thuật chỉnh hình khuôn mặt nhưng với một đề nghị là phải dùng gương mặt của ông chủ, tức là bố của cậu đó. Nếu ông ta đồng ý thì ông ta nghiêm nhiên trở thành Chủ tịch của Phương Thị. Nắm trong tay toàn bộ quyền lực và tài sản. Và bản hợp đồng này ra đời trong hoàn cảnh đó...

- Là như vậy sao? Nhưng cháu vẫn thấy có nhiều điểm bất hợp lý, tại sao mang ơn của gia đình chúng ta nhiều như vậy, ông ta lại đối xử không ra một người bố với cháu và anh A Vũ- Duy Khang hậm hực.

- Là vì.. điều này, quả thực nằm ngoài dự tính của cụ chủ, ông ta vốn là bạn thân của bố cậu, nên cả hai cùng yêu một người con gái, nhưng người con gái đó chỉ yêu bố cậu chứ không yêu ông ta. Đến sau này, khi đã có vợ và con trai ông ta vẫn không quên tình cũ, vẫn tìm cách tiếp cận phu nhân. Nhưng phu nhân vẫn luôn kiên quyết, rồi chuyện này cũng đến tai ông chủ và giữa họ đã có một cuộc tranh cãi khá gay gắt về chuyện này. Ngay sau đó, vì tức giận mà ông ta lái xe gây tai nạn ỉnh. Sau tai nạn, ông ta mất đi tất cả và luôn mang nỗi hận ông chủ, ông ta cho rằng ông ta rơi vào tình cảnh như thế là vì ông chủ. Chính vì thế, khi trở thành bố của các cậu một cách đường đường chính chính, ông ta bằng cách đối xử hà khắc để trả thù ông chủ...

Duy Khang nghe đến đâu thì trong lòng sục sôi đến đó. Giờ thì cậu đã hiểu tại sao cái người mà cậu gọi là bố suốt bao năm là một người “ Khác máu tanh lòng”...Nhưng cậu vẫn chưa hiểu tại sao Thẩm quản gia biết mà luôn dấu kín.

-Vậy là bác biết rõ chuyện này, thế nhưng tại sao bao năm qua bác không cho chúng cháu biết. Anh trai cháu có biết chuyện này không?

- Nhị thiếu gia, hãy thông cảm cho Thẩm quản gia này. Bởi trước khi lâm chung, cụ chủ đã dặn dò với tôi

rằng, không bao giờ được cho hai cậu biết điều này. Và quả thật, hai cậu không hề biết được sự thật suốt mười mấy năm qua. Nhưng người ta bảo cái “cái kim trong bọc lâu ngày cũng sẽ lòi ra” và đúng như thế. Đại thiếu gia đã phát hiện ra điều này được một năm rồi, cũng là do tình cờ. Nhưng cậu ấy đã ra lệnh không cho cậu biết bởi sợ cậu sẽ bị tổn thương...nhưng...

- Thôi đủ rồi, đừng nói nữa, cháu không muốn nghe nữa- Duy Khang xẵng giọng, chưa bao giờ cậu thấy trong lòng mình trào dâng một nỗi phẫn uất lớn đến như thế.....

.....To be continue.....

PS: Khi biết được sự thật về người cha của mình..khi biết rằng anh trai đã dấu mình về câu chuyện tưởng chừng như rất hoang đường này, cậu hai nhà họ Phương sẽ xử trí ra sao đây?và liệu điều gì sẽ xảy ra tiếp theo. Mời theo dõi chap sau, xin chân thành cảm ơn!!!!!!!!!!!!!!.

19. Chương 19: Tuy Là Mà Quen

Tại ga tàu trung tâm thành phố, chị em Thụy Hân đang tiễn chân bố mẹ, ông bà Đào sẽ về quê sinh sống, do ở quê giờ đây cần phải có người chăm sóc ông bà của họ. Nhưng vì chuyện học hành hai chị em Thụy Hân phải ở lại thành phố. Buổi tiễn đưa diễn ra trong không khí bao trùm những luyến lưu.

Vậy là từ nay, căn nhà chỉ còn hai chị em Thụy Hân....

Khi họ trở về nhà thì một chuyện rất không hay đã xảy ra. Ngôi nhà của họ bị lục lọi lung tung nhưng đồ đạc không hề mất thứ gì... Trên bàn khách, bỗng có một lá thư. Thụy Hân cầm lá thư lên: “ Tôi đã nói là làm, cô không từ bỏ Duy Bảo, tôi sẽ không để cho cô sống yên ổn”. Đọc xong, Thụy Hân không hề thấy sợ hãi mà chỉ thấy cảm giận đến tột độ. Hai bàn tay cô nắm chặt, môi mím lại.Cô đã biết ai đã gây ra chuyện này....

Ding dong, tiếng chuông vang lên. Khả Thụy dừng việc dọn dẹp lại căn nhà bước ra mở. Người đang đứng ngoài cửa nhà họ chính là Trình Tuấn. Lúc này khi anh vừa đến gần đây thì thấy rất nhiều ô tô chạy ra từ hướng nhà Thụy Hân nhưng mọi người trong nhà cô thì không thấy đâu. Lo lắng, nên anh đã nhờ người dò la tin tức và biết được mọi chuyện là do “ bố chồng” tương lai của Thụy Hân làm ra, anh cảm thấy vô cùng tức giận khi nghĩ đến cái tên nhà giàu kia. Chính vì hấn mà cuộc sống người con gái anh yêu trở nên rối loạn, đã vậy chuyện sắp đính hôn với hấn đã biến cô trở thành một tâm điểm chú ý của giới báo chí...

Sau lời chào hỏi nhanh chóng, Trình Tuấn cùng chị em Thụy Hân dọn dẹp nhà cửa và tự nhủ. Từ đây anh sẽ là người bảo vệ chị em cô khỏi những chuyện như thế này. Anh không để lộ ra cảm giác của chính mình.

Có tiếng chuông điện thoại bàn tại văn phòng làm việc tập đoàn Phương Thị, Duy Bảo đang rất tất bật với công việc. Thời điểm này có rất nhiều hợp đồng được kí kết, hơn nữa khi người cha “hợp đồng” trở về thì mọi việc trong công ty cũng trở nên phức tạp hơn. Sau cú điện thoại, anh được cô thư ký thông báo lại rằng có điện thoại của một người đàn ông tên Trình Tuấn, dù chưa bao giờ nghe thấy cái tên này nhưng anh vẫn nhấn tín hiệu chuyển tiếp, vì biết đâu lại là một đối tác làm ăn mới:

- Phương Duy Bảo Tổng giám đốc tập đoàn Phương Thị nghe

- Xin chào Tổng giám đốc, tôi là Trình Tuấn, là một người đã ngưỡng mộ anh từ rất lâu. Nên tôi muốn một lần được nói chuyện cùng anh. Được chứ?

- Cảm ơn anh vì đã dành cho tôi những tình cảm tốt đẹp. Nhưng xin lỗi, hiện giờ tôi đang rất bận không có thời gian nói chuyện cùng anh được. Nếu như anh muốn hợp tác làm ăn thì hãy đăng ký với thư kí của tôi, sau đó chúng ta sẽ có buổi gặp gỡ, trao đổi. Còn nếu như, ngoài lí do công việc, cảm phiền tôi không thể.- Duy Bảo khéo léo từ chối, bởi từ trước đến nay có rất nhiều cuộc điện thoại quấy rối anh giống như thế này.

Trình Tuấn như bị dội một gáo nước lạnh, anh ta đổi giọng không còn được nhã nhặn như lúc ban đầu:

- Phương Duy Bảo, đừng có quá kiêu căng như vậy. Anh nghĩ tôi rảnh rồi mà gọi điện đến quấy rối anh sao. Cũng đừng nghĩ là tôi muốn làm ăn gì, tôi vốn không mê kinh doanh. Chỉ là tôi muốn anh và tôi sẽ có một cuộc gặp gỡ để giải quyết vấn đề cho rõ ràng thôi.

- Vấn đề gì? Tôi và anh vốn không quen biết gì nhau. Làm sao có vấn đề được chứ?

- Đúng, một tháng trước đây đúng là như vậy nhưng bây giờ thì có đấy. Nếu như tôi có một đề nghị, ngày mai đúng vào lúc 7h30 tối chúng ta gặp nhau để làm rõ những chuyện liên quan đến Thụy Hân.

Nghe đến cái tên Thụy Hân, Duy Bảo giật mình. Trong lòng anh nảy sinh nhiều khúc mắc. Nhưng vì lo lắng cho người mình yêu anh đã gạt đầu đồng ý lời yêu cầu của một kẻ lạ mặt tên là Trình Tuấn kia.

Sáu giờ bốn mươi phút, tối hôm sau Trình Tuấn có mặt tại một Bar khá nổi tiếng ở trung tâm thành phố.

Nơi đây khách chủ yếu là giới thượng lưu, họ vào đây uống rượu, nghe nhạc và khiêu vũ. Anh ngồi trên chiếc ghế tại quầy bar. Tay cầm ly rượu lắc lắc cho những viên đá để chúng có thể làm cho ly rượu lạnh đều, tay kia đang cầm một điếu thuốc lá,... Đúng bảy giờ ba mươi phút, một người thanh niên đang từ từ bước vào, trong ánh đèn mờ ảo của quán bar nhưng gương mặt anh vẫn toát lên vẻ đẹp rực rỡ. Điều đó, khiến các cô gái bán rượu trong quán cứ vây lấy anh. Nhưng họ tuyệt nhiên không thể làm anh lay động, chỉ một ánh nhìn, một hành động của anh cũng khiến họ phải e ngại mà tránh ra.

Nhìn thấy anh, Trình Tuấn gơ tay ra hiệu. Thật không thể tưởng tượng được, Trình Tuấn đã thấy Duy Bảo vài lần, lần đầu là qua tấm ảnh chụp đặt tại nhà Thụy Hân, vài lần sau là trên báo nhưng người anh gặp bằng da bằng thịt lại đẹp hơn đến vô cùng. Chẳng trách khi bước vào đây, các cô gái đều vây quanh anh ta.

- Anh là Trình Tuấn?- Duy Bảo lên tiếng

- Đúng là tôi đây. Tôi hẹn anh ra đây là để cho anh biết một điều. Tôi không muốn vòng vo, tôi yêu Thụy Hân từ rất lâu rất lâu rồi. Bởi ngày xưa, tôi và cô ấy là hàng xóm của nhau. Nhưng sau đó, tôi phải cùng gia đình sang nước ngoài định cư nên mất liên lạc với cô ấy, nhưng bao năm qua chưa bao giờ tôi quên được Thụy Hân.

- Vậy thì sao, điều đó với tôi chẳng có ý nghĩa gì hết. Tôi chỉ biết, bây giờ cô ấy là của tôi. Ngoài tôi ra, không một người đàn ông nào có thể tiếp cận cô ấy đâu.

- Anh..anh xem Thụy Hân là đồ vật hay sao mà đòi sở hữu?

- Tôi không xem cô ấy là đồ vật, chỉ là tôi muốn cho anh biết. Những cái gì mà tôi yêu thương, tôi trân trọng thì tôi sẽ không cho bất cứ ai có quyền giành nó từ tay tôi. Và từ xưa đến nay, tôi vẫn luôn làm được điều đó.

- Được, nói năng rất tự tin. Thật không hổ danh là người thừa kế Phương Thị. Nhưng tôi cho anh biết, tôi cũng không chịu thua anh đâu. Mà còn nữa, tôi cho anh biết, lần sau nếu ông bố của anh mà còn gây khó khăn cho Thụy Hân nữa thì tôi sẽ không tha cho anh đâu. Nhớ lấy lời tôi.- Trình Tuấn giương mắt đầy thách thức nhìn Duy Bảo và đứng dậy định bước đi.

-Khoan đã, anh nói bố tôi đã làm gì với Thụy Hân?

- Có thật là anh không biết gì? Vậy mà anh bảo anh yêu Thụy Hân, anh yêu cô ấy mà không bảo vệ được cô ấy, lại để người thân của mình làm cô ấy bị tổn hại, vậy có thể gọi là yêu không hả?

- Anh im đi! Anh không có quyền phán xét tôi. Chuyện của bố tôi, tôi tự biết phải làm gì. Và tôi cũng xin khẳng định với anh một điều. Anh không bao giờ có thể cướp đi Thụy Hân từ tôi đâu. Nói xong, Duy Bảo đưa tay sửa cổ áo rồi liếc mắt nhìn Trình Tuấn và quay đi....

Sau khi Duy Bảo đi được vài phút, Trình Tuấn cũng rời khỏi quán ngay sau đó. Hai người đàn ông trên hai chiếc ô tô rẽ theo hai hướng khác nhau. Nhưng cả hai đều có một giao điểm là Thụy Hân...

Duy Bảo trên đường về, lòng anh ngổn ngang với bao nhiêu suy nghĩ, chuyện của Trình Tuấn, chuyện của người bố già của anh, chuyện đính hôn giữa anh và Thụy Hân, chưa khi nào anh cảm thấy đầu óc mình hỗn độn đến thế này.

.....
.....
Tại phòng đọc sách của biệt thự Phương Gia, tiếng cãi vã rất to của hai người đàn ông quyền lực cao nhất đang xảy ra. Những tiếng cãi vã đã làm náo động toàn bộ không khí trong căn biệt thự. Tất cả những người làm công đều tỏ ra căng thẳng vì...

- Bố, lần cuối cùng con đề nghị bố đừng gây rắc rối cho Thụy Hân nữa, bằng không đừng trách con tại sao lại làm trái lời bố. Con nói rồi, từ nhỏ đến lớn chuyện gì con cũng đã nghe lời bố. Nhưng riêng chuyện này thì không. Con không còn là Duy Bảo của ngày xưa nữa. Bố không có quyền quản lý nữa.

- Mày..giỏi lắm- Kèm theo tiếng hét là một cú tát như trời giáng. Tiếng tát lọt ra ngoài, khi đó Duy Khang đang ở trong phòng. Ngay giờ cậu nghe thấy những lời bố giả nói với anh mình, cậu đã rất bức tức nhưng vẫn cố kìm nén cho đến khi ông ta đánh anh cậu thì giống như “giọt nước làm tràn ly”, cậu mở cánh cửa phòng đọc chạy vào hét to:

- Ai cho phép ông đánh anh tôi. Ông có tư cách gì mà đòi ngăn cản chuyện tình cảm của anh ấy với Thụy Hân. Ông nghĩ ông là bố thật à, ông có xứng đáng với chữ bố không? Ông chỉ là một kẻ lấy oán trả ơn mà thôi...

Nghe những lời Duy Khang nói, ông Phát tái mặt..cứ như thể Duy Khang đã biết ông không phải là bố của cậu. Duy Bảo cũng vô cùng kinh ngạc, chuyện Duy Khang luôn chống đối bố từ khi còn nhỏ anh biết rõ nhưng những gì Duy Khang nói khiến anh không thể nào tin vào tai mình.

- Tiểu Hi, sao em lại vào đây. Anh đang nói chuyện với bố mà...

- Bố gì chứ, đến nước này mà anh vẫn muốn gọi ông ta là bố ư? Anh vẫn còn muốn dẫu em đến đến bao giờ. Tại sao anh đã biết người đàn ông này hoàn toàn không phải là bố của chúng ta mà anh không cho em biết, anh vẫn gọi ông ta là bố cứ như thể không có chuyện gì xảy ra...

- Tiểu Hi em...em..

Những gì Duy Khang nói làm cho cả Duy Bảo và ông Phát đứng chết trân.. Ông luôn nghĩ rằng vai diễn của ông bao năm qua mình vẫn đang diễn rất tốt thế nhưng, cuối cùng ông cũng bị phát hiện ra là mình chỉ là một diễn viên đóng thế....

Ông nhìn hai cậu con trai giả của mình bằng đôi mắt căm hờn....nuốt từng cơn giận vào bụng..

Không khác gì ông, Duy Khang cũng nhìn chằm chằm vào gương mặt ông. Cậu vừa căm tức vừa đau lòng, bởi gương mặt đó chính là gương mặt của bố cậu, nhưng nó đã trở thành chiếc mặt nạ của một kẻ vong ơn bội nghĩa..

Ông giơ tay định đánh Duy Khang nhưng Duy Bảo đã giữ lấy tay ông, có lẽ giờ đây sự cam chịu của anh đã lên đến đỉnh điểm và trở nên vỡ òa :

- Không được đánh em tôi. Tôi chịu đựng ông đủ rồi..

- Lũ chúng mày...lũ chúng mày...cút đi ngay cho ta..-Ông Phát hét lên.

- Ông không cần đuổi, cũng không có tư cách đuổi. Đây là nhà của chúng tôi. Chúng tôi sẽ ra khỏi đây. Nhưng tôi nhắc lại, ông không được gây tổn hại đến những người thân yêu của tôi. Nếu như ông không để yên cho họ, thì chút đạo lý giữa người và người tôi cũng sẽ không giữ nữa.

Nói rồi Duy Bảo kéo em trai ra khỏi căn phòng đọc sách, điều anh muốn biết nhất bây giờ là vì nguyên do nào mà Duy Khang biết được sự thật mà anh luôn cố gắng che giấu.

Hai anh em trở ra phòng khách, ngồi trên chiếc sofa Duy Bảo hỏi em:

- Tiểu Hi, lúc này em nói những điều đó, có phải là em...em đã biết chuyện gì không?

- Đúng như thế anh à, em mới biết điều này cách đây ít hôm, cũng tình cờ thôi. Mà anh, tại sao đã biết chuyện này lâu rồi mà không cho em biết, lại cứ cất trong lòng mà chịu đựng ông ta?

- Có phải là Thẩm quản gia nói cho em biết đúng không?

- Điều đó giờ không còn quan trọng nữa đâu anh. Cái quan trọng là chúng ta bây giờ phải đối phó với người đàn ông đang ở trên căn phòng kia, không cho ông ta phá vỡ buổi đính hôn của anh.

Nghe những lời nói của em trai xong, Duy Bảo gật đầu đồng ý. Vì cũng đã đến lúc mọi việc cần phải ngã ngũ.

Hôm đó, Duy bảo và Thụy Hân gặp nhau tại công viên kỉ niệm. Đạo này vì bận nhiều công việc, nên thời gian mà Duy Bảo dành cho người mình yêu là rất ít. Cho nên vì thế, để có được những giây phút ngày hôm nay, anh đã phải cố gắng sắp xếp. Họ ngồi bên nhau trên bãi cỏ xanh rì, Duy bảo cất tiếng hỏi:

- Thụy Hân này, gần đây bố của anh có còn đến tìm em và gây rắc rối cho em nữa không?

- Tại sao..tại sao anh biết...?

- Vậy là rõ ràng em không muốn cho anh biết thật, tại sao vậy, không lẽ chúng ta sắp đính hôn với nhau rồi mà em vẫn còn chưa tin ở anh điều gì sao?

- Anh đừng nói thế, không phải đâu. Chỉ là em không muốn vì em mà quan hệ giữa hai cha con anh trở nên căng thẳng.

- Thế Trình Tuấn là ai vậy?, tại sao những chuyện liên quan đến hai chúng ta anh lại được nghe từ miệng của một người khác mà không phải là em, hay là anh ta..- Duy Bảo tỏ vẻ giận dữ.

- Vậy là anh và anh ấy gặp nhau rồi. Hèn gì, anh ấy là một người bạn hàng xóm bị thất lạc lâu năm của em thôi. Gần đây, anh ấy mới trở về nước sau bao năm định cư tại nước ngoài. Em không biết chuyện anh ấy đến gặp anh.

- Có đúng là giữa em và anh ta chỉ là quan hệ láng giềng không? Nhưng tại sao anh cảm thấy anh ta đối với em không hề đơn giản như thế?

- Không mà, mà xem anh trông bộ dạng này không giống một Phương đại thiếu gia chút nào, có phải anh đang ghen không?- Thụy Hân vừa nói, vừa nhướn miệng cười, cô lại cảm thấy yêu anh nhiều hơn vì những hành động này.

- Sao lại cười? Không lẽ là một đại thiếu gia là không được ghen hay sao? Nói cho em biết anh cũng biết ghen đấy nhé.

- Được rồi mà, em biết. Em hứa lần sau sẽ không để chuyện này tái diễn nữa. Đừng giận em nữa nha- Nói rồi, cô nghiêng mình tặng anh một nụ hôn vào bờ má. Anh cảm nhận được sự ngọt ngào và nồng ấm từ đôi môi cô...Họ ngồi đó trong niềm hạnh phúc dạt dào...

Chiếc BMW dừng trước cổng nhà Thụy Hân, anh bước xuống, nắm lấy tay và hôn tạm biệt cô. Cô cười hạnh phúc, vẫy tay chào anh và không quên chúc anh về cẩn thận. Cô không biết rằng, trong lúc đó, ở đằng xa có một ánh mắt đang dõi theo cô, trái tim người đó nhói đau khi nhìn ánh mắt đầy ấm áp và yêu thương cô dành cho cái kẻ tình địch của anh ta.....

.....

.....

Trình Tuấn đang ngồi loay hoay với những nốt nhạc, anh ôm chiếc ghi ta và tay cầm một chiếc bút. Anh đang muốn sáng tác.Tại Pháp anh đã giành được giải thưởng âm nhạc của viện hàn lâm Pari. Anh thực sự là một nhạc công rất tài năng. Ấu đó cũng là năng khiếu bẩm sinh. Một tiếng gõ cửa, sau lời mời của Trình Tuấn, một người đàn ông râu sậm, đậm người bước vào, tay cầm một tập tài liệu rồi đặt xuống bàn nói:

- Tôi đã hỏi thăm được tin tức của bố cậu. Phải tốn khá nhiều công sức đó. Bởi thời gian đã quá lâu rồi mà?

- Có đúng là anh đã tìm thấy bố tôi không? Ông ấy giờ sống ở đâu? Có mạnh khỏe không? Dù ông ấy đã bỏ mẹ con tôi ra đi nhưng dù sao bao năm qua tôi vẫn muốn đi tìm ông ấy. Để cho ông ấy biết rằng, tôi đã làm theo di nguyện của mẹ là tha thứ cho ông ấy.

- Tôi..tôi không biết nếu cậu biết được cuộc sống của bố mình hiện nay thì cậu sẽ như thế nào. Nhưng thôi, dù sao thì cũng phải nói:- Có lẽ cậu sẽ không dám tin nhưng theo những thông tin mà tôi thu thập được. Hơn mười mấy năm về trước, ông ta bị một tai nạn giao thông nghiêm trọng nên khuôn mặt đã bị biến dạng. Nhưng không lâu sau đó, ông ta đã được một đại gia hỗ trợ chi phí ghép mặt. Vị đại gia đó đã yêu cầu ông ta phải phẫu thuật và chỉnh hình để khuôn mặt trở nên giống đứa con trai vừa qua đời của ông ta. Và một bản hợp đồng kì hạn lâu dài đã ra đời. Ông ta trở thành Phương Giang, chủ tịch tập đoàn Phương Thị, một tập đoàn kinh tế thế lực nhất nước ta hiện nay. Và có thể hiểu rằng ông ta trên danh nghĩa chính là “bố” của Phương Duy Bảo, tình địch của cậu đó.

Nghe xong những lời của người đàn ông, Trình Tuấn như sét đánh ngang tai. Anh không muốn tin đó là sự thật. Tại sao số phận lại trở trêu đến vậy. Người bố đã bỏ mẹ con anh ra đi hơn mười mấy năm qua giờ lại chính là bố của tình địch sau một bản hợp đồng. Trình Tuấn nắm chặt lòng bàn tay, ánh mắt lòng sọc, trong lòng anh lại càng căm phẫn, anh hận đến thấu xương cái kẻ vừa cướp đi cô gái anh yêu, lại vừa cướp đi người cha của anh. Nhất định anh sẽ lấy lại tất cả những gì của anh. Trình Tuấn tự nhủ với mình như thế.

.....To be continue.....

PS: Thật là một điều không tưởng đúng không các bạn..Liệu trước những trái ngang như thế này..Những nhân vật của chúng ta sẽ xử trí như thế nào??Mời các bạn đón xem chap sau. Xin chân thành cảm ơn !

20. Chương 20: Đối Mặt

Từ hôm sự thật được phơi bày cho đến nay, không khí trong căn biệt thự tuy không còn căng thẳng nữa nhưng vô cùng ảm đạm. Trừ Thẩm quản gia ra thì tất cả những người làm công còn lại đều tuyệt nhiên không biết đến sự thật.

Ông Trình Phát biết mình không thể đối diện với hai cậu con gái của mình được nữa. Ông ngồi trầm ngâm trong góc phòng. Kí ức kinh hoàng lại ùa về. Tối hôm đó, ông từ căn biệt thự của Phương Gia chạy thật nhanh ra ngoài, lên chiếc xe ô tô của mình rồi phóng đi như bay. Đường như chẳng còn để ý đến tốc độ, độ trơn của con đường khi trời mới vừa mưa xong. Cứ thế ông cứ cho xe lao đi. Và rồi, trong khoảnh khắc ấy xuất hiện một chiếc xe tải đi theo hướng ngược chiều. Dù đã nhìn thấy nhưng vì không kịp phanh lại và thế là chiếc xe của ông đâm sầm vào xe tải.... Ông tỉnh lại trong bệnh viện, với toàn thân băng bó cả trên đầu cũng quấn băng kín mít.. và rồi bác sĩ cho ông hay khuôn mặt của ông bị biến dạng. Phải tốn rất nhiều tiền mới có thể tiến hành phẫu thuật ghép mặt được. Nhưng thu nhập của ông hồi đó dù là một MC nổi tiếng nhưng không thể đủ để làm phẫu thuật. Sau đó ông mất tất cả, công việc, đồng nghiệp vợ và đứa con trai kháu khỉnh. Càng nghĩ ông lại càng căm ghét cái người mà ông đang thế vai Phương Giang, ông căm ghét khi mình phải mang khuôn mặt của ông ta. Ông nhất định sẽ không để yên cho hai đứa con trai của cái con người đáng giận ấy, bằng mọi cách ông sẽ chiếm đoạt được tài sản của Phương gia, đuổi hai thằng con của cái tên đáng hận ấy ra khỏi Phương Thị, và rồi ông sẽ tìm lại đứa con trai của mình, sẽ bù đắp tất cả cho nó.

.....

.....

Một buổi sáng trời trong xanh, ánh nắng chiếu khắp muôn nơi. Trình Tuấn đeo trên vai chiếc đàn ghi ta..Cả đêm qua, anh cứ mãi trằn trọc không sao chợp mắt. Bởi hôm nay, anh sẽ quyết định một việc rất trọng đại trong cuộc đời của mình. Anh đang ngồi trên chiếc xích đu ở cái công viên nho nhỏ nơi đầu phố.

Cô xuất hiện với một bộ trang phục giản dị và gọn gàng, tóc buộc bằng dải ruy băng màu nâu. Từ sáng sớm, cô đã nhận được điện thoại của anh, anh bảo rằng anh có chuyện cần nói với cô.

Từ xa, anh đã nhìn thấy cô. Môi anh nở một nụ cười dịu dàng. Cô từ từ bước đến, ngồi vào chiếc đu bên cạnh anh. Anh đàn cho cô nghe một khúc nhạc tình do chính anh sáng tác..Khúc nhạc với những ca từ rất

ngọt ngào và lãng mạn nhưng âm điệu thì lại rất buồn, nó khiến cho bất cứ người nghe nào cũng sẽ lắng lòng lại. Tiếng đàn kết thúc, cô đưa tay vỗ, miệng nở một nụ cười gượng gạo, bởi cô đang khó xử không biết mình sẽ phải làm gì.

Anh cất tiếng hỏi cô:

- Em có thích bài hát này không? Anh tặng em đó.

- Bài hát rất hay, rất tuyệt vời. Em chắc chắn nếu có một cô gái nào đó nghe thấy bài hát này đều sẽ rất thích. Cô ấy chắc chắn sẽ hiểu được những lời anh muốn giải bày qua bài hát.

-Vậy còn em thì sao? Em thì không như thế à. Bài hát này anh viết riêng cho em, không một cô gái nào khác được nghe đâu- Anh nói bóng gió

- Anh...A Tuấn à, em...em..-Thụy Hân ngập ngừng.

- Em không cần nói gì hết. Hôm nay anh hẹn em ra đây không phải để nghe em nói, mà anh có chuyện muốn nói với em. Chuyện này, anh đã giấu kín trong lòng mình từ rất lâu rất lâu rồi. Và đến bây giờ, anh biết tuy hơi muộn nhưng anh vẫn muốn nói ra...Thụy Hân, anh thích em, rất thích.

Trống ngực Thụy Hân bỗng ngân lên từng hồi, dù cô đã mơ hồ đoán được điều anh nói nhưng vào cái giờ phút này điều đó làm cho cô bỗng nhiên đông cứng lại. Thì ra, người bạn hàng xóm mà cô luôn coi là anh trai, là một người tri kỉ từ lâu đã dành trọn trái tim ình. Nhưng, có lẽ mọi chuyện đã được định mệnh an bài. Trái tim và tâm trí của cô không dành cho anh, mà đã dành ột người đàn ông khác. Trong thời khắc ấy, dù có muôn vạn lần không nở nhưng Thụy Hân vẫn thẳng thừng đáp:

- A Tuấn à. Giờ đây, điều đó đã quá muộn rồi. Bởi em sắp trở thành hôn thê của một người khác. Với em, anh ấy có một vị trí rất quan trọng trong trái tim mình. Em rất yêu, rất yêu anh ấy. Ngay từ phút đầu gặp gỡ em biết rằng trái tim mình chỉ có thể thuộc về anh ấy. Ngoài anh ấy ra, em không thể yêu ai khác nữa. Xin lỗi anh A Tuấn em đã không để ý đến cảm giác và tình cảm của anh nhưng thực sự em chỉ coi anh như anh trai của mình. Mong anh, hãy dành tặng bài hát này ột người con gái khác. Còn em, em xin lỗi..

Nghe xong những lời Thụy Hân nói, Trình Tuấn thấy như trái tim mình tan nát. Khi quyết định nói ra điều thầm kín trong trái tim mình, anh đã nắm chắc phần thua đến chín mươi chín phần trăm, nhưng dù thế anh vẫn giữ lại một chút hi vọng nhỏ nhoi rằng Thụy Hân sẽ đón nhận tình cảm của anh. Nhưng sự thật lại quá phủ phàng...Anh đưa mắt nhìn Thụy Hân, đầy nỗi đau đớn.

- Em...em nhẫn tâm từ chối anh một cách thẳng thừng như vậy sao? Không lẽ, em không có một chút động lòng với anh sao. Cái tên nhà giàu kia thì sao chứ? Hắn có trong tay những thứ mà anh không có nhưng có chắc rằng hắn yêu em hơn anh không?

- A Tuấn à, tình cảm không thể đem ra mà đong đếm hơn thua được. Nhưng, bằng cảm nhận của trái tim mình em biết, Duy Bảo đã trao cho em tất cả con người của anh ấy. Xin anh, hãy hiểu cho em A Tuấn à.

- Thôi, anh không muốn nghe em nói thêm một lời nào nữa. Em về đi, anh muốn yên tĩnh một mình.

- A Tuấn, anh...anh không sao chứ!

- Đã nói anh muốn yên tĩnh một mình mà- Trình Tuấn gắt lên. Thụy Hân biết mình đã làm cho anh bị tổn thương, cô cảm thấy rất có lỗi. Cô quay lưng bước đi trong sự áy náy nhưng không dằn vặt. Cô cảm thấy xót xa cho Trình Tuấn, khi anh trót lỡ trao trái tim mình không đúng chỗ..

Trình Tuấn ngồi trên chiếc đu thắn thờ trong suy nghĩ, đôi mắt anh nhìn về một khoảng xa xăm vô định...Trong lòng anh trào dâng nỗi oán hận cái kẻ tên Phương Duy Bảo...kẻ đã hai lần cướp đi những người anh yêu thương. Anh tự nhủ, mãi mãi anh và đại thiếu gia họ Phương sẽ là kẻ thù không đội trời chung của nhau.

.....To be continue.....

PS: Từ chap sau trở đi..Mọi thứ sẽ trở nên rắc rối hơn..Và cuộc sống của anh em Duy Bảo ngày càng gặp nhiều sóng gió hơn...

Mời mọi ng tiếp tục theo dõi nhé..Xin chân thành cảm ơn!

21. Chương 21: Cha Con Nhận Nhau

Ông Trình Phát ngồi lặng hàng giờ. Trước mặt ông là tập hồ sơ dày cộm, tất cả các hồ sơ đều liên quan đến một người tên Trình Tuấn. Chính là đứa con trai của ông, kể từ vụ tai nạn năm đó, ông không còn được gặp nó nữa. Lần cuối, ông nhìn thấy nó khi ấy nó mới là một cậu bé lên sáu tuổi. Ông dắt nó đi chơi và mua cho nó que kem mát lạnh. Ông vẫn còn nhớ, hồi đó nó lúc nào cũng vây lấy ông, dù ông không yêu mẹ nó nhưng với ông nó là cả một tài sản lớn. Suốt bao năm qua, nỗi nhớ về nó chưa bao giờ nguôi ngoai nơi ông. Mỗi lần nhìn thấy Duy Bảo và Duy Khang ông lại càng nhớ đến nó, thì ông lại càng cảm hận con người tên Phương Giang ấy nhiều hơn. Ngày ấy, ông và cha ruột của Duy Bảo- con trai độc nhất của tập đoàn Phương Thị vốn là bạn rất thân của nhau trong nhạc viện. Cả hai người đều là sinh viên khoa Violon. Và rồi, cả hai lại cùng yêu thương một cô gái nhà nghèo nhưng rất giàu nghị lực cùng một ý chí vươn lên rất mạnh mẽ. Cô học khoa Piano. Nhưng cuối, cô gái ấy đã đem lòng yêu thương con trai của Phương Thị. Rồi cũng từ đó, tình bạn của họ bị rạn nứt từ từ.

Ông Phát quay về với thực tại khi có một tiếng nói cắt ngang:

- Dạ thưa ông đã có những thông tin cần thiết về người ông muốn tìm. Đây là ảnh, cùng những tài liệu liên quan đến anh ta. Tôi đã thu thập được .

- Tốt lắm, Tony Trần, cậu vất vả rồi. Sau lời nói của ông Phát, người tên Tony Trần gật đầu cúi chào rồi từ từ bước ra ngoài, nhẹ nhàng khép cánh cửa lại. Một mình, trong căn phòng cùng với những tấm ảnh và tập hồ sơ dày cộm. Ông từ từ mở ra, đập vào mắt ông là một bản lí lịch trích ngang của người thanh niên trong tấm ảnh. “ Tên khai sinh Trình Tuấn. Ngày.. tháng.. năm sinh, tốt nghiệp loại ưu khoa sáng tác học viện âm nhạc Pari. Từng đạt giải thưởng của viện Hàn Lâm Pháp khi chỉ mới là sinh viên năm hai”. Ông Phát bỗng trào dâng những nỗi xúc động khôn nguôi.

Từ trong sâu thẳm, tình phụ tử thiêng liêng trỗi dậy. Cái tên quen thuộc, những con số ngày tháng quen thuộc. Cả cái tài năng âm nhạc và đặc biệt là khuôn mặt như khuôn đúc với ông khi còn trẻ. Đây là con trai ông sao, chính là niềm tự hào của ông đây sao. Giờ này, đứa con trai mà bao năm ông vẫn luôn nhớ thương và ray rứt đang ở đâu?. Và khi nhìn gương mặt của mình trong gương ông lại vô cùng căm ghét chính mình. Nó hoàn toàn không phải là gương mặt của ông, mà đó chỉ là một lớp mặt nạ được đeo bằng biện pháp cấy ghép và kĩ thuật y học.

Ông đã làm gì, điều gì đã khiến ông đeo cái mặt nạ này và đóng vai của một người khác suốt bao năm qua. Đột nhiên, ông nhìn xuống cuối trang của bản lí lịch, một thông tin mà đối với ông nó đáng giá hơn cả ngàn vàng. “ Đã xuất cảnh khỏi Pari và về nước vào ngày..tháng..”. Chính dòng thông tin ngắn ngủi ấy đã tiếp thêm một hi vọng cho ông, có thể dễ dàng hơn trong việc tìm lại đứa con trai của mình. Ông ngồi đó, ánh mắt sâu thẳm thẳm, rồi dường như ra cái giây phút cha con ông đoàn tụ

Cuối cùng, sau bao nỗ lực . Ông đã tìm được số điện thoại của người thanh niên mà ông chắc chắn đó chính là con trai của mình. Ban đầu, ông nghĩ có lẽ sẽ rất khó khăn để thuyết phục được nó đến gặp mình nhưng không ngờ ngay khi ông đưa ra đề nghị gặp mặt. Con trai của ông gật đầu ngay tắp lự.

Họ hẹn nhau tại một nhà hàng khá sang trọng. Khi vừa đến nơi, từ đằng xa ông đã nhìn thấy con trai của mình đang ngồi ở chiếc ghế phía trước , hóa ra con trai ông khôi ngô hơn nhiều so với trong ảnh. Ông đứng lặng vài phút nhìn nó, ngay lúc này ông chỉ muốn chạy đến và ôm chầm lấy nó nhưng ông biết điều đó là không thể được. Cố gắng kìm nén cảm xúc và ông từ từ bước đến. Sự xuất hiện của ông làm cho Trình Tuấn hết sức ngỡ ngàng. Anh ta không thể nghĩ rằng người đàn ông trung niên đang đứng trước mặt chính là bố mình. Bởi gương mặt này thật quá xa lạ. Dù hồi lần cuối cùng nhìn thấy bố chỉ mới có sáu tuổi nhưng bao năm trôi qua Trình Tuấn vẫn không thể quên được gương mặt của bố . Càng nhìn anh ta chỉ thấy gương mặt này rất đáng hận. Một lúc lâu Trình Tuấn mới có thể cất tiếng:

- Xin lỗi, ông có phải là người tên Trình Phát, người đã hẹn gặp tôi trên điện thoại ngày hôm qua không?

- Đúng, là tôi đây.

Những lời khách sáo và xa lạ đến buốt lòng. Một người thì quá đốn đau khi người cha mình luôn cố gắng tìm kiếm thì giờ đây lại xuất hiện trước mặt mình như một kẻ xa lạ, không chút ấn tượng. Người kia lại thấy nhói lòng khi ông chỉ có thể nhìn lại gương mặt của chính mình hai mấy năm về trước qua tấm gương phản chiếu là gương mặt con trai ông.

- Ông có chuyện muốn tìm tôi.?

- Đúng thế, tôi biết cậu đang cố gắng để tìm kiếm người cha đã thất lạc bao nhiêu năm của mình có đúng không? Nếu tôi nói, tôi có thể giúp cậu tìm được ông ta, cậu có tin tôi không?

- Ai nói với ông là tôi bị thất lạc bố, là ông ấy đã bỏ rơi mẹ con tôi để chạy theo người tình cũ. Để mẹ tôi phải một mình vất vả nuôi cậu con trai mới sáu tuổi lớn khôn.- Giọng Trình Tuấn chất chứa đầy nỗi đốn đau và oán hận sâu sắc .

- Không, ông ấy không bỏ rơi mẹ con cậu, là người phụ nữ ấy quyến rũ ông ta. Ông Phát phủ nhận sự thật.

- Dựa vào đâu mà ông dám khẳng định như vậy chứ? Ông đâu phải là ông ấy.- Trình Tuấn đang tự dối lòng mình.

-Tôi không phải ông ta, nhưng tôi rất hiểu ông ấy. Xin cậu, hãy tha thứ, đừng oán giận ông ta nữa.

- Không! Không bao giờ tôi có thể tha thứ cho cái kẻ đã bỏ rơi mẹ con tôi vì lợi danh. Lại bán đi cả bản thân mình, chấp nhận đóng vai một người khác, nhận con người khác làm con của mình. Đã thế, lại vì con của người khác mà làm hại đến người con gái mà con trai mình hết mực yêu thương.

- A... A Tuấn, cậu đang nói gì vậy? Cậu..cậu đang ám chỉ đến tôi..Lẽ nào cậu đã biết tôi chính là...Con...- Ông Phát hết sức kinh ngạc.

- Đừng gọi tôi là A Tuấn, cái tên đó ngoài những người thân yêu của tôi ra thì không ai được phép gọi đâu. Hơn nữa, đừng gọi tôi là con, tôi không phải con ông. Lòng Trình Tuấn ngổn ngang bao cảm xúc, một mặt anh rất muốn, rất khao khát được gọi bố, được ôm lấy bố. Nhưng mặt khác, lại thấy căm giận đến tận xương tủy.

- A Tuấn..Con hận bố đến thế sao? Không lẽ con không muốn cho bố cơ hội để bù đắp cho con sao?

-Bù đắp? Bằng cách nào? Không thể đang yên đang lành thế này ông có thể nhận một đứa trẻ xa lạ về làm con sao? Mà những thứ ông đang có trong tay nào đâu phải của ông, Hơn nữa, chẳng phải ông đã có hai thằng con trai rồi đấy sao?. Tình thương ông dành cho hết cho tụi nó rồi, đâu còn chỗ nào dành cho tôi chứ?

- Không con hiểu lầm bố rồi. Từ trước đến giờ bố chưa bao giờ xem hai thằng đó là con của bố. Với bố, chỉ có một đứa con trai duy nhất. Nó tên là A Tuấn, nó rất giống bố, nó thích được bố mua kem, thích dẫn đi chơi và đặc biệt lại rất có khiếu về âm nhạc giống như bố. Hơn nữa, giờ đây hai thằng nhãi cũng đã biết bố thực sự không phải là bố của tụi nó. Tụi nó đang muốn chống đối lại bố. À phải, con bảo vì thằng Duy Bảo mà bố làm hại đến người con gái mà con yêu thương, cô gái đó có phải là Thụy Hân không?

- Ông đã biết rồi, sao còn hỏi.- Giọng Trình Tuấn bắt đầu có chuyển biến- Tôi hận nó, hận cái tên Phương Duy Bảo kia, nó đã cướp đi người bố của tôi, lại còn cướp đi cả người con gái mà tôi yêu.- Giọng Trình Tuấn rít lên khi nhắc đến Duy Bảo.

- Được rồi, nó dám phồng tay trên của con trai bố. Bố thì sẽ không tha cho nó. Chỉ còn vài hôm nữa là diễn ra buổi lễ đính hôn của nó với Thụy Hân. Con và bố hãy cùng nhau bàn tính cách để ngăn cản buổi lễ đính hôn này.

- Ông nói có thật không? Tôi cảm thấy hơi lạ đó. Ông ăn cơm của nhà nó, đi xe xịn của nhà họ. Có trong tay mọi thứ của gia đình nó. Tại sao ông lại giúp tôi hãm hại nó?

- Tất cả những thứ đó với bố đều không quan trọng, chỉ là vụn vặt đất dãi. Đều là vì bố luôn hi vọng bằng cách này bố mới có thể tìm lại con. Lần này, Trình Tuấn vỡ òa trong cảm xúc. Anh ôm chầm lấy ông Phát.

- Bố!!!!

-Con trai của tôi. Đã chịu gọi tôi là bố rồi. Hai bố con ngập chìm trong hạnh phúc của sự đoàn tụ nhưng sau đó lại bày mưu tính kế để chia rẽ sự đoàn tụ của người khác.

Sự ghen tuông và sự đố kỵ thật đáng sợ,nó có thể biến một con người luôn khát khao một hạnh phúc trở thành một con ác quỷ, lạnh lùng và nhẫn tâm đến mức không thể hình dung được..Ranh giới giữa thiên thần và ác quỷ chỉ là một lần ranh mỏng manh.

.....To be continue.....

PS: Mâu thuẫn ngày càng trở nên chất chồng...Liệu cha con Trình Tuấn..sẽ làm gì??? Mời theo dõi chap sau.Xin chân thành cảm ơn

22. Chương 22: Mặt Nạ

Vài ngày trước khi diễn ra buổi lễ đính hôn. Ông Phát đột nhiên thay đổi một cách lạ thường , ông ta xin hai cậu con trai “khắc máu” tha thứ vì những gì mình đã làm và mong có cơ hội để được làm một người bố thực sự. Những thay đổi của ông Phát làm cho anh em Duy Bảo hết sức ngạc nhiên. Họ không thể hiểu được, tại sao lại có chuyện đột biến như thế xảy ra. Bữa cơm hôm đó, lần đầu tiên bữa cơm của nhà họ Phương trở nên đầm ấm. Vừa ăn,ông lại không ngừng hỏi han Duy Bảo chuyện về buổi lễ đính hôn.

- A Vũ này, chuyện đính hôn vào ngày mai con chuẩn bị đến đâu rồi? Nhà hàng đã chọn có vừa ý không. Bữa tiệc đã có người quản trò chưa?có cần bố giúp thêm gì không?- Chưa kịp để Duy Bảo trả lời, ông lại quay sang hướng Duy Khang hỏi chuyện- Đạo này kĩ thuật điêu khắc của con có lẽ tiến bộ hơn nhiều rồi phải không?

Anh em Duy Bảo chỉ im lặng mà không thể nói lên được lời nào. Họ chỉ cảm nhận được một hơi ấm hạnh phúc đang lan tỏa nơi đáy tim. Đây chính là điều mà họ luôn mong chờ suốt bao năm qua. Tình phụ tử-Thiên lương và giản dị. Bố thật hay bố giả thì có ý nghĩa gì đâu. Dù sao, người bố giả này cũng mang khuôn mặt bố ruột. Nếu bố đã biết nhận lỗi và muốn quay đầu lại thì hà cớ gì mà không thể tha thứ. Những gì trước đây chưa có được. Rồi sẽ có bằng sự vun đắp từ từ. Những gì là của quá khứ thì hãy cứ để nó chôn vùi theo quá khứ xa xăm.

Thế nhưng, thật trớ trêu tất cả chỉ là một màn kịch. Mà biên kịch cũng như diễn viên đã diễn xuất quá tài tình, vở kịch được soạn ra nhằm hướng vào lòng vị tha và khoan dung của người thưởng thức. Để rồi, chính họ không biết rằng mình đã rơi vào mê cung của những toan tính thâm độc.

.....To be continue.....

P/s: chap này hơi ngắn mong mọi ng thông cảm...Chap sau sẽ là một thủ đoạn tàn độc của cha con Trình Tuấn nhằm hãm hại anh em Duy Bảo..Mời các bạn đón đọc..Xin chân thành cảm ơn !

23. Chương 23: Huỳnh Đề Tình Thâm

Đại sảnh khách sạn “ Forever”. Một khách sạn năm sao tầm cỡ quốc tế. Khách sạn được xây dựng theo kiểu kiến trúc cổ điển Pháp, mọi thứ bày trí trong khách sạn không có chỗ của sự khiếm khuyết. Tất cả đều hoàn hảo. Rất đông các phóng viên báo đài đã chen chúc đứng chờ ở đây. Ai ai cũng muốn lấy được một chút thông tin về sự kiện đính hôn của cậu cả tập đoàn Phương Thị- Phương Duy Bảo cùng vị hôn thê tương lai Đào Thụy Hân. Một nhân vật được giới truyền thông đặc biệt quan tâm. Bởi theo những gì họ tìm hiểu thì đó là con gái của một viên chức bình thường, không phải là một thiên kim tiểu thư cao sang quyền quý, nhưng cô gái này lại có thể làm tan chảy lớp băng dày trong trái tim của “ Hoàng tử băng giá”

là một điều không đơn giản. Lí do thứ hai, là họ muốn được trông thấy dung mạo của người con gái bí ẩn này.

Chỉ còn hơn một tiếng nữa, là giờ phút quan trọng đã tới. Thụy Hân ngồi trong căn phòng dành cho cô dâu. Trên người cô mặc một chiếc đầm màu trắng được thiết kế khá đơn giản nhưng không vì thế mà mất đi vẻ đẹp của người mặc nó cũng như giá trị đích thực của chiếc váy.

.....

.....

Duy Khang tỉnh dậy, cậu thấy mình đang ở trong một cái gara xe cũ kỹ, vắng vẻ. Xung quanh tường rêu phong bám đầy. Cả thân người cậu đều tê cứng tay và chân đều không thể cử động được. Một thứ gì đó đang mắc ở cổ họng cậu nó khiến cậu không thể thốt nên lời. Lẽ ra, giờ này cậu đang trên đường đi đến khách sạn tham dự buổi lễ đính hôn của anh trai mình nhưng tại sao giờ cậu lại ở đây. Rồi. Cậu chợt nhớ ra. Lúc cậu vừa từ trong tiệm hoa bước ra xe, cậu đến tiệm hoa để dặn dò về một số loại hoa sẽ được trang trí trong buổi lễ. Vừa lúc đó, cậu thấy đầu mình đau như có một cái gì đó đập vào. Và..tỉnh lại cậu thấy mình đang ở đây.

- “ Krít! Cánh cửa ga ra mở ra. Hai gã thanh niên trông rất hầm hố, đầu tóc nhuộm màu lòe loẹt xăm xăm bước vào. Liền sau đó, là một thanh niên dáng dấp nghệ sĩ, thân hình cao, gương mặt cứng cáp phong sương. Một chiếc ghế được gã thanh niên kia mang đến, đặt trước mặt Duy Khang. Người thanh niên dáng nghệ sĩ ấy ngồi cái phịch xuống ghế , Hai gã thanh niên kia đứng sang hai bên.

- Mày ! bỏ chiếc khăn trong miệng nó ra- Anh ta ra lệnh cho đàn em

- Dạ! Gã thanh niên kia dạ ran một tiếng và cúi xuống bỏ chiếc khăn đang nhét trong miệng Duy Khang.

- Các người..các người là ai vậy? tại sao các người lại bắt tôi? Duy Khang bấy giờ đã biết mình đã bị rơi vào tay của những kẻ bắt cóc.

- Mày không cần biết tụi tao là ai. Mày cứ ngoan ngoãn nằm chờ ở đó. Lát nữa thôi, chỉ cần một cú điện thoại tao sẽ ày xem một bộ phim cực kỳ hay. Thằng anh của mày, nhất định sẽ tới.

- Bọn các người, muốn bắt cóc sao lại nhằm vào hôm nay. Bộ các người muốn phá hoại buổi lễ đính hôn của anh trai tôi sao?.Không thể được, tôi không để các người làm thế đâu.

- Ha ha..thật nực cười. Giờ thì tao cũng đã hiểu, hóa ra anh em chúng mày quả thật rất yêu thương nhau. Khi mày đang bị bắt cóc tính mạng có thể gặp nguy hiểm vậy mà vẫn còn nghĩ đến hôm nay là lễ đính hôn của anh trai mày.

- Nếu đã biết như thế, sao các người còn không thả tôi ra. Duy Khang cố gắng thuyết phục nhằm tìm chút hi vọng .

- Mày im đi, mục đích của tao là muốn lát nữa, thằng anh mày sẽ đến đây quỳ lạy tao. Cầu xin tao tha ày. Tao muốn trừng phạt nó bởi chính nó đã cướp đi Thụy Hân của tao.

- Thì ra...mày là Trình Tuấn. Ha ha, mày suy nghĩ đơn giản quá. Mày tưởng rằng anh tao có thể dễ dàng đến đây quỳ trước mặt mày hay sao. Không bao giờ có chuyện ấy đâu- Duy Khang nở một nụ cười khiêu chiến. Cậu đã nhận ra đây chính là cái kẻ tình địch của anh trai mình khi đã được anh nói đến tên người này một vài lần.

- Không cần mày nói nhiều. Anh mày nó có đến đây hay không, tự tao khắc biết điều đó. Tao biết thằng Duy Bảo ấy, nó có một điểm yếu, và mày chính là điểm yếu đó.

- Thực ra..Anh muốn gì Trình Tuấn? Xin anh, làm ơn đừng đối xử với anh tôi như thế - Duy Khang bàng hoàng.

- Im mồm đi. Tao không muốn đôi co với mày. Bịt miệng nó lại cho tao- Sau lời ra lệnh, gã thanh niên tóc nhuộm lốm đốm vàng lại nhét chiếc khăn vào miệng Duy Khang

.....

.....

- Sắp tới giờ đến khách sạn rồi. Sao Tiểu Hi vẫn chưa về nhỉ. Duy Bảo lòng như đốt, từ tiệm hoa trở về nhà chỉ khoảng mười phút, thế nhưng đã hơn bốn mươi phút trôi qua vẫn chưa thấy bóng dáng Duy Khang đâu. Anh đi đi lại lại không ngừng, miệng cứ liên hồi hỏi thăm quần gia.

- Đại thiếu gia à, có lẽ Nhị thiếu gia đang trên đường về. Hôm nay, chủ nhật chắc đường tắc, cậu đừng lo lắng quá.

Tuy trấn an cậu chủ như thế, nhưng bản thân Thẩm quần gia linh cảm được có điều gì đó không ổn đã xảy ra đến với Nhị thiếu gia của mình.

Tiếng chuông điện thoại cầm tay của Duy Bảo reo lên, trên màn hình hiện tên của Duy Khang. Anh mừng rỡ bắt máy:

- Tiểu Hi, sao giờ này em vẫn chưa về tới. Sắp đến giờ phải đi rồi. Nhưng thật kì lạ, đầu dây bên kia không phải là Khang mà là giọng của một người khác, vừa lạ lại vừa quen. Chợt, gương mặt Duy Bảo lộ rõ sự lo lắng tột độ. Anh chạy thật nhanh ra ngoài, lái chiếc BMW đang đậu ngoài sân chuẩn bị đi đến khách sạn, phóng đi thật nhanh. Bất chấp lời gọi của những người làm công. Trước khi lên xe, anh vẫn không quên ngoái lại nói với Thẩm quần gia rằng anh sẽ đi một mình. Không cần bất cứ ai đi theo. Anh dặn Thẩm quần gia đến khách sạn trước. Xong việc anh nhất định sẽ đến thật nhanh.

Thái độ của cậu chủ đã cho Thẩm quần gia biết đã có chuyện chẳng lành xảy ra. Bất chấp lời dặn, ông đã nhờ một vài cảnh sát âm thầm bám theo xe anh.

Đi được một quãng, Duy Bảo phát hiện có hai xe cảnh sát bám theo anh. Anh đoán chắc chính Thẩm quần gia đã làm việc này. Duy Bảo nhấn ga tăng tốc, vượt qua tín hiệu đèn và cuối cùng đã cắt được cái đuôi bám theo mình.

Dừng xe trước một gara vắng vẻ và cũ kỹ. Trên người anh vẫn đang vận bộ lễ phục của chú rể. Anh từ từ mở cánh cửa, bước vào. Cái anh nhìn thấy đầu tiên chính là đứa em trai của mình đang bị trói và bịt miệng. Như một bản năng, anh chạy đến thật nhanh gọi to:

- Tiểu Hi, đừng sợ anh đến đây. Anh sẽ bảo vệ em. Nhưng vừa đúng lúc ấy. Hai cánh tay với sức mạnh vô cùng đã giữ chặt lấy anh. Sau đó, anh ngược mặt lên..và nhận ra người đang đứng khoanh tay chính là Trình Tuấn. Anh cất tiếng:

- Trình Tuấn, tôi biết là anh rất hận tôi. Nhưng xin anh, đừng vì hận tôi mà làm hại đến em trai tôi. Nó không có liên can gì.

- Tại sao lại không liên quan. Nó là em trai mà, tất nhiên là liên can rồi. Trình Tuấn nghiêng rằng.

- Thôi được rồi. Anh muốn tôi làm gì, tôi cũng sẽ đáp ứng tất cả. Nhưng trước tiên xin anh hãy cởi trói cho em trai tôi.

- Là mày nói đấy nhé! Trình Tuấn gương mặt nhìn Duy Bảo rồi quay sang nói với hai gã thanh niên- Chúng mày cởi trói cho nó!

Hai gã thanh niên răm rắp làm theo khẩu lệnh của Trình Tuấn. Tuy nhiên, dù được cởi trói nhưng Duy Khang vẫn bị hai gã thanh niên giữ chặt. Bấy giờ, Duy Khang nóng ruột nói:

- Anh! Sao giờ này anh lại đến đây. Anh phải đến khách sạn chứ, chị Thụy Hân đang ở đó để cùng anh làm lễ đính hôn mà. Anh cứ mặc kệ em, em sẽ tìm cách thoát thân. Buổi lễ hôm nay, có thể thiếu em nhưng anh thì tuyệt đối không thể.

- Tiểu Hi đừng nói vậy. Tính mạng của Tiểu Hi đối với anh quý giá hơn bất cứ thứ gì trên đời. Em cứ yên lặng, ở đó chờ anh. Nói chuyện xong anh em mình sẽ cùng đi đến khách sạn.

- Không. Loại người này không thể nói chuyện được đâu. Việc gì anh phải hạ mình với một tên đồn mặt như thế!

Bị Duy Khang lên tiếng chỉ trích, xúc phạm. Trình Tuấn tức điên. Anh ta ra lệnh cho hai gã đàn em của mình đánh Duy Khang tới tấp. Nhìn thấy cảnh tượng đó, không kìm chế được. Duy Bảo la lớn cầu xin.

Trình Tuấn tạm tha cho Duy Khang nhưng anh ta vẫn không quên ra lệnh cho hai gã trai kia khóa mồm Duy Khang lại. Cuộc nói chuyện giữa hai con người có quá nhiều oan gia bắt đầu

- Tao ày biết, hôm nay tao làm như thế này là để trả thù. Một là cho tao, một là cho bố tao.
- Bố..bố của mày là ai, có liên quan gì đến tao?- Duy Bảo ngạc nhiên hỏi
- Một Tổng giám đốc tài giỏi như mày chẳng lẽ không đoán được sao. Vậy nếu, tao nói ra người đàn ông tên là Trình Phát chắc mày biết chứ.
- Ngờ ngàng trước những lời nói của Trình Tuấn, Duy Bảo ngập ngừng nói:
- Thì ra mày..mày chính là con trai của bố..À không là con trai của ông ta.
- Đúng. Hoàn toàn chính xác. Tao và bố đã nhận nhau rồi. Tao trả thù cho bố là vì ông nội mày bắt ép bố tao đóng vai bố mày. Trả thù mẹ mày đã quyến rũ bố tao. Làm gia đình tao tan nát.
- Ha ha...Thật buồn cười. Không có chuyện gì đáng buồn cười hơn chuyện này.
- Mày cười cái gì?
- Tao cười vì mày quá ngốc nghếch. Những lời đó mà mày có thể tin được sao. Thực lòng mà nói, tao rất khâm phục ông bố của mày. Diễn xuất rất khá. Ngay đến cả con trai mình vẫn bị mắc lừa.
- Mày im đi! Giờ mày có nói gì, tao cũng không tin đâu. Bây giờ tốt nhất là mày hãy làm theo lời yêu cầu của tao đi..Bằng không, tao không biết mình có thể làm gì thằng em trai của mày đâu.

Đang giương mắt nhìn Trình Tuấn bằng thái độ khinh khi và căm phẫn, nghe nhắc đến em trai, Duy Bảo liền nhìn xuống. Và rồi, một thủ đoạn đã được phơi bày. Trình Tuấn đã ép buộc Duy Bảo phải quỳ xuống dưới chân anh ta. Dập đầu, xin anh ta thả em trai ra. Duy Khang chứng kiến cảnh tượng đó mà lòng cậu tan nát. Từ nhỏ đến lớn, anh trai luôn vì cậu mà hi sinh rất nhiều thứ. Nhưng phải chịu hạ mình nhục nhã như thế này là lần đầu tiên. Ngoài những lần van xin ông bố giả tha cho cậu khỏi bị những trận đòn như tử.

Nhưng chưa hết. Trình Tuấn lại còn bắt Duy Bảo phải bò lăn dưới đất và sửa gâu gâu như một con chó. Không thể chịu đựng được nữa, Duy Khang lấy hết sức mình quyết ăn thua với cái kẻ đề tiện kia. Một cuộc xô xát đã diễn ra. Cuối cùng, Duy Bảo vì đỡ cho em một gậy nên bị ngắt đi. Sau cùng, ba kẻ khốn nạn đi khỏi bỏ lại anh em Duy Bảo ở cái gara cũ kỹ đó. Duy Khang vẫn đang bị trói ở bên cạnh không ngừng lay gọi anh. Nước mắt cậu lăn dài trên bờ má. Trên trần của gara, một chiếc camera nhỏ xíu tuy đã bị phủ đầy bụi nhưng vẫn hoạt động tốt.

.....To be continue.....

P/s: Liệu chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo??? Thụy Hân rồi sẽ như thế nào? cô có tin rằng Duy Bảo gạt cô hay không?? Mời mọi người theo dõi chap sau, xin chân thành cảm ơn

24. Chương 24: Nước Mắt Nàng Lọ Lem

Tại đại sảnh khách sạn, nơi diễn ra buổi lễ đính hôn của cậu cả tập đoàn Phương Thị, rất đông các phóng viên báo đài, không khí trở nên náo nhiệt vô cùng. Hơn một tiếng đồng hồ trôi qua, mà lại không thấy đại thiếu gia Phương Thị tới. Đã có chuyện gì xảy ra. Các nhà báo thay nhau bàn tán. Rất nhiều câu hỏi được phóng viên tới tập đặt cho ông Trình Phát- người đóng vai ông Phương Giang, bố của cậu cả Phương Thị và cô dâu tương lai Đào Thụy Hân. Cả hai đều im lặng, không trả lời câu hỏi của các phóng viên đưa ra. Nhưng trong lòng thì mỗi người lại suy nghĩ theo hai hướng khác nhau. Ông Phát, đang mở cờ trong bụng, chắc hẳn cậu con trai của mình đã thực hiện phi vụ thành công. Thụy Hân lại vô cùng lo lắng, ruột gan cô sôi sục như lửa đốt. Cô linh cảm một điều gì đó không hay đã xảy ra. Cũng trong lúc đó, Thẩm quản gia nhận được điện thoại của bên cảnh sát, họ cho ông hay, các cảnh sát được cất cữ bám theo xe của đại

thiếu gia Phương Thị đã bị mất dấu khi đang bám được nửa đường. Gương mặt Thẩm quản gia lộ ra vẻ thất vọng, lẽ ra hôm nay phải là một ngày thật hạnh phúc, thật vui vẻ của đại thiếu gia. Nhưng tại sao cho đến giờ cả hai cậu chủ của ông vẫn không hề có một tăm hơi. Ông nhìn sang hướng ông chủ giả của mình, trông bộ dạng lấm la lấm lét của ông ta, ông phần nào đoán được mấu chốt của vấn đề.

Chưa kịp nghĩ, phải giải thích như thế nào cho Thụy Hân về sự chậm trễ của Duy Bảo thì ngay lúc ấy một chiếc Ford màu xanh dừng trước cửa khách sạn. Một người thanh niên phong thái nghệ sĩ bước vào.

Tuy là một nhạc công nổi tiếng tại Pháp, nhưng đối với làn giải trí trong nước, chàng nhạc công chỉ là một kẻ ngoài cuộc. Nhưng, điều làm tất cả các phóng viên chú ý đến anh ta là khuôn mặt rất giống với một MC nổi tiếng trên đài truyền hình mười mấy năm về trước.

Mọi ống kính đổ dồn về hướng anh ta. Khi anh ta đến bên cạnh cô dâu Đào Thụy Hân đang thẳng thốt vì bị hàng trăm ống kính chúi mũi vào. Anh ta, thẳng thừng tuyên bố, người đính hôn với Đào Thụy Hân, cô gái lọ lem đầy mạnh mẽ - Phương Duy Bảo. Đã vì một chuyến công tác đột xuất mà không thể tới buổi lễ đính hôn. Tuyên bố của anh ta khiến cho cả đại sảnh lại càng trở nên ồn ào. Những lời bàn tán lại càng rầm rộ hơn.

Họ lên tiếng chỉ trích đại thiếu gia Phương Thị đã xem giới truyền thông như một trò đùa cợt. Một vài phóng viên vì đạo đức nghề nghiệp, họ không tấn công cũng không chúi mũi vào một ai. Họ đang thử xác minh những lời mà chàng nghệ sĩ này tuyên bố. Rất nhiều cuộc gọi đến điện thoại cầm tay của Duy Bảo nhưng tuyệt nhiên, không có người bắt máy. Mọi chuyện lại chuyển biến theo một hướng khác, buổi lễ đính hôn của đại thiếu gia Phương Thị lại trở thành giây phút tỏ bày tình cảm của anh chàng nhạc công si tình. Giây phút ấy, ánh mắt anh ta nhìn đắm đuối vào cô gái đang mặc chiếc đầm lộng lẫy trước mặt mình và thổ lộ. :

- Đào Thụy Hân! Anh biết là em đang cảm thấy như thế nào đối với sự việc đang diễn ra hôm nay. Người đàn ông mà em yêu đã bỏ rơi em ngay tại lễ đính hôn. Nhưng, xin em đừng có khóc, mỗi giọt nước mắt của em là nỗi đau âm ỉ trong trái tim anh, đừng đau lòng, Thụy Hân.-Anh ta bỏ rơi em. Nhưng có anh luôn nắm lấy tay em. Dẫn lối em đi vượt qua bóng đêm của khổ đau. Từ lâu, em đã là nữ hoàng ngự trị trong trái tim anh.- Và anh ta ca lên những ca từ ngọt ngào của bài hát do anh ta viết tặng cho cô gái mình yêu. Tiếng hát ngưng, cả gian phòng rộ lên tiếng vỗ tay. Ai nấy, đều hết sức cảm động trước tình yêu mà chàng nhạc công dành cho “nàng lọ lem gặp nạn”. Nước mắt Thụy Hân tuôn như mưa, có lẽ bởi vì trước cú sốc bị bỏ rơi quá lớn mà người đàn ông cô hết mực yêu thương trong ngày trọng đại như thế này- Liên sau đó, lại được sưởi ấm bằng những cử chỉ yêu thương đến vô bờ. Cô ôm chầm lấy chàng nhạc công. Chỉ có một người duy nhất trong hàng trăm người ở trong gian đại sảnh ấy không hề lay động trước trái tim si tình của chàng nhạc công trẻ tuổi. Ông biết chắc trong nà có uẩn khúc. Tại sao khi đứng vào ngày hôm nay cậu hai lại biến mất trước khi lên đường đến khách sạn. Liên sau đó, cậu cả sau một cú điện thoại liền tức tốc chạy đi ngay, quên cả ngày trọng đại của mình. Lại còn cố tình cắt đuôi cảnh sát đi theo và cho đến giờ vẫn không hề có một chút tin tức gì. Lòng ông như lửa đốt. Ông nhất định phải làm sáng tỏ việc này. Tạm thời ông chưa vội lên tiếng với báo giới.

Đến gần trưa, thì mọi chuyện tạm lắng xuống. Các phóng viên cũng tản về gần hết. Tâm điểm của những bài báo sáng ngày mai của họ chắc chắn là sự kiện chàng nghệ sĩ si tình bày tỏ trái tim mình với “nàng lọ lem mắc nạn.”

Ông Phát bây giờ mới đến cạnh bên con trai gật đầu tỏ ý hài lòng. Tất nhiên, không để cho những cử chỉ của ông dễ dàng bị phát hiện.

Bên cạnh Thụy Hân còn lại Khả Thụy cùng Trình Tuấn. Tuy vẫn còn chút hoài nghi vì sự vắng mặt của anh rể tương lai cũng như cậu bạn của mình trong ngày hôm nay. Nhưng tạm gác cái suy nghĩ ấy qua một bên. Cậu như bị tình cảm chân thành của Trình Tuấn làm cho cảm động. Trong một thoáng giây cậu đã nghĩ, vẫn còn có một người đàn ông khác cũng yêu thương chị mình không hề ít hơn với cuộc sống thượng lưu đầy phức tạp kia.

Trời nhá nhem tối, sau một quãng thời gian hôn mê, Duy Bảo đã tỉnh dậy. Đầu anh đau nhức vô cùng. Anh vẫn còn nhớ rất rõ, những gì xảy đến với mình. Nhìn thấy cậu em trai vẫn đang an toàn ở bên cạnh mình dù đang bị trói. Anh vui mừng khôn xiết. Anh tháo dây trói cho em trai rồi nắm lấy tay Duy Khang hết

như ngày còn nhỏ cứ như sợ, nếu anh buông tay ra thì cậu em sẽ biến mất mãi mãi. Duy Bảo rút chiếc điện thoại từ trong túi ra, nhằm mục đích lợi dụng ánh sáng đèn pin điện thoại để có thể nhìn thấy lối ra, trên màn hình điện thoại, có thông báo đến hàng chục cuộc gọi lỡ, trong đó số điện thoại của Thụy Hân đến mười mấy cuộc, nghĩ đến đó mà trái tim Duy Bảo như thắt lại, anh không biết tình hình bây giờ như thế nào, có lẽ cô đang rất đau đớn khi không thấy anh xuất hiện tại khách sạn. Duy Khang lặng lẽ nhìn anh mà lòng vô cùng ray rứt. Cậu cho rằng, nếu không vì mình thì có lẽ giờ này anh trai cậu đang có những giây phút hạnh phúc bên cạnh vị hôn thê tương lai của mình.

Càng nghĩ, cậu lại càng cảm hận cha con nhà họ Trình. Một kẻ thì vong ân bội nghĩa, lấy oán trả ơn. Một kẻ thì mưu mô, khôn nặn. Tâm trạng của Duy Bảo cũng không khác gì. Anh hận, hận những kẻ họ Trình kia vì tất cả, kể từ ngày anh phát hiện ra cái sự thật được chôn dấu suốt bao năm qua nhưng vì cơ nghiệp của gia đình mà anh dậm chân tại chỗ. Và anh như ngập chìm trong hạnh phúc xiết bao khi cái người đàn ông khác họ mang gương mặt của bố để lần đầu gọi anh em anh bằng giọng nói ấm áp yêu thương để rồi anh nhận ra đó chỉ là một vở kịch.

Khi hai anh em vừa bước ra đến chỗ chiếc BMW thì từ phía đằng xa lại xuất hiện thêm rất nhiều ánh đèn pha ô tô. Tiếng còi xe cảnh sát inh ỏi. Xe dừng lại, một người đàn ông bước xuống cùng hai viên cảnh sát, nhìn thấy hai cậu chủ vẫn bình an vô sự ông vui mừng khôn xiết. Chính ông, đã thông báo cho cảnh sát về việc mất tích của hai cậu chủ nên đã yêu cầu họ huy động lực lượng tìm kiếm họ trong bí mật. Và cũng thật ngẫu nhiên, cạnh gara bỏ hoang này có một công trình xây dựng đã ngừng thi công từ lâu và nó trở thành địa điểm ẩn náu lí tưởng của các đối tượng nghiện hút. Nơi đang nằm trong tầm ngắm của cảnh sát. Chính vì thế, khi phát hiện thấy một BMW giống với những thông tin họ nhận được. Họ liền báo cho ông.....

.....To be continue.....

P/s: Vậy là cha con Trình Tuấn đã một tay che hết bầu trời rồi..liệu rằng sẽ còn những thủ đoạn nào mà cho con họ Trình gây ra cho anh em họ Phương!..Tình yêu của Duy Bảo và Thụy Hân sẽ như thế nào..Mời mọi ng theo dõi chap sau. Xin chân thành cảm ơn

25. Chương 25: Ta Đã Mất Nhau????

Thẩm quản gia cầm vô lăng, lái chiếc BMW. Ông muốn mau chóng về nhà để hai cậu chủ được nghỉ ngơi. Nhìn thấy gương mặt u uất, áo quần xộc xệch của hai cậu chủ. Ông biết chắc, hai cậu chủ của ông đã bị người ta rập tâm hãm hại. Ông tự nhủ với bản thân sẽ dùng hết khả năng và sức lực của mình để buộc kẻ đó phải trả giá cho những gì mà hắn đã gây ra.

Không khi trên xe vô cùng im ắng, im ắng đến nỗi, nếu một chiếc kim rơi ra trên nền xe vẫn có thể nghe rõ. Không một tiếng nói mà chỉ có tiếng thở đều đều...

Tâm trí Duy Bảo đang nghĩ về Thụy Hân, anh không đủ dũng khí để nghĩ đến chuyện xảy ra sáng nay. Trình Tuấn, muốn dùng tính mạng của Duy Khang để buộc anh không thể đến lễ đính hôn được. Chắc giờ này, cô đang bị tổn thương nhiều lắm. Anh cầm điện thoại nhấn số Thụy Hân, nhưng chỉ nghe từ hộp thư tự động “ Thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy...”

- Anh!.. Giờ này có lẽ chị Thụy Hân đang rất giận anh đó. Anh hãy đến nhà tìm và giải thích cho chị ấy hiểu đi anh. Rằng sự thật không phải như thế, không phải anh cố tình không đến- Duy Khang động viên- Nhưng cậu biết rõ những điều mình nói có rất nhiều điều không thỏa đáng, không hề có bằng chứng gì chứng minh là anh cậu đã vì cậu mà đành chấp nhận không đến lễ đính hôn.

Duy Bảo vẫn im lặng, không nói gì....Xe đang rẽ theo hướng căn biệt thự. Đột nhiên, Duy Bảo cất tiếng:

- Bác Thẩm, quay xe lại. Đi đến nhà Thụy Hân, cháu muốn gặp cô ấy. Lời đề nghị của cậu chủ đã làm cho Thẩm quản gia đắn đo vô cùng, ông không biết có nên cho xe quay lại hay không. Cảnh tượng của sáng nay...vẫn còn hiện hữu trong tâm trí ông. Nhưng, dù thế nào ông cũng muốn để cậu chủ có cơ hội để giải

bày cho người mà cậu ấy yêu vì sự vắng mặt của mình. Chiếc xe BMW từ từ rẽ bánh và tiến thẳng theo hướng con phố nhỏ, nơi đó có người con gái mà chủ nhân chiếc xe này hết mực yêu thương đang sống. Góc phố nhỏ vẫn với cái không gian tĩnh lặng hằng ngày của buổi tối. Ánh đèn đã bật sáng trong các căn nhà, nhưng ngoài đường thì hoàn toàn không có một bóng người, tất cả đều đang tắt bật với bữa cơm tối cùng gia đình sau một ngày lao động vất vả. Đường như, sự kiện đính hôn đình đám của cô gái cùng khối phổ không thể len lỏi vào cuộc sống bộn bề của họ.

Chiếc BMW dừng lại ở một quãng khá xa so với nhà Thụy Hân. Dẫn do một hồi, Duy Bảo quyết định xuống xe. Nhưng, thật trở trêu khi anh quay đầu lại đã thấy một cảnh tượng làm trái tim anh tan vỡ. Thụy Hân đang ngồi trên chiếc ghế đá phía bên kia đường, đầu cô tựa vào vai một người con trai, mà người đó không ai khác ngoài Trình Tuấn. Duy Bảo nắm chặt lòng bàn tay, lúc ấy anh chỉ muốn giết chết cái tay khốn kiếp ấy ngay tức khắc. Cánh tay của Trình Tuấn đang khoác trên vai Thụy Hân cũng từ từ hạ xuống thân người của Thụy Hân rồi ôm chặt lấy cô. Bất chợt, anh ta trông thấy Duy Bảo.

Cánh tay anh ta càng siết chặt Thụy Hân hơn và nhoen một nụ cười đầy đắc ý với Duy Bảo. Thụy Hân tuyệt nhiên không hề biết rằng, từ phía xa qua ánh sáng của đèn đường, người con trai cô yêu thương đang tan nát từng mảnh, từng mảnh trái tim. Không thể chịu đựng hơn được nữa, anh quay trở lại trong xe, ngồi phịch xuống cùng với nỗi bất lực. Trình Tuấn chỉ dùng một quân cờ mà đã thắng anh cả ván. Nhưng anh không trách Thụy Hân, anh biết mình đã gây tổn thương cho cô dù điều đó là bất khả kháng. Dù căm hận Trình Tuấn đến tận xương tủy nhưng anh vẫn cảm nhận được tình yêu mà Trình Tuấn dành cho Thụy Hân, nếu như định mệnh bắt tay anh phải buông tay cô ra để cô đến với một người đàn ông khác cũng yêu cô như anh có lẽ anh cũng sẽ chấp nhận sự an bài đó trong muôn ngàn đón đau.

Chiếc BMW từ từ lăn bánh. Duy Bảo ngồi bất động trên chiếc ghế. Nỗi đau đón tận sâu thẳm đáy lòng anh sang lan cả em trai và Thẩm quán gia. Anh thấy toàn thân rã rời, mọi giác quan đều tê cứng lại. Tim anh như ngừng đập.

Về đến nhà, bước xuống từ chiếc BMW anh lại thần thờ lê từng bước chân của mình. Anh đến bên chiếc ghế sofa và theo quán tính ngồi xuống như tượng.

- Anh, nếu anh cảm thấy muốn khóc thì anh hãy cứ khóc, đừng giữ trong lòng mình- Duy Khang nhìn anh trai xót xa. Ngồi xuống bên cạnh. Và rồi, sau câu nói ấy, anh ôm lấy em trai và nức nở như một đứa trẻ con.

Duy Khang là người đau hơn cả, cậu hận hai cha con họ Trình kia đến tận tim gan, giường đôi mắt rục rở và hét to gọi kẻ vong ơn họ Trình đang sống cùng mình dưới một mái nhà ra để công khai tuyên chiến. Nhưng, đợi mãi cũng chẳng thấy kẻ đó ra. Rồi qua một người làm công cho cậu hay, vào trưa nay sau khi trở về từ khách sạn ông chủ đã xách hành lý đi ra ngoài báo là có việc cần giải quyết nên vắng mặt vài hôm. Có lẽ, ông ta biết rõ sau khi vụ việc vỡ lở anh em Duy Bảo sẽ không để ỉnh yên nên tìm cách thoái lui.

Thụy Hân, vẫn chưa quên được những gì vừa xảy đến sáng nay. Cô vẫn còn nhớ rất rõ, trước hôm diễn ra lễ đính hôn, Duy Bảo đã cùng cô tay trong tay tấn bộ trong công viên. Vừa đi vừa trò chuyện của tương lai sau này, về con cái, về cuộc sống hôn nhân...Anh còn nói với cô, đính hôn xong sẽ đưa cô đi đến Thụy Điển, nơi mà cô luôn ước ao muốn đến. Sau đó, lễ cưới sẽ diễn ra linh đình không lâu sau. Nhưng rồi ở đại sảnh khách sạn hôm nay anh đã bỏ cô một mình với đám phóng viên cứ chờ chực như muốn nuốt chửng cô. Ban đầu, sự vắng mặt của Duy Bảo cũng khiến cô rất lo lắng, nhưng sau những cuộc gọi bất thành và nghe Trình Tuấn nói anh đã viện cớ một chuyến công tác đột xuất mà bỏ rơi cô, nhấn tâm biến cô thành trò cười của báo giới.

Giờ đây, cô chỉ muốn tựa vào vai Trình Tuấn để giúp mình khỏi bị ngã gục, bởi người bạn thân của cô, Trang Thanh lại không thể ở bên cô lúc này, Trang Thanh đã sang Hàn Quốc thăm bố mẹ. Nước mắt cô lăn dài trên gương mặt u buồn và luôn miệng oán trách Duy Bảo. Trong lúc đó, Trình Tuấn lại nhếch mép cười, đối với anh ta chỉ cần một phút giây Thụy Hân mang trong trái tim sự oán giận Duy Bảo, người mà cô yêu, thì khi đó anh ta lại có thêm chút hi vọng sẽ chiếm được trái tim cô.

.....To be continue.....

PS: Thật quá trái ngang khi Duy Bảo buộc phải chọn lựa giữa tình yêu và tình thân... Phải chăng Thụy Hân và anh chỉ có duyên mà không phận?Liệu định mệnh có thể mang họ trở lại với nhau được hay không?

Trình Tuấn liệu sẽ làm gì khi Thụy Hân đã bị sụp bẫy của mình. Mời các bạn theo dõi chap sau. Xin chân thành cảm ơn

26. Chương 26: Sụp Đổ

Sáng hôm sau, trên tất cả các mặt báo đều đăng lên trang nhất hình ảnh một nhạc công lãng tử với ánh mắt say đắm nhìn “nàng lọ lem mắc nạn” cùng theo đó là những lời thổ lộ ngọt ngào và tha thiết. Các phóng viên cũng không quên đặt cho những bài báo đó những dòng tít rất hoa mỹ. “ Một thiên sứ đã cứu rồi nàng lọ lem bị bỏ rơi”, “ Lễ đính hôn trở thành thổ lộ trái tim chân thành”. Và vô số các dòng tít ấn tượng như thế được bày la liệt trên các sạp báo. Thế là trong phút chốc, chàng nhạc công vốn chỉ như là hạt muối bỏ biển của làn giải trí trong nước bỗng nổi đình đám vì một tình yêu chân thành và bài hát vô cùng ngọt ngào mà anh sáng tác dành cho nàng lọ lem. Còn Thụy Hân, từ danh phận thiếu phu nhân tương lai của Phương Thị đã trở thành “nàng công chúa” của chàng nhạc công si tình.

Đọc được bài báo, Duy Khang và Thẩm quản gia đã dặn dò tất cả mọi người trong nhà không được để lộ bất kỳ thái độ gì đối với Duy Bảo. Bởi họ sợ sẽ khoét sâu hơn vào nỗi đau của anh. Nhưng cuối cùng, Duy Bảo vẫn biết được .

Bữa điểm tâm được dọn ra, Duy Bảo vẫn ăn hết xuất của mình. Thậm chí anh còn tỏ ra thần nhiên như không có chuyện gì .

- Mọi người đọc báo sáng nay chưa?

Câu hỏi của Duy Bảo khiến Thẩm quản gia và Duy Khang không khỏi giật mình. Rồi anh lại tiếp- Có nhiều tin hay lắm đó, buồn cười nhất là tin có hai vợ chồng già đã ngoài bảy mươi tuổi đã dắt nhau ra tòa ly dị chỉ vì cụ bà không chịu được tiếng ngáy của cụ ông.

Nhìn thấy nụ cười chứa đầy u uất của Duy Bảo mà những người thân yêu của anh lại xót xa bội phần. Họ biết, rõ ràng Duy Bảo đang cố tạo ra ình một lớp vỏ bọc..họ sợ anh sẽ lại như trước đây...

.....

.....

Trong một căn hộ cao cấp ở khu chung cư Trung Thị, Trình Tuấn cùng với bố đang ngồi nhăm nháp li cà phê, cầm trên tay những bài báo sớm, miệng nở những nụ cười phấn khích...

Ở một nơi khác, trong căn nhà nhỏ xinh nằm ở góc phố nhỏ. Thụy Hân cầm trên tay tờ báo sáng, nhìn những dòng tít hoa mỹ mà cô cảm thấy tức giận vô cùng. Là vì sao cô lại tức giận như thế...chính cô cũng không biết.

Khả Thụy cũng vừa đọc được tờ báo sáng...cậu chỉ ngồi đó trầm ngâm, không biết mình đang nghĩ gì...

Uống xong cốc sữa, Duy Bảo mau chóng bước ra gara chuẩn bị lái xe đến công ty. Như biết được những ý nghĩ của em trai và Thẩm quản gia, anh lên tiếng trấn an:

- Hai người an tâm, tôi không sao đâu. Phương Duy Bảo này là ai chứ, chỉ một đả kích như thế sẽ không đánh gục được tôi đâu.

Nói rồi, Duy Bảo vội vàng quay đi. Anh bỗng thấy mặt chát đầu lười và sóng mũi cay cay. Đêm qua, vừa đặt lưng lên giường anh đã ngủ một trận li bì vì những mệt mỏi nhưng sáng nay khi vừa tỉnh dậy, trái tim anh lại nhói lên từng cơn đau đến buốt giá tâm hồn.

Đến công ty, Duy Bảo vội đầu ngay vào công việc. Anh hết xét duyệt hồ sơ, lại lôi đồng hồ sơ của những năm trước ra đọc . Rồi lại lao đầu vào nghiên cứu các dự án. Anh không muốn để đầu óc mình nghỉ ngơi dù chỉ một phút, vì lúc đó anh lại nghĩ đến Thụy Hân. Nhưng dù cho anh cứ cố gắng thế nào, thì anh cũng không thể đẩy bóng hình Thụy Hân ra khỏi trái tim mình. Anh cầm điện thoại lên, không ít lần đã nhấn

số của cô nhưng rồi lại thôi. Chưa bao giờ, anh lại cảm giác được mình đang mất đi Thụy Hân rõ rệt như lúc này. Nếu bây giờ, anh đến gặp cô- liệu cô có đồng ý gặp anh không. Và nếu như gặp rồi liệu cô có tin là hôm qua anh vắng mặt là vì em trai bị bắt cóc hay không, và người gây ra vụ bắt cóc đó chính là người đã công khai tỏ tình với cô trước quần chúng. Đang mãi miết trôi theo dòng suy nghĩ, Duy Bảo giật mình bởi tiếng chuông điện thoại, cô thư ký muốn nhắc anh đã đến giờ họp. Thư ký thông báo cho rằng đây là một cuộc họp bất thường. Sau khi nghe thông báo, Duy Bảo nhanh chóng sửa lại cổ áo rồi bước ra khỏi phòng, tiến đến cửa thang máy và nhấn số. Hôm nay, khi vừa đến công ty tất cả các nhân viên trong công ty nhìn thấy anh đều tỏ một thái độ rất khác thường. Họ nhìn anh bằng một ánh mắt đầy thất vọng, Cánh cửa thang máy mở ra, có hai người trong ban quản trị cùng vào với anh. Hai người đàn ông một già, một trẻ. Họ nhìn anh ngượng ngùng cúi chào rồi liếc ánh mắt dáo dác hướng vào anh. Duy Bảo nắm chặt lấy lòng bàn tay cố kìm chế sự ảm ức trong lòng.

Duy Khang, ngồi trên xe buýt đến trường trong tâm trạng nặng trĩu, cậu không muốn đến đó. Cậu sợ không biết phải đối diện với Khả Thụy như thế nào. Cậu rất muốn đến nhà Khả Thụy tìm chị gái của cậu ta và giải thích rõ ngọn ngành..nhưng cậu..không hề có bằng chứng để minh oan cho anh trai mình.

Cánh cửa phòng họp mở ra. Duy Bảo hết sức kinh ngạc khi thấy Trình Tuấn đang ngồi chễm chệ bên cạnh ông chủ tịch “hợp đồng” của Phương Thị. Ánh mắt anh ta đầy thách thức nhìn anh. Duy Bảo bước đến chiếc ghế Tổng giám đốc quen thuộc của mình. Sau khi ổn định trật tự. Một người phụ nữ khá mặn mà khoảng ngoài ba mươi vẻ mặt nghiêm nghị trong chiếc váy công sở đầy lịch lãm và sang trọng. Cô ta là thư ký hội đồng. Người sẽ đứng ra thay mặt cho hội đồng tuyên bố những quyết định do toàn thể hội đồng đặt ra. Cô ta cầm trên tay một tập giấy rồi đồng dục đọc:

-Kính thưa ông chủ tịch. Kính thưa toàn thể hội đồng quản trị. Sở dĩ, hôm nay chúng tôi triệu tập cuộc họp này là có hai lí do:

+ Thứ nhất: Về chuyện xảy ra ngày hôm qua tại khách sạn Forever.Ông Phương Duy Bảo, tổng giám đốc của chúng ta đã không có mặt tại buổi lễ đính hôn mà trước đó hai tuần ông ta đã công khai tuyên bố với giới truyền thông. Xét theo quy định của tập đoàn đây là một hành vi bốn cột giới truyền thông, lừa gạt cơ quan báo đài. Làm giảm uy tín của tập đoàn chúng ta. Làm cho cổ phiếu trên sàn giao dịch sáng nay đã rớt điểm trầm trọng, gây một thiệt hại không nhỏ về tài chính của chúng ta. Vì thế, thay mặt hội đồng tôi xin tuyên bố bãi miễn chức danh Tổng giám đốc của ông Phương Duy Bảo bắt đầu từ hôm nay. Sau khi nhận được thông báo, ông Phương phải nhanh chóng thu dọn đồ đạc của mình.

Lời tuyên bố của người phụ nữ vừa chấm dứt, Duy Bảo thấy trời đất quay cuồng. Mọi thứ đều như đổ sụp dưới chân anh. Anh dường như đã quá sức chịu đựng, hết cú sốc này đến cú sốc khác thay nhau kéo đến. Lí do thứ hai được Linh Mỹ-tên người phụ nữ tuyên bố. Người sẽ thay anh ngồi vào chiếc ghế Tổng giám đốc có tên là Trình Tuấn. Mà theo như trong quyết định bổ nhiệm của toàn thể hội đồng anh ta nhận được sự tín nhiệm của ông chủ tịch.

- Kính thưa toàn thể hội đồng, sự việc hôm qua xảy ra với con trai tôi quả là đã gây ra một hậu quả rất nghiêm trọng. Đây là một phần lỗi của tôi không biết dạy con tôi xin nhận trách nhiệm về mình. Còn việc tôi tiến cử cậu Trình Tuấn đây lên ngồi chiếc ghế Tổng giám đốc vì phẩm chất của cậu ta. Tuy xuất thân là một nhạc công nhưng khí chất của một doanh nhân vẫn nằm đâu đó tiềm ẩn trong bản thân. Mong toàn thể hội đồng giúp đỡ để chúng ta có thể lấy lại được uy tín cho tập đoàn chúng ta.

Thật là lố lăng, cha con Trình Tuấn một tay che hết bầu trời. Trong lúc hầu như các thành viên trong Hội đồng quản trị đều đứng về phe của ông chủ tịch. Họ đồng ý đưa một người không hề có chuyên môn về kinh doanh và điều hành là một điều chưa từng có tiền lệ. Thậm chí, một số người còn thấy vô cùng khâm phục phong cách làm việc công bằng vô tư của ngài chủ tịch.Ông đã không ngần ngại trừng phạt con trai vì những lỗi lầm mà anh ta gây ra.

Hai cú sốc tinh thần quá lớn cùng đến một lần, làm cho Duy Bảo uất nghẹn, anh không thở nổi..Không còn giữ được bình tĩnh anh đứng giữa hội đồng kịch liệt phản đối quyết định ngớ ngẩn này. Anh muốn cho tất cả họ biết, tất cả đều là một vở kịch. Nếu như họ để một nhạc công lên nắm quyền thì sớm muộn Phương Thị cũng sụp đổ. Nhưng, tất cả đều không tin Duy Bảo. Đã thế họ còn gọi bảo vệ lôi anh xanh xạch ra khỏi căn phòng. Vừa lúc đó, Thẩm quản gia xuất hiện.Thấy ông, một bảo vệ lên tiếng ngang tàn:

- Ông Thẩm- ông hãy mau đưa chủ của ông ra khỏi đây ngay lập tức. Nếu như anh ta còn muốn làm loạn cuộc họp nữa thì đừng trách chúng tôi không nể tình xưa đó.

Nghe những lời của Hồ Quang mà Thẩm quản gia chỉ ước giá như mình có thể cho hắn ta một trận. Nhớ ngày đầu, hắn mang bộ dạng thất tha thất thểu đến đây xin việc, trông rất thảm hại, hình như có biến cố xảy ra. Trong khi Trưởng phòng nhân sự không nhận hồ sơ của hắn thì Tổng giám đốc đã đồng ý cho hắn vào làm. Hắn đã cảm ơn rồi rít và hứa sẽ làm tất cả cho Tổng giám đốc. Nhưng bây giờ, mọi thứ đều đã xoay vần.

Duy Bảo thực sự không thể đứng vững nữa. Nếu không có quản gia đỡ lấy anh, chắc Duy Bảo đã ngã sập xuống đất. Chỉ trong một ngày đêm, anh đã mất đi tất cả. Mất đi người con gái anh yêu. Mất đi cơ nghiệp khổng lồ mà ông nội anh để lại. Anh như người mất hồn, lê từng bước nặng nề về phòng mình. Anh đứng lặng lẽ, rồi lại ngẩng ngơ nhìn khắp căn phòng một lượt. Căn phòng này, như một người bạn của anh. Nó đã giúp anh tìm lại sự bình yên mỗi khi công việc gặp bất lợi. Anh đưa tay chạm vào từng thứ trong phòng. Những thứ này rồi sẽ thuộc về một người khác sau ít phút nữa. Anh thực sự không can tâm.

Nhìn thấy cậu chủ đang giằng xé với nỗi đau mất đi Phương Thị mà Thẩm quản gia thấy hận chính bản thân mình, ông cũng rất muốn giúp đỡ anh. Nhưng thế lực của Trình Phát hiện nay rất mạnh, ông ta đã lấy được lòng tin của hầu hết các cổ đông. Chỉ dựa vào một mình ông thì không thể làm gì. Duy Bảo đau đớn sắp xếp các đồ dùng cá nhân vào trong chiếc thùng xốp. Chỉ vì quá tin người, quá mềm mỏng để rồi giờ đây anh phải trả một cái giá quá đắt như thế này. Anh thần thờ bước ra xe. Thẩm quản gia đưa anh đến bên một bờ sông. Một con sông rộng, nằm cách trụ sở Phương Thị khoảng năm cây số. Ở nơi đây, có lẽ là nơi yên tĩnh nhất trong cái thành phố đông đúc và hỗn loạn này. Anh đứng bất động, ánh mắt hướng vào khoảng không vô định, rồi anh ngược mặt lên trời hét to:

- Ông nội ơi, bố mẹ ơi. Con xin lỗi, con không giữ được Phương Thị. Con đã phụ lòng sự kì vọng của mọi người. Một dòng nước nóng rất từ từ lăn ra trong khóe mắt Duy Bảo. Mất đi Phương Thị đối với anh mà nói cũng giống như mất đi một người thân yêu nhất.

Thông tin Tổng giám đốc Phương Duy Bảo của Phương Thị bị sa thải và người kế nhiệm chính là chàng nhạc công si tình trong lễ đính hôn hôm qua, anh ta tên Trình Tuấn đã được phát sóng trực tiếp trên ti vi.

Sự kiện này đã gây ra một làn sóng dư luận mạnh mẽ trong quần chúng.....

Thụy Hân đang làm việc tại tiệm mỹ phẩm và cô vô tình xem được thông tin này qua chiếc ti vi treo trong góc tiệm. Các nhân viên trong tiệm thì nhìn cô bằng những ánh mắt khác nhau theo cảm nhận của từng người. Họ không ngừng bàn ra tán vào, nhưng cô đều bỏ ngoài tai tất cả những điều đó. Thứ duy nhất khiến cô quan tâm đó chính là Duy Bảo- người được nhắc đến trong ti vi lúc này- cũng là người đàn ông mà cô yêu tha thiết đã mất đi toàn bộ sản nghiệp. Cũng thật lạ, biết trước kết quả sẽ như thế này, tại sao anh lại xử sự như thế, đó đâu phải là phong cách của Duy Bảo- cô trộm nghĩ- Nhưng nếu như sự thật không phải thế thì tại sao đến giờ này Duy Bảo vẫn im lặng mà không lên tiếng thanh minh .

Tâm trí Thụy Hân quần quanh với những suy đoán trái ngược nhau. Cảnh tượng hôm qua lại ùa về. Cô lại thấy hận anh. Thế mà tại sao, những lời nói của nữ phát thanh viên cứ vang vọng trong đầu cô. Đáng lẽ ra, khi nghe những gì Duy Bảo phải gánh chịu do chính những điều anh ta gây ra cô phải cảm thấy vui mới đúng. Nhưng đằng này, cô lại cảm thấy đau đớn vô cùng, Đau như chính cô mới là người mất đi Phương Thị chứ không phải là anh.

Bánh xe của chiếc BMW như cũng nặng nề hơn thường ngày.....

Từ đằng xa, Duy Bảo đã thấy một cảnh rất lộn xộn ngay trước cửa căn biệt thự của gia đình mình. Xe tiến đến gần, Duy Bảo nhận ra trong đám lộn xộn ấy có em trai mình. Khi xe dừng hẳn, Duy Bảo bước xuống xe và trước mặt anh là hai chiếc vali đựng đầy quần áo cũng những vật cá nhân của anh và em trai mình.

- Chuyện gì đang xảy ra vậy?- Thẩm quản gia bước đến hỏi hai người gác cổng nhưng không có câu trả lời, và kì lạ thay, hai người này lần đầu ông mới gặp. Họ khóa chặt cánh cửa cứ như thể không để cho hai cậu chủ vào nhà. Năm phút sau, một người đàn ông khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi trông rất đậm người, cặp mắt ti hí, chòm râu cá chốt trông thật xấu xí. Hình như, ông ta được gọi là Tướng quản gia bước ra nói:

- Xin thứ lỗi. nhưng tôi đã được lệnh không cho các người vào đây. Căn nhà này đã được sang tên đổi chủ, không thuộc về các người nữa, chủ nhân của tôi đã mua lại căn nhà này.

- Ông nói cái quái gì vậy hả? Căn nhà này là của tôi, tôi không bán thì ai có thể mua nó chứ- Duy Bảo bước tới nắm lấy cổ áo, trừng mắt nhìn ông ta.

- Cậu..cậu muốn làm gì. Tôi báo cảnh sát bây giờ. Cậu muốn hành hung người khác sao? Nói cho cậu biết, chủ nhân của tôi là ông Trình Tuấn, tân tổng giám đốc của Phương Thị đó, chính ông chủ tịch- bố của cậu đã sang tên cho anh ấy.- Ông Tưởng đưa ánh mắt vừa sợ lại vừa khinh khi nhìn Duy Bảo.

- Ông nói gì, chính là Trình Tuấn sao. Khốn nạn thật! Trình Tuấn- đồ dê tiện, tao thề sẽ không bỏ qua ày đâu. Mày muốn dồn tao tới đường cùng ư?..Tao sẽ không bao giờ đầu hàng mày đâu. – Duy Bảo nắm chặt bàn tay đến nỗi móng tay của anh đâm chảy máu.

- Anh, để em đi tìm hai cha con lũ khốn nạn đó tính sổ. Lũ người đó còn muốn làm gì nữa đây chứ - Duy Khang định quay người chạy đi nhưng Duy Bảo và Thẩm quản gia đã ngăn cậu lại .

Sáng nay, khi đang vào giờ giải lao ở trường, cậu đã nghe được thông tin bất ngờ về anh trai qua ti vi trong căn tin, Cậu đã bỏ học, chạy ngay về nhà. Cậu muốn sau khi anh về tới, hai anh em sẽ cùng nhau tìm ra hướng giải quyết. Nhưng khi vừa về đến trước cổng,, cậu đã thấy quần áo cùng những vật riêng tư của mình và anh trai bị đem ra ngoài đường. Những người giúp việc cũng chẳng thấy ai nữa mà thay vào đó là những người lạ hoắc lạ huơ.

Đúng lúc đó, tiếng chuông điện thoại của Duy Bảo reo lên, chính là tay nghệ sĩ đội lốt kịch sĩ Trình Tuấn. Hắn ta giương giương tự đắc nói năng rất ngang tàn. Hắn bảo rằng chính ông bố “hợp đồng” của Duy Bảo đã đem sổ đỏ nhượng lại cho hắn. Hắn ép anh em Duy Bảo phải rời khỏi đó ngay lập tức nếu không thì đừng trách hắn không nương tay.

Ngắt điện thoại, ánh mắt Duy Bảo lòng sọc...!

- Tôi nhất định sẽ không tha cho các người, hãy chờ đó mà xem. Nói rồi, anh xách hai chiếc vali bỏ vào phía sau chiếc BMW, rồi khuyên em trai nên bình tĩnh đừng quá nóng nảy sẽ hỏng hết mọi việc. Dù không thể chấp nhận sự thật trước mắt, nhưng ngoài cách bình tĩnh ra thì không còn cách nào khác. Duy Khang bước lên xe, Duy Bảo ngồi xuống hàng ghế ngay cạnh em trai mình. Thẩm quản gia cũng lặng lẽ mở cánh cửa xe bước lên.

Chiếc BMW lăn bánh trong nỗi đau của những người đang ngồi trong đó.....

Qua chiếc gương chiếu hậu đặt phía trên vô lăng, Thẩm quản gia đã nhìn thấy những giọt nước mắt uất nghẹn đang từ từ lăn dài trên bờ má của cậu cả. Ánh mắt bất lực của cậu hai.

Có lẽ chẳng bao giờ ông có thể nghĩ được rằng, có một ngày hai cậu chủ của ông lại bị người ta tước đoạt hết tất cả như thế này. Lòng ông cảm thấy xót xa khi nghĩ về ông chủ và phu nhân, nếu họ ở trên trời nhìn thấy hai đứa con của mình rơi vào tình cảnh này chắc họ đau đớn lắm. Rồi ông lại nghĩ đến cụ chủ, cụ chủ của ông chỉ vì quá tiếc thương đứa con trai độc nhất của mình, quá yêu Phương Thị mà tính toán một nước cờ sai lầm, để rồi ngày hôm nay hai đứa cháu trai của ông lại gánh chịu tất cả.

Chiếc BMW cứ đi mãi, đi mãi không dừng. Vì không biết phải dừng ở đâu. Thật uất ức khi có nhà mà chẳng thể về. Cũng may, thứ quý nhất còn lại chính là chiếc BMW này do chính cậu cả mua khi lần đầu tiên cậu kí thành công một hợp đồng trị giá hàng chục tỉ đồng, cũng may giấy tờ xe luôn ở trong người cậu, nếu không ngay cả xe cũng chẳng còn.

.....To be continue.....

P/s: Thật là đáng thương cho Duy Bảo bởi trong thời gian ngắn mà anh đã mất đi tất cả...Liệu anh có đủ nghị lực để đứng lên và dành lại tất cả hay không, mời các bạn tiếp tục theo dõi, xin chân thành cảm ơn

27. Chương 27: Cuộc Sống Mới

Xe chạy ra đến vùng ngoại ô thành phố, đến địa phận một thôn nhỏ. Một tấm biển có tên thôn Nhân Ái được đặt ở đầu con đường dẫn vào trong thôn, Nhà cửa ở đây tuy không tráng lệ như ở trong nội thành nhưng nằm san sát nhau. Người dân ở đây, dường như rất ít đi ô tô, nên khi họ nhắc thấy sự xuất hiện của một chiếc xe hiệu BMW tại thôn của mình. Họ đã kéo nhau đến để ngắm chiếc xe trong sự thích thú.

Nhưng khi chạy thêm một quãng nữa, thì có ba người thanh niên khoảng chừng hơn hai mươi tuổi đứng chặn ở đầu xe, mặt người nào người nấy đều rất căng thẳng, Thảm quản gia bước xuống xe sau khi hỏi thăm thì biết họ là những người được cất cử bảo vệ cho thôn, khi có bất cứ có chiếc xe nào ở ngoài thôn đi vào địa phận của thôn họ nhất định phải chặn chiếc xe ấy lại, sau khi xác minh được chiếc xe không có gì mờ ám họ mới để cho xe tiếp tục đi.

Rồi họ dẫn Thảm quản gia cùng hai anh em Duy Bảo đến ngôi nhà của Trưởng thôn, ông trưởng thôn có khuôn mặt tuy khá nghiêm nghị nhưng sự nồng hậu đón tiếp các vị khách lạ thì lộ rõ qua ánh mắt của ông. Thảm quản gia trình bày vụ việc với ông Trưởng thôn, rằng đại thiếu gia và nhị thiếu gia của ông vừa gặp chút biến cố nên mất hết nhà cửa và đang muốn tìm một nơi để ở, khi đến thôn Nhân Ái họ đã cảm thấy có chút gì rất thích thú nên quyết định sẽ dừng chân ở đây. Nghe xong câu chuyện của Thảm quản gia, ông trưởng thôn đưa ông cùng hai cậu chủ đến ngôi nhà phụ của gia đình mình. Căn nhà này trước kia vốn là của con trai ông trưởng thôn nhưng người con trai này của ông đã cùng với vợ chuyển sang nơi khác sinh sống chính vì thế, đã lâu rồi không có người ở. Vợ chồng ông và cô con gái thay phiên nhau cứ hai ngày đến dọn dẹp căn nhà một lần, nhưng dạo này họ có một chút việc bận nên không thể đến thường xuyên được. Vừa đúng lúc có người đang muốn tìm nhà, ông sẽ để họ ở trong căn nhà này, như vậy vừa có người dọn dẹp căn nhà, lại vừa có thêm một khoản thu nhập từ khoản tiền cho thuê.

Vậy là anh em Duy Bảo vào sống trong căn nhà mới của mình..

Căn nhà này có diện tích chỉ bằng với căn bếp trước kia trong căn biệt thự, chỉ có một tầng và mấy căn phòng nho nhỏ, phòng khách rồi kế đến là phòng ngủ với một chiếc giường gỗ đã khá cũ kỹ, và một chiếc tủ quần áo cũng không thật lớn. Cuối cùng là căn bếp nằm ở phía cuối nhà. Ban đầu, anh em Duy Bảo còn tỏ ra một chút e ngại khi ngược nhìn căn nhà này, nhưng rồi họ tự nhủ với hoàn cảnh của mình bây giờ, họ buộc phải thích nghi với cuộc sống mới. Có một căn nhà để ở như thế này là tốt lắm rồi. Và rồi, họ bắt tay vào dọn dẹp căn nhà. Nhìn hai cậu chủ lúng túng động chân động tay làm những công việc mà trước giờ họ chưa từng làm mà Thảm quản gia rất đau xót. Có lẽ đọc được suy nghĩ của ông, cả hai lên tiếng trấn an ông:

- Bác Thảm à, bác đừng lo lắng chúng cháu sẽ không làm được những việc này. Lần đầu tiên làm nên tay chân còn lóng ngóng nhưng rồi cũng sẽ quen thôi. Hoàn cảnh của chúng cháu bây giờ buộc chúng cháu phải quên đi thân phận trước kia của mình. Hơn nữa chính tay mình bày trí căn nhà của mình ở thì đâu có gì hạnh phúc hơn nữa- Duy Bảo ra vẻ thản nhiên nói.
- Anh A Vũ của cháu nói đúng đấy bác Thảm à. Bác cứ yên tâm đi- Duy Khang tiếp lời.
- Nếu..nếu hai vị thiếu gia đã nói vậy rồi thì Thảm quản gia này cũng tạm yên tâm
- Mà bác Thảm này, bây giờ chúng cháu chẳng phải là thiếu gia gì nữa rồi, nên bác đừng gọi như thế nữa, cứ gọi chúng cháu là A Vũ và Tiểu Hi là được rồi.
- Thế đâu có được!!
- Được chứ sao không bác. Chúng cháu lâm vào tình cảnh này, chỉ còn mỗi bác là còn ở bên cạnh, đối với chúng cháu đó là một niềm an ủi rất lớn.

Nghe xong những lời nói chân thành của hai cậu chủ Thảm quản gia cảm động vô cùng. Ông biết rõ tình cảm của hai cậu chủ dành mình, dù rất ít khi họ thể hiện ra điều ấy. Ông làm quản gia cho Phương gia tính đến nay đã gần ba mươi năm, chính mắt ông đã nhìn thấy hai cậu chủ được sinh ra và lớn lên từng ngày. Sau khi cả hai trở thành cô nhi, ông đã thay ông chủ và phu nhân chăm sóc hai cậu chủ từng li từng tí từ bữa ăn đến giấc ngủ. Vợ và hai đứa con của ông đã qua đời trong một vụ hỏa hoạn, chính vì thế để người

ngoại đi nỗi đau mất con ông luôn xem hai cậu chủ như con ruột của mình. Vì cả hai ông có thể làm tất cả thậm chí hi sinh cả tính mạng của mình.

Anh em Duy Bảo đã bắt đầu một cuộc sống của những người bình thường như thế....

Sáng sớm hôm sau, bữa điểm tâm giản dị được Thẩm quản gia chuẩn bị, ăn xong Duy Bảo đã phải thuyết phục cậu em trai đến trường. Duy Bảo động viên em rất nhiều, anh hiểu được đã quá nhiều chuyện xảy ra, nên rất khó để Duy Khang có thể chuyên tâm học hành. Nhưng dù có thế nào thì cũng phải học, là con cháu của Phương Gia ai cũng phải có bằng đại học. Hơn nữa, Duy Bảo nói với em trai rằng sáng nay anh cũng sẽ đi xin việc làm. Với tấm bằng loại ưu chuyên ngành quản trị kinh doanh được cấp bởi một ngôi trường đại học danh giá nhất nhì châu Âu thì không khó khăn gì để anh có thể tìm được một vị trí xứng đáng trong các công ty kinh doanh.

Nghe lời anh, Duy Khang cuối cùng cũng đã chịu đi học. Sau khi đưa em trai đến trường việc đầu tiên là anh đến một tiệm cầm ô tô, bởi với tình trạng hiện nay, việc sử dụng một chiếc xe là hết sức xa xỉ. Chiếc xe vốn khá đắt nên khi cầm cũng được một số tiền kha khá, đủ để trang trải cho cuộc sống của ba người nếu chẳng may anh không tìm được việc làm như ý muốn trong một thời gian. Đứng nhìn chiếc xe, thành quả đầu tiên trong công việc của mình lần cuối, rồi Duy Bảo ngậm ngùi quay lưng đi. Anh tự hứa, sau khi giành lại được Phương Thị, anh cũng sẽ chuộc xe ra.

Anh cất bọc tiền cầm xe vào trong túi áo lê và bắt đầu đi xin việc. Nhưng lại thêm một lần, Duy Bảo phải đón nhận cú sốc mới. Anh đã đi đến hơn mười địa điểm cần tuyển chức danh Giám đốc bộ phận kinh doanh mà anh đã liệt kê vào một tờ giấy. Nhưng lần lượt hết nơi này đến nơi khác đều lắc đầu từ chối anh với cùng một câu trả lời. “ Không muốn đắc tội với Tổng giám đốc Trình Tuấn của Phương Thị”. Duy Bảo, vò nát tờ giấy trong tay mình. Anh nghĩ đến câu nói kia nghiêng răng uất nghẹn. Chắc chắn sẽ đến một ngày gã Trình Tuấn kia sẽ phải nhận lãnh tất cả những gì mà anh phải gánh chịu ngày hôm nay.

Cuối cùng, đến trước một công trình anh thấy có tấm bảng tuyển thợ phụ. Sau một phút lưỡng lự, anh quyết định xin vào làm ở công trình này.

Buổi chiều, sau khi xong việc anh đã tắm gội sạch sẽ để xả đi bụi bặm ở công trình rồi vận lại bộ lê trở về nhà để Duy Khang và Thẩm quản gia nghĩ rằng anh đã tìm được một công việc như ý.

Và quả thật, cả hai người đều không mảy may nghi ngờ. Cơm tối xong, Duy Bảo ra phía trước hiên trầm ngâm một mình. Anh nhìn vô định lên bầu trời đầy sao..với ánh mắt u uất. Chợt, có bóng một người chiếu xuống mái hiên. Là Duy Khang, cậu biết anh trai mình đang ngồi ở đây, trong bữa cơm cậu cứ thấy anh chau mày dăm chiêu. Sau khi vào phòng tắm trở ra, nhìn khắp một lượt không thấy anh trong nhà, và cậu đã ra đây. Cậu nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh anh trai và cất tiếng:

- Anh A Vũ, có phải anh đang nghĩ đến Phương Thị, nghĩ đến chị Thụy Hân không?

-Ừ!- Duy Bảo đáp gỏn lộn- Đúng là không có chuyện gì của anh có thể dẫu được Tiểu Hi. Nhìn thấy cơ nghiệp của ông nội chúng ta một đời gầy dựng nên rơi vào tay kẻ khác mà anh rất hận bản thân mình. Giá như lúc trước anh làm việc không quá cứng nhắc, không quá bảo thủ và lạnh lùng để méch lòng nhiều người đến thế thì có lẽ đã không đến nỗi để họ có cơ hội “mượn gió bẻ măng” đẩy anh em mình xuống vực thẳm như hôm nay.

- Đâu phải lỗi của anh, sao anh lại đi trách mình. Tất cả chỉ là do cái kẻ vong ân bội nghĩa Trình Phát hại chúng ta. Nếu như chúng ta có thể chứng minh được cái buổi sáng hôm đó, tên khốn Trình Tuấn đã giở thủ đoạn đê tiện với hai anh em ta thì mọi chuyện sẽ chuyển biến theo một chiều hướng khác mà anh.

-Nhưng..!!!!!! Anh không biết liệu mình có đủ khả năng để giành lại những gì đã mất không? Duy Bảo rơi vào trạng thái vô vọng.

- Anh A Vũ à. Trời sẽ không phụ lòng người ngay thẳng đâu. Huống hồ, đi ở đâu mà tìm được một ông anh trai tốt như anh của em chứ. Nhất định sẽ có kì tích xảy ra. Hãy tin em. Em cũng sẽ học thêm về kinh doanh để rồi cùng anh tìm cách giành lại Phương Thị, minh oan cho anh và giành lại chị Thụy Hân cho anh nữa chứ.

Duy Bảo nhìn em trai cười nhạt. Trong lúc tuyệt vọng như thế này, được nghe lời động viên của em trai, anh như phần nào được tiếp thêm sức mạnh.

.....

.....

Thụy Hân, cầm trên tay chiếc cầu thủy tinh, món quà Duy Bảo tặng mà cô thích nhất

“ Anh tặng em chiếc cầu thủy tinh này, em xem hai em bé trong quả cầu này có giống em và anh không. Nhất định sau này, em và anh sẽ có những đứa con xinh xắn đáng yêu thế này” Dòng kí ức ủa về trong cô. Cô nhớ Duy Bảo đến lạ, nhớ da diết vô ngần.

Cô lại vô cùng lo lắng không biết bây giờ anh như thế nào khi mất đi Phương Thị, không ít lần cô muốn gọi cho anh nhưng cảnh tượng của buổi lễ đính hôn cứ ám ảnh Thụy Hân, nhớ lại những điều đó cô lại thấy hận anh hơn. Nhưng thật trở trêu, càng hận anh bao nhiêu cô lại càng yêu anh bấy nhiêu. Ánh đèn trong phòng vụt sáng, một giọng nói khàn khàn cất lên:

- Chị Thụy Hân, xuống nhà ăn cơm thôi. Sao chị ngồi trong phòng mà không bật đèn thế này.

Thụy Hân đưa ngón tay, gạt dòng nước mắt- Em nấu cơm xong rồi à, chị xin lỗi, chị mệt quá đến nỗi quên mất phải xuống nấu cơm cho em. Biết chị khóc, Khả Thụy bước đến ngồi gần chị và hỏi:

- Có phải là chị đang rất lo lắng cho anh Duy Bảo đúng không?

-Làm gì có. Sao em lại nghĩ như thế. Chẳng lẽ sau tất cả những gì anh ta đối xử với chị mà chị vẫn còn đi lo lắng cho anh ta được hay sao.

- Chị không dấu được em đâu. Không phải chị vừa khóc đấy sao. Em biết, chị vẫn còn rất yêu anh Duy Bảo. Có điều này em muốn nói với chị, xuyên suốt sự việc này chắc chắn có bí mật gì đó. Hôm đó, em cũng vì quá sốc mà không nghĩ được gì. Nhưng khi bình tĩnh lại, em đoán chắc chuyện anh Duy Bảo không đến buổi lễ đính hôn với chị chắc chắn là một lí do gì đó vô cùng nghiêm trọng. Nhưng lí do đó là gì thì em không biết.

Nghe những lời nói của em trai. Thụy Hân ngớ người ra. Có lẽ hôm đó vì quá hoảng loạn mà cô suy nghĩ không thông suốt, ánh mắt cô chợt sáng lên. Cô nghĩ mình cần phải đi tìm hiểu một vấn đề. Nghĩ là làm, cô bảo Khả Thụy xuống nhà ăn cơm trước, cô ra ngoài một lát rồi sẽ trở về.

.....

.....

Duy Bảo đang sắp xếp lại một số đồ đạc trong căn phòng, bỗng từ trong một cuốn album một tấm ảnh rơi ra. Trong ảnh là cảnh chụp anh ngồi trên chiếc xe đạp, ngồi đằng sau là Thụy Hân, cô mặc một chiếc váy trắng. Tóc cài một dải ruy băng màu xanh nước biển, cô ôm chặt lấy thân người Duy Bảo. Anh ngồi phía trước, đầu ngoảnh lại nhìn cô bằng ánh mắt đầy trù mến và nở một nụ cười ấm áp yêu thương. Tất cả, chỉ mới như ngày hôm qua. Anh tự hỏi, giờ này cô đang làm gì, cô chắc vẫn còn rất buồn vì những gì đã xảy ra. Trình Tuấn liệu có ở bên cô không? Anh nhớ cô đến cháy bỏng con tim. Nhưng cái buổi tối hôm ấy, anh đến tìm cô..cô đang tựa đầu vào vai Trình Tuấn và hân ôm cô thật chặt. Nhớ lại mà tim anh đau thắt từng cơn.

Thụy Hân mang tâm trạng thất vọng trở về nhà. Cô tìm đến thăm biệt thự, nhưng không còn có Duy Bảo và Duy Khang ở đó, Thẩm quán gia, tài xế Phan, bác Trần tất cả đều không còn một ai. Cô không biết đã có chuyện gì xảy ra., Thông tin duy nhất mà cô biết được qua người gác cổng lạ mặt đó là Duy Bảo cùng em trai đã dọn đi khỏi nơi này cách đây vài hôm. Căn nhà này giờ thuộc về sở hữu của người khác. Nhưng người chủ mới đó là ai thì người gác cổng không chịu nói với cô.

Cô thần thờ bước vào nhà, quên cả ăn cơm. Cô chạy ngay vào phòng Khả Thụy hỏi:

- Thụy này, mấy hôm nay Duy Khang có đi học bình thường không? Em có gặp cậu ấy không?

- Chị hỏi Duy Khang à? Thực ra..vẫn còn chuyện này em chưa nói cho chị biết. Kể từ hôm xảy ra sự việc ở buổi lễ đính hôn, em và Duy Khang vẫn chưa hề nói chuyện với nhau.Có điều, một buổi sáng cách đây ba

ngày, ngay khi tin tức về việc anh Duy Bảo bị cách chức Tổng Giám đốc cậu chạy đã tức tốc chạy về, bỏ luôn ba tiết học cuối. Từ hôm đó trở đi, mặc dù ngày cậu ấy cũng đến trường nhưng cứ sát giờ chuông reo vào lớp là cậu ấy đến, lúc tan trường thì cũng vội về thật nhanh, hình như cậu ấy cố tình tránh mặt em. Điện thoại của cậu ấy, em cũng không gọi được nên dù rất muốn biết đã có chuyện gì xảy ra với anh Duy Bảo nhưng tuyệt đối không được. Mà chị hỏi như thế là vì sao?

Nghe xong những điều Khả Thụy nói, Thụy Hân dập tắt luôn tia hi vọng cuối cùng. Đến Duy Khang còn cố tình tránh mặt em trai cô thì chắc chắn không dễ dàng gì cô biết được Duy Bảo giờ đang ở đâu.

28. Chương 28: Không Thể Dối Lòng

Một buổi chiều, Trình Tuấn hẹn Thụy Hân đến ven bờ của con sông. Nắng vàng chiếu xuống dòng sông tạo nên những vầng sáng trong suốt giống như pha lê. Một cảnh tượng vô cùng đẹp mắt. Chiếc Mercedes dừng lại. Hai người bước xuống xe. Thụy Hân đứng trước con sông, vòng tay nhìn về xa xăm. Đột nhiên, Trình Tuấn lấy từ trong cốp xe ra chiếc đàn ghi ta và ca lên những khúc hát mà anh viết tặng cho cô:

“Anh không thể cười khi không có em

Anh không thể nói và cũng không thể ngủ

Anh không thể nói chuyện với bất kì ai mà anh gặp

Anh buồn khi thấy em buồn, anh vui mỗi lúc em vui

Em như ánh ban mai ấm áp

Em như bản tình ca ngọt ngào

Anh không thể cười khi thiếu vắng em

Những giấc mơ anh như không trọn vẹn

Không có em, nụ cười không tồn tại trên khóe môi anh”

Những lần đầu khi nghe những ca từ trong bài hát này, Thụy Hân vô cùng thích thú nhưng càng nghe cô lại càng thấy lòng mình khó chịu. Không phải vì những ca từ trong bài hát mà vì cô cảm thấy khó xử, cô hiểu tình cảm Trình Tuấn dành cho cô là rất nhiều. Nhưng Thụy Hân vẫn cố tỏ ra không chút phản ứng gì. Bài hát kết thúc, Trình Tuấn nắm lấy bờ vai Thụy Hân, ánh mắt đắm đuối nhìn cô. Trong thoáng giây Thụy Hân bị ánh mắt ấy làm mê đắm...ánh mắt Trình Tuấn vẫn tha thiết nhìn cô. Rồi Trình Tuấn rút từ trong chiếc túi áo ra một chiếc hộp nhỏ nhỏ hình vuông.

- Thụy Hân hôm nay, anh hẹn em ra đây là có chuyện muốn nói. Anh...muốn em sẽ là nắng ban mai của anh, ở cạnh bên anh mỗi sáng trong suốt ngày tháng sau này. Hãy làm vợ anh, Thụy Hân nhé.

Thụy Hân vô cùng kinh ngạc trước lời cầu hôn của Trình Tuấn, cô không biết phải nói gì. Nếu chấp nhận lời cầu hôn của Trình Tuấn, cô sợ mình sẽ trở thành lừa dối tình cảm, bởi cô không thể nào thôi nghĩ về người đàn ông cô yêu. Nếu như khước từ thì cô sẽ trở thành người bất nhẫn, cô sẽ làm tổn thương trái tim của Trình Tuấn. Nhưng, cô cũng cảm thấy rất tức giận khi vào lúc này, Trình Tuấn lại đem chuyện cầu hôn ra để tạo áp lực cho cô. Cô bước giật lùi ra phía sau, tay hất tung chiếc hộp trên tay Trình Tuấn xuống đất rồi cô hét lên:

- Lúc này là lúc nào mà anh lại đem chuyện này ra nói với em. Anh làm như thế, anh không thấy mình quá tàn nhẫn sao? Em còn chưa thể vượt qua cú sốc bị bỏ rơi ngay tại lễ đính hôn. Vậy mà hôm nay, anh nói với em những điều này, có phải anh muốn bỡn cợt em không?

- Anh...anh không hề có ý đó. Chỉ là vì anh muốn nhanh chóng chữa lành vết thương trong lòng em thôi. Anh biết, em chưa quên được cú sốc ngày hôm ấy..Anh...- Nom Trình Tuấn lúc này quả thật rất đáng thương.

- Nhưng...em đã nói với anh rồi. Em chỉ luôn xem anh như một người anh trai. Giữa hai chúng ta không thể đi xa hơn – Thụy Hân cương quyết. Cô biết ngoài cách thẳng thừng từ chối ra thì không còn cách nào khác.

- Tại sao như vậy? không lẽ trong lòng em vẫn còn nhớ tới cái tên Phương Duy Bảo đó. Không lẽ sau những gì hắn đối xử với em. Em vẫn còn yêu hắn hay sao?- Trình Tuấn giương đôi mắt đầy tức giận nhìn Thụy Hân

- Đúng thế! Anh nói không sai. Em không thể phủ nhận rằng mình vẫn còn rất yêu anh ấy. Nhưng dù có liên quan đến anh ấy hay không, thì em cũng không thể yêu anh, vậy thôi.-Thụy Hân lạnh lùng đáp. Điều này làm cho Trình Tuấn bị tổn thương nghiêm trọng. Anh ta bước đến, nắm lấy cằm Thụy Hân, ngửa mặt, trừng mắt nhìn cô. Lòng càng căm hận Duy Bảo gấp trăm lần. Thì ra, dù anh ta có cố gắng đến như thế nào thì vẫn không thể thay thế được vị trí của Duy Bảo trong trái tim Thụy Hân. Anh ta tự trách bản thân mình, sao cái hôm ở gara xe không giết chết luôn cái tên nhà giàu họ Phương kia.

- Anh cho em hay, nếu một khi anh không chiếm được trái tim em. Thì em cũng không thoát khỏi tay anh đâu. Anh sẽ tìm cách trói buộc thân xác em. Mặc kệ, là khi đó trái tim em vẫn nghĩ đến hắn ta. Anh chỉ cần, em ở bên cạnh là đủ.- Trình Tuấn day nghiến.

Thụy Hân bỗng thấy sợ trước những lời của Trình Tuấn. Cô không thể tưởng tượng được Trình Tuấn lại có thể nói với cô những lời lẽ ngang tàn đến thế. Cô quay lưng, bỏ chạy một mạch. Cô biết mình đã làm Trình Tuấn tổn thương sâu sắc nhưng cô không thể nào có lỗi với trái tim của cô.

.....

.....

Căn nhà ở ngoại ô thành phố, Duy Bảo đang rất vất vả để sửa lại đường ống nước mới bị hỏng vào ngày hôm qua. Lúc đầu, Thẩm quản gia không muốn cho anh làm, nhưng Duy Bảo rất kiên quyết, anh muốn thử. Anh loay hoay mãi cuối cùng ống nước cũng được sửa thì cũng là lúc áo quần anh ướt sũng. Cuộc sống trong căn nhà mới này không hề giống với cuộc sống trước kia tại biệt thự, ở đó cái gì cũng hiện đại và tiện nghi, chẳng bao giờ anh phải động tay đến việc gì. Nhưng trong phút chốc từ một hoàng tử bạch mã, anh trở thành “hoàng tử mắc nợ”. Cả anh và em trai vẫn chưa thể thích nghi hoàn toàn với cuộc sống mới. Nhưng vì Phương Thị, nên sẽ cố gắng quên đi bản thân mình đã từng là một thiếu gia.

Cuộc sống của Duy Bảo giờ đây không còn là những bữa ăn thịnh soạn, những căn phòng sang trọng, những chiếc xe đắt tiền.

Ngày đầu khi anh đến tiệm cầm chiếc ô tô, Duy Khang và Thẩm quản gia đã phản ứng kích liệt, họ yêu cầu anh mang tiền trả lại và trả xe về. Nhưng rồi, họ hiểu ra, Duy Bảo yêu thích chiếc BMW ấy bao nhiêu, nó chính là niềm tự hào của anh trong những năm đầu tiếp quản chiếc ghế Tổng giám đốc, với anh nó cũng giống như một người bạn. Và nếu như anh buộc phải xa rời nó thì tất cả cũng vì hoàn cảnh.

Những ngày đầu đến đây, thật khó có thể hình dung hai chàng hoàng tử sinh ra và lớn lên trong gia đình quý tộc lại có thể dễ dàng hòa hợp với cuộc sống bình dị nơi đây. Thậm chí có một số người còn tỏ vẻ kì thị họ. Những người đó cho rằng anh em Duy Bảo vốn là những cậu ấm thì nơi đây thực sự không thích hợp với họ. Nhưng bằng kiến thức họ có được, đã giúp thôn Nhân Ái làm được một số việc hữu ích. Lâu dần, anh em Duy Bảo được mọi người trong thôn hết mực yêu quý và được họ ủng hộ, trở thành cư dân của thôn.

.....

.....

Thụy Hân, ngồi lặng lẽ trên chiếc sofa .Cô nhớ lại giây phút Trình Tuấn cầu hôn cô. Những lời Trình Tuấn nói với cô khi bị từ chối, khiến cô vô cùng hoang mang. Chẳng lẽ, một Trình Tuấn với giọng hát ấm áp ngọt ngào, một Trình Tuấn cô luôn xem như một người anh, Trình Tuấn dễ thương của ngày xưa lại trở nên trở tráo không ngần ngại bày tỏ ý đồ muốn chiếm hữu cô.Lại còn một điều nữa mà Thụy Hân rất muốn biết, đó là tại sao Trình Tuấn mới từ nước ngoài về lại quen được ông Giang- bố của Duy Bảo, và vì nguyên cớ gì ông chủ tịch một tập đoàn lớn như thế lại để một người xa lạ lên điều hành công ty thay cho con trai mình. Nhưng lần nào Thụy Hân cũng nhận được một câu trả lời duy nhất. “ Có nhiều chuyện em không nên biết thì tốt hơn”- Trình Tuấn nói với cô như thế.

Một cô gái, từ dưới bếp bước lên, tay cầm đĩa dưa hấu đã được gọt sẵn, đặt đĩa dưa trên bàn, cô ngồi xuống ghế sofa. Cô là một cô gái tuy không xinh xắn như Thụy Hân, Thụy Hân học giỏi nhưng sức học của cô chỉ ở mức tầm tầm. Học chung với Thụy Hân suốt bảy năm trời, nếu như Thụy Hân lúc nào cũng ở trong top đầu của lớp, thì cô chỉ đứng ở hạng gần cuối. Thế nhưng, cô và Thụy Hân lại chơi rất thân với nhau, cô là một cô gái khá hài hước, và bộc trực, thỉnh thoảng lại rất bốc đồng. Nhưng là một cô gái cực kỳ tốt bụng, khuyết điểm lớn nhất của cô là rất mê trai đẹp, bởi thế ngày đầu khi mới gặp Duy Bảo rồi sau đó là Duy Khang cô không ngừng suýt xoa và khen ngợi họ ngay trước mặt Thụy Hân, nhiều lúc cô khiến cho Thụy Hân cũng phì cười. Khả Thụy em trai Thụy Hân cũng nằm trong “tầm ngắm” của cô.

- Đang nghĩ gì vậy hả? Không có việc gì phải áy náy hết. Cậu từ chối lời cầu hôn Trình Tuấn thẳng thừng như thế, tình cảm rạch ròi vậy là tốt – Trang Thanh nói

- Nhưng cậu này, tớ thấy như vậy thì tốt..-Thụy Hân áp ứng.

- Cậu làm sao?- Trang Thanh cắt ngang lời nói của Thụy Hân-Nếu như hôm đó cậu nhận lời của tay Trình Tuấn kia có lẽ tớ sẽ không nhìn mặt cậu nữa. Không phải tớ vì thấy anh Duy Bảo đẹp trai hơn Trình Tuấn mà tớ bênh anh ấy, mà tình cảm anh ấy dành cho cậu quả thật khiến người ta cảm động đó. Anh ấy yêu cậu vô cùng say đắm, cậu khiến tớ ganh tỵ lắm biết không.-Tìm được một chàng hoàng tử vừa đẹp trai vừa tài giỏi vừa tốt như anh ấy không phải là chuyện dễ đâu, nên vì thế cậu đừng có ngốc nữa. Trình Tuấn không yêu cậu như Duy Bảo yêu đâu. Tớ dám chắc như thế.

-Không lẽ cậu nghĩ rằng, hôm ở buổi lễ đính hôn, Duy Bảo chắc chắn xảy ra chuyện nên mới không thể có mặt?

- Tất nhiên rồi, ngốc ạ. Hôm đó, tớ bị lỡ chuyến bay không về kịp chứ nếu không hôm đó nhất định tớ sẽ dẫn cậu đi tìm hiểu vụ việc cho rõ ràng, chứ không để cho cái tay Trình Tuấn một mình xoay chuyển tình thế đâu. Nghe tớ đây, Thụy Hân. Vấn đề bây giờ là cậu đừng nên ngồi ủ dột như thế nữa mà hãy phấn chấn lên, sau đó phải đi tìm hiểu nguyên nhân vì sao hôm đó Duy Bảo lại vắng mặt, chắc chắn là đã có điều gì không ổn xảy ra.

Những lời Trang Thanh nói với Thụy Hân, hết như những gì Khả Thụy đã nói. Vậy là hôm đó chắc chắn có chuyện gì đó rất nghiêm trọng đã xảy ra. Thụy Hân tự hứa, nhất định cô phải ra nguyên nhân. Tìm được nguyên nhân rồi cô sẽ đi tìm Duy Bảo và ở lại bên anh.

29. Chương 29: Chân Tướng Bại Lộ

Thụy Hân chân bước thật nhanh, vẻ mặt cô đầy hoài nghi. Cô muốn nhanh chóng đến gặp Trình Tuấn để hiểu rõ vấn đề. Cô vừa tình cờ nghe được rằng Trình Tuấn chính là người chủ mới của căn biệt thự mà trước đây Duy Bảo từng sống ở đó. Ngay khi nghe thấy cái tên Trình Tuấn cô không tránh khỏi giật mình. Cô thắc mắc tại sao anh ta lại làm như thế, chẳng phải anh ta đang sống trong một chung cư cao cấp hay sao? Và vì nguyên nhân nào, Duy Bảo lại có thể bán nhà của mình cho anh ta? Cô bước tới căn hộ của Trình Tuấn, vừa định đưa tay nhấn chuông thì cô nghe tiếng Trình Tuấn nói chuyện với một người từ trong nhà vọng ra:

- Thật sự cảm ơn bố vì căn biệt thự, đuối được thằng khốn kiếp họ Phương ấy khỏi nơi đó là con coi như rửa được mối hận rồi. Giờ này, chắc nó đã bị dồn đến đường cùng rồi- Trình Tuấn mỉm cười đắc ý.

- Sao con lại cảm ơn bố, bố là bố của con. Nên bố muốn làm nhiều điều cho con trai bố vui. Chẳng lẽ bố đóng vai chủ tịch Phương suốt mười mấy năm qua, bố lại không được hưởng chút gì của nhà họ Phương hay sao. À còn cái vụ con bắt cóc thằng em trai của Duy Bảo, buộc nó không thể tới buổi đính hôn được quả thật rất hay. Bắn một phát trúng đến hai ba mục tiêu, bố quả thật rất tự hào về con đấy!

Hai cha con Trình Tuấn cứ không ngừng cảm ơn và khen ngợi nhau, mà không biết rằng có một người đã nghe thấy tất cả. Những lời nói của ông Trình Phát như sấm nổ ngang tai Thụy Hân, giờ thì cô đã hiểu hết mọi chuyện.. Thật không thể tưởng tượng được sự thật là như thế. Thì ra, cái ông bố hà khắc của Duy

Bảo, ông chủ tịch Phương lại là người cha đã thất lạc của Trình Tuấn mà bấy lâu nay anh ta đang tìm kiếm. Ông ta chính là người cách đây không lâu đã đến gặp Thụy Hân và dùng tiền buộc cô phải rời xa anh. Tại sao? Có những chuyện cô vẫn chưa hiểu, hình như Duy Bảo vẫn còn có những điều chưa nói cho cô. Cánh cửa căn hộ bật mở, một người đàn ông trung niên trong bộ veston sang trọng bước ra.. Thụy Hân nhanh chân nấp sang bức tường phía bên cạnh, gương mặt đỏ- đúng rồi, chính là người mà cô đã gặp cách đây không lâu, khi đó ông ta vẫn đang là bố Duy Bảo, còn bây giờ lại trở thành bố của Trình Tuấn.

Tiến chân bố, Trình Tuấn mặt vui mừng hơn hở, đụn hai tay vào túi, miệng huýt sáo. Anh ta đang rất mãn nguyện..Có tiếng gọi rất đỗi quen thuộc của một người con gái, đúng rồi là giọng của Thụy Hân, Trình Tuấn điếng người, anh ta lo lắng không biết này giờ Thụy Hân có nghe thấy những gì mình và bố vừa nói hay không. Và cuối cùng, anh ta đã có đáp án.

- Thật là không ngờ, trên đời này sao lại có những chuyện quá sức tưởng tượng vậy nhỉ, hóa ra người đàn ông đó là bố đẻ của anh. Thì ra, hôm diễn ra buổi lễ đính hôn, anh đã bắt cóc Duy Khang để uy hiếp anh ấy. Anh rõ là dễ tiện mà. Vậy mà, anh ngang nhiên tuyên bố trước mặt báo giới rằng, anh ấy vì một chuyện công tác nên đã bỏ rơi tôi. Tất cả chỉ là một vở kịch do chính bố con anh dựng nên- Thụy Hân nhìn Trình Tuấn bằng đôi mắt căm hận, cô rít giọng qua từng kẽ răng.

Mặc dù, biết âm mưu của mình đã bị chính Thụy Hân vạch trần nhưng Trình Tuấn vẫn cứ quanh co:

- Em nói gì vậy Thụy Hân, em hiểu nhầm rồi. Em hãy nghe anh nói...

- Thôi, đủ rồi, tôi không muốn nghe thêm bất cứ lời dối trá nào nữa. Anh thật đáng ghê tởm, tôi khinh thường anh- Thụy Hân day nghiêng.

- Được rồi, nếu như em đã nghe hết cả thì tôi không cần che giấu nữa, đúng, mọi chuyện đều do chính tôi làm đó, không lẽ tôi yêu em và muốn em là của tôi cũng là sai hay sao?

- Anh đừng biện bạch nữa, anh đừng bảo là vì yêu tôi ư? Anh không yêu tôi, anh chỉ muốn sở hữu tôi, anh tìm mọi cách để hãm hại Duy Bảo là vì anh háo thắng, anh đổ kị với anh ấy khi tôi dành tình cảm cho anh ấy chứ không phải là anh..Giờ nghĩ kĩ lại tôi thấy mình thật nực cười vì đã tin vào anh, lại có lúc cảm thấy áy náy vì đã làm tổn thương anh. Từ trước cho đến nay tôi luôn xem anh là một người bạn tốt của mình, nhưng từ giờ phút này, đối với tôi anh chỉ là một thứ rác rưởi.

Cô giương đôi mắt rực lửa nhìn Trình Tuấn một lần nữa rồi chạy thật nhanh ra ngoài. Lồng ngực cô nóng ran. Môi cô run lên vì phấn nộ. Cô chạy một cách vô định, nước mắt cô rơi lã chã.

Cô đến bên bờ một dòng sông, chân cô khụy xuống. Nước mắt đầm đìa:

- A Vũ ơi, em xin lỗi anh. Ngàn lần xin lỗi anh. Em đã quá ngu ngốc, quá cả tin. Em đã không chịu đi tìm hiểu sự thật của ngày hôm đó, em chỉ biết trách anh. Xin lỗi anh vì trong lúc anh cần em nhất, em lại không có bên cạnh anh.

Khóc cho thật đã một trận, Thụy Hân lấy tay gạt nước mắt. Cô rút chiếc điện thoại trong túi xách ra và bấm số của Trang Thanh. Bắt xe buýt về nhà, đến nhà cô chạy thật nhanh vào phòng, sắp xếp quần áo cùng các vật dụng vào trong vali, vừa làm cô vừa gọi Khả Thụy một cách khẩn trương. Đang ở trong phòng, nghe tiếng gọi của chị giục mình thu dọn hành lý, trong đêm nay chị và cậu sẽ đến ở nhà Trang Thanh, người bạn thân của chị .Khả Thụy vẫn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhưng cậu vẫn nghe theo lời của chị.

Hai chị em cậu bắt một chuyến xe chạy ra ngoại thành. Bấy giờ chị mới kể lại tường tận lại sự việc cho cậu những gì chị vừa nghe chiều nay, và đó là lí do chị em cậu phải rời nhà đến nơi khác. Giờ chị chỉ muốn đến ở tại nhà Trang Thanh tránh xa Trình Tuấn và đi tìm lại người con trai mà chị yêu, để mong anh tha lỗi cho chị.Rồi sẽ cùng với anh nỗ lực giành lại Phương Thị. Nghe xong những lời chị nói, cậu rất động lòng. Cậu hiểu được những gì chị đang phải trải qua. Cậu sẽ giúp chị, nhưng bây giờ chị em cậu lại không hề có một chút manh mối nào về nơi ở của anh em Duy Bảo.

.....

.....

Ngày buổi sáng hôm sau, Trình Tuấn đã lái xe đến nhà tìm Thụy Hân để nói lời xin lỗi và mong cô tha thứ. Nhưng khi đến nơi, thì cửa nhà Thụy Hân đã bị khóa chặt. Hỏi những người hàng xóm cũng chẳng ai biết cô đã đi đâu. Gọi điện thoại thì chỉ nhận được tin hiệu “Thuê báo quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được..”. Trình Tuấn tức điên, anh ta quăng chiếc điện thoại xuống đất. Chân đá rầm rầm vào cửa xe. Thụy Hân dường như đã tan biến...anh ta không thể ngờ rằng sau bao nhiêu cố gắng cuối cùng vẫn không có được Thụy Hân. Anh ta trở vào xe, tức tối lái xe đi.

Trên chiếc xích đu trong sân nhà Trang Thanh. Thụy Hân đang ngồi thần thờ. Ánh mắt lộ rõ sự thất vọng. Cô không hề biết được phương hướng nào để tìm ra Duy Bảo, dường như anh đã rời xa cô, rời xa cô mãi mãi...Ngày đến Khả Thụy ngày ngày vẫn thấy Duy Khang đến lớp nhưng tuyệt nhiên không thể nào biết được sau khi tan trường Duy Khang đã đi theo hướng nào về nhà.

- Cửa cậu nè, Trang Thanh chìa ra trước mặt cô bạn một cây kẹo mút- Này, hãy bỏ cái bộ mặt thiếu não ấy đi.

- Cảm ơn cậu. Thụy Hân cầm lấy chiếc kẹo trên tay –tiu ngui nói-Tớ biết phải làm sao đây. Tớ hầu như không hề có được một chút thông tin gì thì làm sao tớ tìm được Duy Bảo. Giá như, tớ có thể gọi cho anh ấy.

- Trời ơi! Thụy Hân ơi là Thụy Hân, cậu vốn thông minh, đi học lúc nào cũng đứng trong hàng top ten của lớp.Vậy mà trong chuyện này cậu lại kém như thế. Cậu thử suy nghĩ kĩ lại đi, Duy Bảo còn có người họ hàng nào không, hiện tại người đó đang ở đâu..nếu như có được những thông tin đó việc tìm ra anh ấy sẽ dễ dàng hơn.- Cô vừa nói, vừa nhâm nhi cây kẹo mút.

Như sự nhớ ra điều gì, Thụy Hân mừng rỡ ôm chầm lấy Trang Thanh.

- Cảm ơn cậu Trang Thanh, cậu tài quá. Tớ biết rồi, tớ sẽ có cách tìm ra Duy Bảo. Nói rồi, cô cười nhạt rồi bóc vỏ chiếc kẹo cho vào miệng. Cô nhớ ra, nội ngoại hai bên gia đình Duy Bảo đều chẳng còn ai, một điều nữa là dù anh có đi đâu, thì nơi đó chắc chắn cũng sẽ nằm gần thành phố này. Bởi có như thế anh mới có thể theo dõi tin tức của Phương Thị một cách nhanh nhất.Điều đó, có lẽ là Duy Bảo đang ở đâu đó tại khu vực ngoại ô. Thụy Hân tin tưởng suy đoán của cô là đúng. Vậy là chỉ ít, cô đã biết được phương hướng tìm ra anh.

30. Chương 30: Tìm Lại Tình Yêu

Ròng rã suốt hai tháng trời đi thăm hỏi tin tức của Duy Bảo ở các vùng ngoại ô nhưng đều vô vọng, Không lẽ, suy luận của cô là sai. Lẽ nào Duy Bảo nghĩ sẽ có ngày cô đến tìm anh nên anh đã đi đến một nơi nào đó thật xa. Có lúc cô muốn bỏ cuộc...

Nhưng ông trời vẫn còn thương cô. Trong lúc đang ở vực thẳm của sự tuyệt vọng, cô lại tìm thấy hi vọng.

- Thụy Hân, tớ..tớ có tin vui cho cậu nè!- Trang Thanh vừa thở hắt hắt vừa nói. Vừa nghe được chút thông tin hữu ích cô đã chạy thật nhanh về báo cho cô bạn của mình.

- Là chuyện gì cậu vội đến nỗi, chạy rồi thở không ra thế này- Quan trọng lắm à- Thụy Hân vừa xốt vừa cảm động.

- Rất quan trọng nữa là đằng khác .Cho cậu biết, tớ vừa nhận được thông tin là Duy Bảo hiện tại đang sống tại một thôn nhỏ có tên là Nhân Ái. Thôn này, nằm cách nhà tớ khoảng hai tiếng đồng hồ đi xe.

- Cậu vừa nói gì..cậu nói thật đấy chứ- Thụy Hân nghe mà vui mừng đến nỗi đánh rơi cả chiếc tách đang cầm trên tay- Mà cậu có chắc không vậy? đừng làm tớ mừng hụt nha!

- Tuy chưa thể chắc chắn một trăm phần trăm nhưng nếu đã có thông tin như thế nghĩa là có hi vọng rồi. Dù sao nơi đó cũng không cách xa nhà tớ là mấy.

- Cảm ơn cậu, Trang Thanh, cậu thật đúng là bạn tốt của tớ- Thụy Hân vui mừng đến nỗi cô cầm lấy tay Trang Thanh nhảy cẫng lên và cảm ơn rối rít.

Ngày hôm sau, cô cùng Khả Thụy thuê một chiếc xe và đi đến thôn Nhân Ái. Thì ra, Trang Thanh vẫn luôn âm thầm giúp đỡ cô. Trang Thanh có một vài người bạn vốn rất chuyên nghiệp trong lĩnh vực tìm người, và sau hơn một tháng nỗ lực hết mình họ đã cho cô biết cách đây hơn hai tháng, tại thôn Nhân Ái, bỗng nhiên xuất hiện hai chàng trai còn rất trẻ, cả hai đều rất khôi ngô, da dẻ trắng hồng. Trông như những cậu ấm nhà giàu. Cùng đi với họ còn có một người đàn ông ngoài năm mươi tuổi, họ đến đó trên chiếc BMW màu đen..Tên tuổi chính xác là gì thì vẫn chưa rõ nhưng nghe người đàn ông ấy gọi họ là đại thiếu gia và nhị thiếu gia. Khi nghe những điều này, Trang Thanh nghĩ đến anh em Duy Bảo, cô tức tốc chạy về thông báo cho Thụy Hân.

Xe dừng lại trước một con đường nhỏ, một địa điểm rất yên bình. Cây cối xanh tươi, một tấm bảng có đề tên thôn Nhân Ái, với dòng chữ màu đỏ nổi bật trên nền xanh da trời. Thôn Nhân Ái không phải là một thôn lớn, ở đây chỉ có khoảng hơn ba mươi hộ gia đình cùng nhau sinh sống, nên có lẽ việc tìm ra nơi ở của Duy Bảo chắc không quá khó. Vừa định đi thêm vài đoạn nữa, để đến quán nước phía đằng trước thì chợt xuất hiện ba người thanh niên, vẻ mặt đầy nghi ngờ bước ra chặn đường họ. Nhưng điều đó chẳng làm cho chị em Thụy Hân sợ hãi mà họ chỉ thấy buồn cười, vì trông ba chàng thanh niên này mắt cứ láo liêng..Nén cười, Thụy Hân bước lên phía trước và nói rõ đầu đuôi với họ mọi chuyện, gương mặt của cô đã đập vào mắt họ. Một cô gái khá xinh đẹp, mái tóc đen óng ả, tóc cột cao bằng một dải ruy băng màu xanh nhạt. Sau khi nghe rõ sự tình, họ đưa chị em cô đến gặp vị trưởng thôn. Thôn Nhân Ái quả thật đúng với cái tên của nó, những người dân sống ở đây rất đôn hậu, họ yêu thương giúp đỡ nhau, coi nhau như máu mủ ruột thịt, lại rất đoàn kết.Và theo quy định của thôn, mỗi khi có người lạ đến đây, sẽ có ba người con trai trong thôn được cất cửa ra chặn đường và hỏi chuyện, nếu xét thấy có thể tin tưởng được họ sẽ dẫn những người khách lạ đến gặp Trưởng thôn. Trưởng thôn Hạ là một người đàn ông cương nghị, lông mày sậm, thái độ đón tiếp khách rất chân thành cởi mở. Nghe hỏi họ những thông tin về người họ đang tìm, ông đưa họ đến một căn nhà nhỏ nằm phía bên tay phải của thôn cách nhà ông khoảng mười căn nhà khác. Đến trước cửa, ông gọi :

- Ông Thẩm, ông Thẩm ơi, ông có người quen đến tìm gặp nè.

- Chờ một lát tôi ra ngay- Thẩm quản gia ở trong nhà nói vọng ra, chừng hai phút sau cánh cửa được mở ra, thẩm quản gia tươi cười hỏi Trưởng thôn Hạ:

- Xin lỗi, Trưởng thôn, hai cậu chủ đi vắng. Tôi thì đang làm một vài việc dưới bếp nên không ra nhanh được.Thế ông gọi tôi ra bảo có người quen cần gặp, họ là ai vậy?- Thẩm quản gia không tránh khỏi thắc mắc.

- Là hai cô cậu này.- Trưởng thôn Hạ bước sang một bên rồi nói.

Thẩm quản gia ngược lên, ông nhận ra đó là chị em Thụy Hân. Ông nửa mừng vui lại nửa thấy tức giận xen lẫn sự kinh ngạc. Ông không biết bằng cách nào mà họ tìm được đến đây

- Là cô sao, Đào tiểu thư?

- Dạ! là cháu bác Thẩm à.

- Vậy mọi người cứ nói chuyện đi. Tôi về nhà có chút việc- Trưởng thôn Hạ nói rồi quay lưng đi.

Im lặng.....

.....

- Đào tiểu thư, sao cô đến được đây, mà cô đến để làm gì? Một lúc sau Thẩm quản gia mới cất tiếng hỏi

-Cháu..cháu đến gặp anh A Vũ...!- Thụy Hân cảm thấy một chút ngại ngùng trong lời nói của mình. Vì cô biết Thẩm quản gia có lẽ rất giận cô vì đã làm cậu chủ của ông đau khổ

- Cô hãy về đi. Đừng tìm gặp cậu ấy nữa. Cậu ấy đã bị cha con Trình Tuấn hại đến trắng tay rồi, nếu biết cô đến đây tôi e rằng nếu Trình Tuấn biết được hẳn ta sẽ lại giở trò.

- Anh ta không biết cháu đến đây. Cháu và Trình Tuấn không là gì của nhau cả. Bác Thẩm, bác làm ơn..hãy cho cháu gặp A Vũ, cháu muốn nói chuyện với anh ấy- vừa nói Thụy Hân vừa định bước luôn vào nhà, nhưng Thẩm quản gia đã ngăn cô lại. Ông không muốn cô gặp đại thiếu gia vì nhiều nguyên nhân..Thụy

Hân ra sức nài nỉ ông, rồi cả Khả Thụy này giờ im lặng cũng cất tiếng khẩn cầu. Ánh mắt Thụy Hân nhìn Thẩm quán gia giống như chờ đợi ở ông sự miễn cưỡng. Cuối cùng, ông đã để cô vào nhà. Thụy Hân và Thẩm quán gia bước vào nhà, Khả Thụy đứng ngoài hiên chờ để cho cô một khoảng không gian riêng tư và hỏi chuyện Thẩm quán gia. Cô khẽ khàng ngồi xuống mặt sàn gỗ...Đảo mắt nhìn một lượt quanh căn nhà. Cô cảm thấy xót xa vô cùng. Nơi này vốn không thuộc về Duy Bảo. Người cô yêu vốn là một đại thiếu gia của một tập đoàn lớn...thân phận của anh không thể sống ở nơi đây. Càng nghĩ cô lại càng cảm hận bản thân mình biết bao. Chính cô đã đẩy anh vào tình cảnh này.

- Bây giờ ngôi nhà này chính là nơi sinh sống của đại thiếu gia của tôi đấy. Chắc là cô thấy vui lắm nhỉ, ngôi nhà này chính do chàng nhạc công si tình của cô “trân trọng gửi tặng” cho đại thiếu gia đấy.- Thẩm quán gia hần học bóng gió, châm chích

- Bác Thẩm, bác đừng nói với cháu như vậy, Duy Bảo rơi vào tình cảnh này, chính cháu cũng thấy buồn lắm. Cháu hoàn toàn không biết là anh ấy đã bị Trình Tuấn cướp mất ngôi nhà..

- Cô đừng nói gì nữa. Giờ cô có nói thì cũng chẳng thể thay đổi được điều gì. Đào tiểu thư này, có vài điều Thẩm quán gia đã giữ trong lòng từ lâu lắm, thiết nghĩ có lẽ giờ phải nói ra thôi. Đây là những lời thẳng thắn nên nếu có khó nghe thì mong tiểu thư thông cảm. Nếu phật lòng, thì tôi cũng không còn cách nào khác.

- Vâng! Bác muốn nói gì, bác cứ nói cháu sẽ lắng nghe.

- Đào tiểu thư này!

- Gọi cháu là Thụy Hân thôi!

- Được rồi, cô Thụy Hân này, kể từ khi cậu chủ bắt đầu quen biết cô, tôi cảm thấy rất vui và biết ơn cô. Nhờ có cô mà cậu ấy mới sống thật với chính bản thân mình hơn. Nụ cười đã nở trên môi cậu ấy, cậu ấy sẽ biết bộc lộ cảm xúc của mình. Tôi biết cậu ấy rất yêu cô, yêu rất nhiều. Thế nhưng, cô cũng đã gây ra cho cậu ấy không ít những tổn thương. Tôi vẫn còn nhớ cái lần vì cô mà cậu ấy ốm đến suýt mất mạng...cũng vì cô mà hôm nay, cậu chủ của tôi rơi vào hoàn cảnh này..Tôi e rằng nếu cô còn tiếp tục ở bên cậu ấy nữa thì những bi kịch của cậu ấy vẫn chưa thể chấm dứt. Khó khăn lắm, cậu ấy mới lấy lại được tinh thần nhưng nếu bây giờ gặp lại cô nỗi đau của cậu ấy lại trở dậy..nên xin cô, trước khi cậu ấy trở về...cô hãy đi đi..

- Bác Thẩm, cháu biết cháu có lỗi rất nhiều với A Vũ nên mong bác hãy cho cháu cơ hội để chuộc lại những lỗi lầm của mình. Bác đã cho cháu vào đây rồi, sao còn bảo cháu đi. Xin bác nếu làm ơn thì hãy làm đến cùng- Thụy Hân tha thiết

- Tại lúc này, tôi thấy cô năn nỉ quá nên không đành lòng. Nhưng giờ tôi nghĩ lại rồi...Tôi hoàn toàn không muốn cho cô gặp đại thiếu gia.

Thẩm quán gia vừa nói đến đó, thì cánh cửa phòng khách mở ra. Thụy Hân quay đầu lại, nhìn thấy Duy Bảo đang đứng ngoài bậc thềm với ánh mắt mang đầy cảm xúc, cô rất đổi vui mừng, niềm hạnh phúc của cô lên đến tột đỉnh. Cô chạy đến ôm chầm lấy anh, nước mắt lăn dài. Không còn cách nào khác, Thẩm quán gia đành đứng dậy bước ra ngoài và khép cửa lại.

Duy Bảo cũng nhẹ nhàng siết chặt vòng tay ôm lấy Thụy Hân. Anh cũng vui mừng xiết bao..Thì ra, cuối cùng cô đã đến tìm anh..Nhưng rồi, anh sực tỉnh, anh buông Thụy Hân ra. Xoay lưng về phía Thụy Hân

- Em đến đây làm gì. Sao em lại biết được anh đang ở đây? Em hãy mau về đi. Nơi này không phải dành cho em đâu.

- Sao anh lại hỏi như thế? Em đến đây tìm anh mà. Nếu như ở đây không dành cho em, thì cũng sẽ không dành cho anh.

- Tại sao lại không chứ? Em có nhà, đương nhiên em không thể ở đây. Còn anh, giờ chỉ là một kẻ nghèo hèn, có được căn nhà này ở đã là may mắn lắm rồi..đây là nhà của anh. Mà em đến đây, không sợ Trình Tuấn biết được à. Em mau về đi, nếu như anh ta biết được em đến đây tìm anh. Thì có lẽ cả ngôi nhà này, anh cũng chẳng còn nữa.

-Làm ơn, xin anh đừng nhắc đến cái tên khốn nạn ấy trước mặt em nữa, hấn ta và em không là gì của nhau cả. Em đã biết chuyện hấn ta đã bắt cóc Tiểu Hi để đe dọa anh, ngăn cản không cho anh đến khách sạn để cùng em làm lễ, chính là em tình cờ nghe được do chính miệng hấn nói ra với bố của hấn, cũng chính vì thế mà em đã biết thêm một điều anh chưa từng nói với em, rằng người đàn ông đó không phải là bố đẻ của anh. Mọi chuyện đầu đuôi như thế nào em vẫn còn chưa hiểu hết nhưng em biết chính là cha con Trình Tuấn đã dùng thủ đoạn hãm hại anh, có phải vậy không?- Đôi mắt Thụy Hân đắm lệ trong từng câu nói của mình.

- Nếu như em đã biết như vậy rồi thì tốt, Ít ra, em cũng đã nhận ra rằng, hôm đó anh không cố tình bỏ rơi em. Với anh như thế là quá đủ, còn bây giờ thì em về đi- Duy Bảo vẫn cố tỏ ra cứng rắn.

-Em không về, khó khăn lắm em mới tìm được anh, sao bỏ về được chứ. Chừng nào anh vẫn còn ở đây em cũng sẽ ở lại đây.

- Nhưng nếu thế, thì còn Khả Thụy? nó có đồng ý ở lại đây không?

- Anh biết rõ Khả Thụy đối với em như thế nào. Em ở đâu, thì nó ở đó

-Nhưng nếu như anh bảo, anh không muốn em ở lại thì em có về không?

- Em nhất quyết không về. Cho dù anh có dùng cách gì đi nữa cũng không đuổi được em đâu- Thụy Hân bướng bỉnh.

- Tại sao em lại cứng đầu như thế. Em ở đây thì có được gì đâu, ở đây cái gì cũng thiếu thốn, cũng bất lợi không như ở trong nội thành. Anh bây giờ chỉ là một thằng nghèo rớt mồng tơi chứ không còn là một Tổng giám đốc lịch lãm giàu sang, không thể cho em những món quà sang trọng, đến ô tô cũng chẳng có để đưa em đi đâu- Duy Bảo đau đớn hét to. Anh cố ý làm cho Thụy Hân đau lòng để cô có thể rời xa anh.

- Anh thừa biết, em tuyệt đối không phải là hạng con gái ham mê địa vị và tiền bạc. Em yêu anh hoàn toàn không phải vì những sợi dây hay chiếc vòng cổ đắt tiền. Cũng chẳng phải vì cái danh phận phu nhân Tổng giám đốc, lại càng không phải vì được ngồi trong những chiếc xe sang trọng, Em yêu anh là bởi vì anh là một chàng trai tốt bụng, biết hi sinh. Là một người có trái tim nồng nhiệt, thiết tha được ngự trang dưới lớp vỏ bọc lãnh đạm và lạnh lùng. Nếu như tình yêu là chỉ gắn bó với nhau khi đủ đầy sung túc, còn đến khi gặp khó khăn hoạn nạn thì quay lưng bước đi thì đó đâu có thể gọi là tình yêu. Em biết anh có tự trọng của anh, có sĩ diện của anh, anh không muốn em nhìn thấy anh trong tình cảnh này. Nhưng em biết, anh rất cần có em bên cạnh..Vậy thì hãy để em được ở bên anh cùng anh vượt qua những ngày tháng bão táp này. Em biết, để dành lại Phương Thị không phải là chuyện dễ dàng nhưng em tin bằng sự đồng lòng của chúng ta cùng mọi người thì nhất định chúng ta không thua cha con Trình Tuấn đâu.

Cuối cùng Duy Bảo đã bị những lời nói chân thành nhưng đầy quả quyết của Thụy Hân đánh gục, Anh ôm chặt lấy cô..và khóc tím tím như một đứa trẻ con. Chỉ có khi ở bên cô, anh mới bộc lộ được cảm xúc của mình, Một tâm hồn mong manh yếu đuối được ngự trang bằng một vỏ bọc lạnh lùng, băng giá. Duy Bảo không thể phủ nhận là anh cần có cô biết bao nhiêu. Vòng tay anh dịu dàng ôm lấy Thụy Hân, đầu cô tựa vào thân người anh, cô nghe được từng nhịp đập trái tim anh..cùng sự ấm áp chở che trong vòng tay anh.

31. Chương 31: Hạnh Phúc Giản Đơn

Thế là chị em Thụy Hân bắt đầu cuộc sống mới tại căn nhà của anh em Duy Bảo. Vì là người con gái duy nhất, nên cô được ưu tiên ngủ trên giường trong phòng ngủ. Còn lại bốn người đàn ông ngủ ở phòng khách. Cuộc sống tuy không đủ đầy tiện nghi nhưng luôn đầy ắp tiếng cười.

Thụy Hân đang đứng trong căn bếp, cô đang chuẩn bị làm bữa tối cho cả nhà. Bữa tối hôm nay có trứng chiên, rau cần tay nấu canh, tôm rang thịt..mỗi sáng Thụy Hân dậy thật sớm, cô cùng một số chị phụ nữ trong thôn, bắt chiếc xe buýt đi đến chợ cách thôn Nhân Ái khoảng hơn năm trăm mét, cô mua thức ăn cho cả một ngày tại đó. Ngoài sân, có tiếng trêu đùa của Duy Khang và Khả Thụy...Bỗng, từ đằng sau, một vòng tay nhẹ nhàng ôm lấy hông cô.

- Trời đất ơi, anh làm gì vậy? không thấy em đang nấu ăn sao- Thụy Hân giật mình và quay lại đằng sau- một ánh mắt nhìn cô đầy trù ẻo.

- Hôm nay em định cho cả nhà mình ăn món gì thế?- Anh vẫn ôm chặt cô hỏi.

- Vẫn là những món đơn giản thôi. Nhưng đầy đủ khẩu phần và chất dinh dưỡng. Trong nhà này toàn những người gầy gò không ă, nhất định em sẽ “vỗ béo” từng người một- Thụy Hân nhướn miệng cười..

- Thế em nghĩ bốn người chúng tôi là “lợn” hay sao mà đòi “vỗ béo”...-Đôi mắt Duy Bảo ánh lên cùng với nụ cười của anh.

- Là anh nói đấy nhé, em có nói đâu, “hi hi” anh bị dính bẫy của em rồi. Nhất định lát nữa, em sẽ bảo ba người kia phạt anh.

- Ôi trời! thì ra...là thế...Em giỏi thật đấy Thụy Hân, cả anh mà vẫn bị mắc lừa...

Cứ như thế...những giây phút thật sự hạnh phúc..Đây chẳng phải là mong ước của Duy Bảo hay sao, được sống với những người thương yêu nhất, trong cùng một mái nhà. Dù rằng đây là một mái nhà đơn sơ chứ không phải là lâu đài tráng lệ. Có lúc Duy Bảo nghĩ nếu như việc mất đi Phương Thị, mất đi chiếc ghế Tổng giám đốc để đổi lại một cuộc sống yên bình và vui vẻ như thế này, anh cũng sẽ chấp nhận.

- Cái này là của anh nè- Thụy Hân chìa ra trước mặt anh một chai nước khoáng..Duy Bảo đang ngồi trầm tư tại hiên nhà.

- Cảm ơn em nhé! Em ngồi xuống đây đi- Duy Bảo nói, tay vỗ vỗ xuống nền xi măng phía bên cạnh mình.

- Anh đang suy nghĩ gì vậy?có thể cho em biết được không?

-Ừm!..Anh đang nghĩ nếu như có thể, anh sẽ để cho bố con Trình Tuấn tiếp quản Phương Thị không, vì anh muốn cuộc sống của chúng ta sẽ bình yên như thế này...Ông Trình Phát ấy, tuy không thương yêu gì hai anh em anh,,nhưng đối với Phương Thị ông ta quả thật rất có tình cảm.

- Không được, anh đừng nghĩ như thế. Dù ông ta có yêu Phương Thị đến đâu đi nữa, thì ông ta cũng là người ngoài, hơn nữa...Mà em có chuyện này thắc mắc lâu rồi, không biết có nên hỏi không nhỉ?

- Chuyện gì, em cứ hỏi đi? Với anh mà còn giữ thái độ khách sáo vậy sao?

-Dạ! được rồi...Đó là chuyện liên quan đến cái người tên là Trình Phát đó, thực ra là sao vậy? Sao ông ta đang là bố của anh, lại trở thành bố của Trình Tuấn..em không hiểu..hơn nữa gương mặt ông ấy rất giống anh..

Ngắn người vài giây, Duy Bảo mới từ từ kể lại đầu đuôi sự việc cho cô nghe....

Tại biệt thự Phương Gia

Duy Bảo đang loay hoay tìm trong đồng hồ sơ anh muốn tìm một tập tài liệu cũ liên quan đến Phương Thị thì bỗng một tập hồ sơ đã cũ rớt ra từ trong đồng hồ sơ đó...Anh nghĩ chắc đây là thứ mình đang tìm, nhưng khi đọc cái tiêu đề “Hợp đồng làm bố” anh tỏ ra rất hiếu kì..Anh lấy tay từ từ xé bì hồ sơ ấy ra. Và rồi..anh vô cùng kinh ngạc khi đọc những dòng chữ trên đó..

..Tôi..Phương Minh Quang cùng thỏa thuận với ông Trình Phát kí kết hợp đồng này. Theo đó ông Trình Phát sau khi được phẫu thuật thành công sẽ đóng vai bố của hai đứa cháu tôi và là chủ tịch của tập đoàn Phương Thị - Phương Giang- con trai của tôi...Hợp đồng này sẽ có thời hạn vĩnh viễn..Được lưu làm bí mật chỉ có tôi đại diện bên A...ông Trình Phát đại diện bên B và người làm chứng Thẩm quan gia biết...”

Vẫn còn nguyên vẹn cái cảm giác như đón nhận một điều rất khó tưởng tượng đó vào một năm trước đây. Nét hằn học trên gương mặt của Duy Bảo hiện rõ.

Thụy Hân cảm thấy hơi hối hận khi vì sự hiếu kì của cô mà khơi lại nỗi đau của Duy Bảo.

- A Vũ này, những nỗi đau trong quá khứ của anh, em sẽ xoa dịu đi tất cả. Em sẽ cùng anh lấy lại những gì vốn thuộc về anh. Cô nắm lấy bàn tay anh, đôi mắt nhìn anh đắm say. Và hôn nhẹ lên bờ má anh..

Duy Bảo nở một nụ cười nhẹ nhàng..trái tim anh như có một làn hơi ấm thổi qua...

Tình bạn của Duy Khang và Khả Thụy cũng càng thêm khăng khít, bởi giờ đây họ cùng được sống chung một mái nhà, hằng ngày vẫn cùng nhau đến trường bằng chiếc xe buýt. Nhớ lại ngày đầu, khi chị em Khả Thụy tìm đến đây lúc đó Duy Khang và anh trai đều không có nhà, họ ra ngoài mua sắm một vài thứ lặt vặt. Lúc trở về nhà, nhìn thấy Khả Thụy đang ngồi trong sân nhà mình. Đang cười nói vui vẻ cùng nhau cả hai im bặt. Anh trai vào phòng khách gặp cô gái mình yêu thương thì trong lúc ấy, Duy Khang và Khả Thụy cùng nhau giải tỏa mọi hiểu lầm..Mọi thứ cứ ngỡ như ngày hôm qua thế mà thấm thoắt đã hai tháng...

Hôm ấy, Duy Khang một mình trở về từ tiệm sách. Lẽ ra, Khả Thụy đã đi cùng cậu nhưng phút cuối cậu ta phải đi cùng Thẩm quản gia giải quyết chút chuyện. Vậy là Duy Khang bắt xe đi một mình.

Trên đường về, cậu ghé vào một quán nước giải khát..Đang vào mùa nắng, thời tiết rất khô hạn nên công trình xây dựng mọc lên như nấm...Bỗng..Duy Khang thoáng thấy một dáng hình thân thuộc đang nhể nhại mồ hôi làm thợ phụ ột công trình phía đối diện quán nước. Chưa thể tin vào mắt mình, cậu gọi tính tiền rồi nhanh chóng bước sang phía bên kia đường. Tìm được một chỗ nấp khá an toàn, vừa đủ để quan sát,vừa đủ để cho đối phương không nhìn thấy mình..Và Duy Khang ngỡ ngàng khi nhận ra bóng dáng quen thuộc ấy không ai khác mà chính là anh trai của cậu..

Lê từng bước chân, cậu vừa đi vừa nhớ đến cảnh tượng khi nãy. Càng nhớ đến, cậu càng thấy đắng lòng. Anh trai cậu vốn dĩ là một đại thiếu gia cành vàng lá ngọc, một Tổng giám đốc oai phong là thế, cao sang là thế vậy mà giờ đây...Tuy không hứng thú với việc kinh doanh là mấy nhưng mỗi khi nhắc đến hình mẫu của một doanh nhân thành đạt, cậu liền nghĩ ngay đến anh..Anh chính là niềm tự hào của cậu. Vậy mà giờ đây, một Tổng giám đốc đầy kiêu hãnh lại đang làm thợ phụ ở một công trình xây dựng..Lòng cậu cảm thấy một chút ảm ức..

Bữa tối hôm đó, cậu chỉ lặng lẽ ăn mà không nói một lời nào. Mọi người thấy lạ, đều cố gắng hỏi nhưng cậu không trả lời. Một lúc sau, cậu cất tiếng :

- Bắt đầu từ ngày mai, sau giờ học em sẽ đi làm thêm.
- Em đang..đang nói gì vậy? Ai bảo em phải đi. Sao em dám tự quyết định mà không hỏi ý kiến của anh-Duy Bảo tròn mắt hỏi.
- Em lớn rồi, em có quyền quyết định làm những gì em muốn. Em đâu còn nhỏ nữa đâu mà lúc nào cũng phải chờ anh cho phép.
- Em..em nói thế mà nghe được hả? Duy Bảo đặt chiếc đĩa lên chiếc bàn một cái thật mạnh. Đôi mắt anh bừng bừng lửa nhìn Duy Khang. Từ nhỏ đến giờ chưa bao giờ anh tỏ ra thái độ này với em trai. Ngay đến Thẩm quản gia cũng chưa khi nào thấy anh em cậu chủ xảy ra tình trạng này.Thấy tình hình trở nên căng thẳng, Thụy Hân lên tiếng ngăn:
- Anh..bình tĩnh lại. Chắc là vì có nguyên nhân nên Tiểu Hi mới nói như thế. “ Trời đánh còn tránh bữa ăn” mà anh. Quay sang Duy Khang, cô tiếp lời:
- Tiểu Hi à, em thừa biết là anh trai em luôn quan tâm và lo lắng cho em, sao em lại nói như thế.
- Xin lỗi..! Mọi người cứ tiếp tục ăn đi. Em ăn xong rồi. Em ra ngoài hiên hóng mát một chút- Nói rồi, Duy Khang đứng bật dậy, đẩy cánh cửa phòng bếp ra..cậu bước ra trước hiên và trầm tư, ánh mắt u uất..Bữa tối xong, trong lúc Thụy Hân đang rửa chén. ..Khả Thụy bước ra ngoài, ngồi xuống bên cạnh Duy Khang..
- Có lẽ cậu biết anh trai mình đang làm việc ở một công trình đúng không?-Duy Khang hỏi
- Ờ thì...tớ có nghe chị Thụy Hân nói- Khả Thụy ngập ngừng..

Lời nói của Khả Thụy làm cho Duy Khang vô cùng tức tối, cậu hét lên:

- Hóa ra là chỉ có tớ không biết. Tất cả các người đều cố tình dấu diếm tôi.
- Tiểu Hi..thực ra thì..
- Đừng nói nữa, cậu đi đi tôi muốn ở một mình.

Duy Khang cắt ngang lời Khả Thụy..Khả Thụy đành phải đứng dậy và quay đi. Cậu liếc mắt nhìn Duy Khang cảm thấy có lỗi...

Duy Bảo từ trong nhà tắm bước ra..Anh ngồi xuống bên cạnh em trai-Giọng nhẹ nhàng hỏi:

- Lúc này anh hơi nóng, anh xin lỗi. Vậy hãy nói cho anh biết tại sao em lại muốn đi làm thêm?

- Em muốn phụ giúp thêm cho anh và chị Thụy Hân. Giờ chúng ta có đến tận năm người, không phải ba người như trước đây. Em và Khả Thụy còn phải đi học. Rất nhiều thứ phải cần đến tiền. Nếu như chỉ có anh và chị Thụy Hân đi làm thì không đủ, bác Thẩm cũng đã lớn tuổi rồi không thể để bác ấy đi làm được. Chỉ còn em và Khả Thụy, thôi thì để em đi vậy.

- Sao em lại nghĩ thế, anh thừa nhận cuộc sống của chúng ta có gặp chút khó khăn nhưng với đồng lương của một trưởng phòng kinh doanh như anh vẫn đủ để trang trải cho cuộc sống của năm người chúng ta mà.

- Không, em đã quyết định rồi. Từ nhỏ đến giờ chưa khi nào em cãi lời anh. Chỉ duy nhất lần này, em không thể nghe anh.

- Tại sao em ngoan cố như vậy hả. Anh đã nói là anh có thể lo được. Việc của em là chỉ cần chuyên tâm học hành là được. Em đi làm thêm thì em định bỏ luôn ước mơ làm một nhà điêu khắc của mình à, hơn nữa sức khỏe của em từ nhỏ vốn đã không tốt – Duy Bảo gắt.

- Em không muốn, không muốn như thế!. Từ nhỏ cho đến lớn, lúc nào anh cũng lo cho em, sợ em bị cái này rồi cái kia nên chẳng bao giờ anh cho em làm bất cứ chuyện gì, anh lúc nào cũng nhận hết trách nhiệm về mình- Duy Khang nói trong âm ức.

- Có gì đâu mà vất vả, làm Trưởng phòng kinh doanh trong công ty, suốt ngày chỉ ngồi trong văn phòng, làm việc với mấy vi tính thì cũng nhàn mà.- Duy Bảo nói dối.

- Anh vẫn còn gạt em sao? Công việc Trưởng phòng mà anh nói là làm thợ phụ ở một công trình xây dựng với mồ hôi nhễ nhại dưới ánh nắng gay gắt hay sao.- Duy Khang cũng hét lên. Anh làm ở đó chắc cũng đã hơn năm tháng, vậy mà tất cả mọi người đều biết chỉ trừ em ra. Anh muốn biến em thành một thằng em vô dụng, lúc nào cũng làm khổ anh trai mình đúng không?

Duy Bảo im lặng, không nói được lời nào nữa. Thì ra Duy Khang phát hiện ra anh đang làm thợ phụ tại công trình nên mới phản ứng gay gắt như thế. Biết thế nào Duy Khang cũng làm rùm beng lên nếu như biết anh làm một công việc không phải dành dành nên anh đã cùng mọi người trong nhà giữ kín bí mật này.

- Ra là em đã biết anh làm việc ở đó- anh xin lỗi vì đã không nói cho em biết. Nhưng nếu nói ra thì chắc chắn em cũng sẽ phản ứng như thế này. Anh biết, em không muốn anh chịu khổ, nhưng bố con Trình Tuấn thật quá độc ác, bọn họ đã uy hiếp rất nhiều công ty, để họ không nhận anh vào. Nên anh không thể tìm được công việc ưng ý. Nhưng..làm việc ở công trình cũng tốt mà em.

- Không! Không tốt chút nào hết!..Sao anh không làm việc khác nhẹ nhàng hơn..Sao anh không thử đi làm nhạc công trong mấy phòng trà vào ban đêm. Anh vốn là một tài năng Violon mà.

Nghe nhắc đến Violon- Duy Bảo cảm thấy quặn thắt nơi lồng ngực...những nỗi đau trong quá khứ ùa về.. Em đừng nhắc đến điều đó với anh, cái gì là tài năng, đó chỉ là những lỗi lầm không thể cứu vãn được...Em thừa biết, từ lâu rồi anh không muốn chơi nó nữa..

- Anh đừng tự giằng vặt mình nữa có được không. Chuyện đã qua lâu lắm rồi. Mà cũng là do ngẫu nhiên thôi, đâu phải lỗi tại anh..Em không muốn anh cứ mãi nhốt mình trong nỗi đau vật ấy nữa- Ánh mắt Duy Khang thần thiết nhìn anh.

-....Thôi...em hãy nghe lời anh. Đừng nghĩ đến việc đi làm thêm nữa. Anh hứa, anh sẽ nghỉ việc ở công trình. Nhưng còn phải làm việc gì thì anh sẽ suy nghĩ...- Duy Bảo hạ giọng

- ...Nếu như anh nghĩ được như thế, em sẽ nghe anh. Không cãi lời anh nữa. Chuyện em muốn anh đi làm nhạc công ở phòng trà, anh hãy suy nghĩ đi!!!!

Anh em Duy Bảo lặng lẽ nhìn nhau, và ngồi lặng ở mái hiên nhà suốt mấy tiếng....

Thụy Hân này giờ đã nghe được cuộc nói chuyện giữa anh em họ.. Cô lại phát hiện thêm một điều, Duy Bảo là một tài năng âm nhạc, nhưng cô trước giờ không hề biết điều này...Qua những lời họ nói, nhất định với anh Violon đã có những hồi ức đớn đau..Cô nhất định phải tìm hiểu..và sẽ giúp anh...

Hôm đó, chỉ có Thụy Hân và Thẩm quản gia ở nhà. Ba người thanh niên kia, đã cùng với những thanh niên khác trong thôn đi thi đấu điền kinh với một thôn khác...

- Thẩm quản gia này, cháu có chuyện này rất muốn biết..bác đã làm quản gia cho nhà Duy Bảo lâu đến thế, chắc bác biết Duy Bảo là một tài năng violon đúng không? Nhưng tại sao cháu chưa bao giờ cháu thấy anh ấy chơi nó?

Nghe câu hỏi của Thụy Hân, Thẩm quản gia, chau đôi mày. Khuôn mặt xương xương, ánh mắt ông buồn man mác :

- Chuyện này cô không biết cũng phải. Bởi nó chính là nỗi đau mà cậu chủ muốn chôn chặt tận đáy tim. Nhưng, nếu cô muốn biết thì để bác Thẩm kể cho cô nghe.

Thụy Hân đôi mắt chăm chú, nhìn vào gương mặt của Thẩm quản gia, và câu chuyện bắt đầu.

Đại thiếu gia Phương Thị vốn là một cây violon với tài năng thiên bẩm. Một phần là do ảnh hưởng của gen di truyền từ bố mẹ của anh vốn là những tài năng âm nhạc xuất sắc. Ngay từ khi mới lên bốn, cậu bé Duy Bảo đã theo bố đến các buổi hòa nhạc và tài năng của cậu đã được thể hiện...Nhưng...vào sinh nhật lần thứ sáu của mình, vì muốn mua một cây đàn violon về làm quà sinh nhật cho cậu con trai đầu lòng mà Doãn thiếu phu nhân mẹ của cậu bé- đã đi ra ngoài và đã xảy ra tai nạn vì phải tránh sự đuổi bám của các phóng viên và qua đời. Kéo theo một chuỗi bi kịch sau đó. Cũng từ đó, cậu bé Duy Bảo không bao giờ muốn chơi violon nữa, cậu đã luôn tự trách mình, cậu cho rằng nếu không vì cậu thì có lẽ đã không có chuyện gì xảy ra...Thời gian trôi đi, khi lớn lên một chút, cậu bé Duy Bảo lại chơi đàn trở lại, từ sự động viên khích lệ của một cậu bạn hàng xóm trạc tuổi cậu. Cậu bé đó cũng là một tài năng violon xuất chúng. Đó là vào năm Duy Bảo mười ba tuổi. Nhưng...bi kịch lại xảy ra vào đúng ngày sinh nhật lần thứ mười ba của cậu, trên đường từ buổi hòa nhạc trở về, xe chở cậu bé ấy gặp sự cố và cậu đã tử nạn. ..Đối với Duy Bảo, violon gắn liền với những kỉ niệm đau thương nhất vào hai lần sinh nhật...Cho nên, cậu ấy rất sợ phải nhìn nó...Nhưng..gạt qua tất cả nỗi ám ảnh của mình, vào dịp kỉ niệm bảy năm ngày mất của cậu bạn ấy, Duy Bảo quyết định mở một ngôi trường dạy violon miễn phí cho trẻ em gặp hoàn cảnh bất hạnh, có năng khiếu về violon, một ước mơ ngày xưa mà Duy Bảo cùng cậu bé hàng xóm kia ấp ủ. Nhưng, việc đó đã thất bại khi nó trở thành điều kiện trao đổi với ông bố “hợp đồng” để em trai được theo đuổi ước mơ điều khác....

Nghe xong câu chuyện về kí ức buồn của Duy Bảo, Thụy Hân không thể ngờ. Duy Bảo đã phải chịu đựng nhiều mất mát đau thương như thế..Vì lẽ đó mà cô càng phải yêu thương anh nhiều hơn.

32. Chương 32: Chương 32

PHẦN MỘT: QUÁ KHỨ ÒA VỀ

Anh ra đây ngồi từ lúc nào vậy?- Giọng Thụy Hân trong trẻo ngọt ngào, cô ngồi xuống bên cạnh Duy Bảo

- Chỉ mới một lúc thôi em..Thế sao em không ra phía trước chơi với Tranh Thanh và mọi người?- Duy Bảo vẫn biết câu hỏi của mình là dư thừa nhưng anh vẫn muốn hỏi.

- Tranh Thanh à ngày nào em và cô ấy chẳng nói chuyện với nhau qua điện thoại, rồi thỉnh thoảng cô ấy cũng đến đây rủ em đi mua sắm linh tinh mà. Hôm nay, cô ấy đến chơi với Khả Thụy và Tiểu Hi, hình như họ rất hợp nhau.

- Vậy à.? Anh hỏi một câu trống không.

- Có phải anh đang suy nghĩ có nên đến phòng trà làm nhạc công violon phải không?

- Sao..sao em biết ?- Duy Bảo ngạc nhiên.

- Bữa trước tình cờ em được cuộc nói chuyện giữa anh và Tiểu Hi, em cũng đã yêu cầu bác Thẩm kể cho em nghe về những kỉ niệm đau buồn của anh cùng cây đàn violon..

- Ừm..cho đến giờ anh vẫn không thể quên được, tấm thân đầy máu của mẹ vẫn đang ôm chặt cây đàn trong tay..Với anh mà nói, violon gắn liền với quá nhiều bi kịch, anh không dám nghĩ đến nó nữa...anh sợ lại một lần nữa vì nó mà anh mất đi những người anh yêu thương nhất.- Duy Bảo giọng trầm buồn.

- Tuy em chưa trải qua nỗi đau như anh từng trải qua nhưng em vẫn có thể cảm nhận được nỗi cào xé trong trái tim anh. Nhưng..tất cả đã lùi vào dĩ vãng rồi. Chẳng ai muốn nhắc đến những nỗi đau trong quá khứ để rồi khoét sâu thêm những vết thương của mình. Nhưng anh à, điều đó không có nghĩa là chúng ta có quyền chạy trốn nó. Bởi càng chạy trốn chúng ta lại bị nó dẫn dắt. Chi bằng hãy dũng cảm đối diện với nó để rồi tâm hồn của chúng ta sẽ cảm thấy bình yên và những nỗi dằn vặt sẽ không còn nữa..

- Thụy Hân em...

- Em biết anh rất yêu nghệ thuật, anh yêu tiếng nhạc của tiếng đàn violon..đó là dòng máu nghệ sĩ di truyền của bố mẹ anh đang chảy trong anh. Có lẽ, Duy Khang cũng nghĩ như em, cậu ấy muốn anh sẽ không để bị ám ảnh mãi bởi quá khứ cho nên, anh hãy nghe em, hãy đến làm việc ở phòng trà..nơi đó phù hợp với anh hơn những công trình bụi bặm ngoài kia..

- Anh hiểu rồi Thụy Hân. Chính em đã làm anh ngộ ra tất cả. Bao năm qua anh cứ mãi sống trong cái nỗi dằn vặt ấy không thể dứt ra...nhưng giờ thì anh hiểu mình làm thế chẳng khác nào tự giam mình trong quá khứ đau thương. Ngay ngày mai, anh sẽ đến các phòng trà để xin vào làm ở đó..

Duy Bảo nhìn Thụy Hân bằng ánh mắt ấm áp. Cô nở một nụ cười, vòng tay siết chặt thân người anh..

.....

.....

Kể từ lúc Thụy Hân bỏ đi, Trình Tuấn không ngừng tìm kiếm trong vô vọng..cuối cùng anh ta đành bỏ cuộc. Và Trình Tuấn trở thành một con người hoàn toàn khác. Anh ta lao đầu vào công việc như một con thiêu thân. Và cũng không thể phủ nhận rằng anh ta hoàn toàn có tư chất của một nhà kinh doanh giỏi khi càng ngày anh ta càng đưa vị thế của Phương thị lên những tầm ới. Dù cách dùng người của anh ta lắm lúc cũng thật cứng nhắc và nhẫn tâm.

Điều đó, khiến ông Trình Phát rất tự hào về con trai của mình...

Qua báo giới và truyền thông, Duy Bảo nắm được diễn biến tốt đẹp của Phương Thị, Lòng anh rất đổi vui mừng. Mặc dù, bây giờ người ngồi trên chiếc ghế Tổng giám đốc kia không phải là anh. Ấu mọi chuyện cũng là do ông trời sắp đặt, anh đã giành được Thụy Hân mà Trình Tuấn yêu thiết tha thì anh cũng chấp nhận để Phương Thị-mà anh coi như một phần cuộc sống của mình cho Trình Tuấn. Bởi dù sao giữa anh và Trình Tuấn cũng có những điểm giống nhau về hoàn cảnh và có chung một người bố..dù dòng máu đang chảy trong người anh không phải là dòng máu chảy trong cơ thể người bố đó.

Nhưng..mọi chuyện đã hoàn toàn xoay chuyển khi Trình Tuấn, phát hiện ra một điều.

Tại văn phòng Tổng giám đốc- Phương Thị. Đang bận bịu với đồng hồ sơ công việc thì có một người đàn ông bước vào:

- Dạ thưa Tổng giám đốc, điều cậu cần tôi đã đi xác minh. Sự thật là ông Trình Phát- bố của cậu và ông Phương Giang con trai độc nhất của tập đoàn Phương gia cùng yêu một người con gái. Họ là bộ ba ở học viện âm nhạc Mozza. Nhưng cô gái có tên là Doãn Thục Quyên đó chỉ có tình cảm với cậu ấm của Phương gia chứ không hề yêu bố cậu...Cho đến sau này khi mỗi người đều đã có gia đình riêng thì bố cậu vẫn không quên được tình cũ. Có một lần, cả nhà họ Phương đều đi vắng, chỉ còn mỗi Doãn phu nhân ở nhà chăm sóc cậu con trai nhỏ mới lên một tuổi của mình, ông Phát đã lợi dụng danh nghĩa bạn bè để ve vãn Doãn thiếu phu nhân, nhưng đều bị cô ấy từ chối. Về sau, có một lần bố cậu còn có ý định chiếm đoạt vợ của bạn mình nhưng đã bị ông Phương Giang ngăn chặn kịp thời. Vì nể tình bạn bè nên ông Phương Giang đã nhắm mắt cho qua với điều kiện đừng bao giờ xuất hiện trước mặt gia đình ông nữa bằng không sự nghiệp MC đang lên của ông ta sẽ sụp đổ hoàn toàn.

Uất ức vì nhục nhã, bố cậu đã phóng xe như điên và đâm đầu vào xe tải. Xe bị lật và phát nổ. Tuy được cứu nhưng khuôn mặt của ông ta lại bị hủy hoại đến chín mươi phần trăm. Sau lần đó, ông ta đã bỏ trốn đi thật xa, bỏ lại vợ con. Mọi chuyện là như vậy, cậu có cần biết gì thêm nữa không ạ!

- Không! Chừng đó là đủ rồi. Anh đã vất vả rồi. Bây giờ anh có thể ra ngoài/

- Vâng! Thừa tổng giám đốc.! Người đàn ông đó cúi gập người chào rồi từ từ bước ra và khép cánh cửa lại.

Trình Tuấn còn lại một mình, nhớ lại những gì vừa nghe mà lòng anh ta sôi sục, anh ta gào lên. Hất tung đồng hồ sơ rơi tung tóe xuống đất. Ánh mắt trừng lên nom như một con mãnh thú sắp vồ lấy con mồi.

Buổi tối hôm đó, Trình Tuấn đến tìm bố mình tại biệt thự Phương Gia. Bởi tuy đã được bố sang tên chuyển nhượng nhưng anh ta chỉ dùng danh nghĩa để buộc Duy Bảo phải rời khỏi đây, anh ta tuyệt nhiên không thêm đến ở tại căn nhà đặc mùi của kẻ kinh địch. Thấy con trai đến thăm mình, ông Phát vui mừng hơn hở. Nhưng chưa kịp hưởng thụ niềm vui thì ông đã nghe cậu con trai lớn tiếng với mình:

- Trình Phát..ông đúng là một kẻ lươn gậy, ông đã biến tôi thành một thằng ngốc không hơn không kém. Tôi hận mình đã ngu ngốc khi đi tin vào những lời ông nói- Anh ta đứng trước gian phòng khách nhìn chằm chằm vào bố bằng ánh mắt căm hận.

- Có chuyện gì vậy? Có chuyện gì con nói cho bố nghe xem nào!

- Ông bảo với tôi mẹ thằng Duy Bảo đã quyến rũ ông, chứ không phải ông quyến rũ bà ấy. Nhưng sự thật thì hoàn toàn ngược lại. Thì ra ông gậy tôi là để tôi có thể tha thứ cho ông. Ông quả thật là một diễn viên đại tài mà. Hôm ở trong gara Duy Bảo có nói với tôi mà tôi lại không tin..

-A Tuấn!nghe bố nói nàu. Thực ra..bố làm thế..cũng là vì bất đắc dĩ., bố không muốn gậy con. Chỉ là lúc đó..bố...không còn cách nào khác cả. Gặp được con là bố vui mừng khôn tả đến nỗi bố chỉ mong bằng mọi cách để con nhanh chóng nhìn nhận bố..

- Đủ rồi! ông đừng ngụy biện nữa. Tôi sẽ không tin bất cứ một lời nào của ông nữa. Hôm nay, tôi đến là để báo cho ông biết một điều. Sau những gì ông gậy tôi, biến tôi thành một thằng ngốc tôi sẽ cho ông biết một khi Trình Tuấn này đã nổi giận nó có thể làm được những gì.

Nói dứt lời, Trình Tuấn hùng hực quay người bỏ đi. Bất chấp tiếng gọi thiết tha của bố mình.

Từ sau hôm đó, ngay khi vừa đặt chân xuống giường Trình Tuấn ngấm ngấm một âm mưu nhằm “chấn chỉnh” lại việc kinh doanh ở công ty.

Trình Tuấn dùng Phương Thị để trả thù bố mình.

- Quản lý Dương, cậu lên ngay cho tôi một danh sách các công ty nước ngoài đang muốn hợp tác với công ty chúng ta cho tôi- Trình Tuấn lạnh lùng nói...Bản danh sách đến tay, Trình Tuấn đã cho kí kết các hợp đồng trị giá hàng trăm tỉ, không cần hồ sơ thanh toán tiền, không thêm quan tâm liệu tập đoàn có khả năng chi trả những khoản tiền khổng lồ như vậy hay không. Anh ta chia nhỏ cổ phần của mình bán cho những người ngoài tập đoàn. Dùng mặt bằng của Phương Thị cho thuê để kinh doanh vũ trường. Và thời điểm đó, hễ một nhân viên nào lên tiếng về phương pháp làm việc mới của anh ta, ngay lập tức bị anh ta sa thải. Không những thế, anh ta dần dần biến Phương Thị thành một sông bài khổng lồ. Các nhân viên lần lượt bỏ việc hoặc bị ép buộc thôi việc. Điểm số chứng khoán của Phương Thị trên sàn chứng khoán rất giá trị trọng, Luôn nằm dưới vạch đỏ. Ông Trình Phát không có cách nào để ngăn chặn những việc làm điên rồ của đứa con trai. Ông đã năn nỉ rồi cầu xin hết mực thậm chí chấp nhận nhượng luôn chiếc ghế chủ tịch của mình cho anh ta nhưng chẳng thể xoay chuyển được tình hình. Ngồi nhìn Phương Thị mà ông đã gần bó suốt mười mấy năm qua đang bị hủy hoại trong tay con trai mình mà ông vô cùng hối hận vì tất cả những gì mình đã làm. Phương Thị đối với ông mà nói nó cũng là một nửa cuộc sống. Ban đầu ông tiếp nhận Phương Thị là để thể hiện vai diễn Phương Giang của mình. Nhưng có lẽ vì diễn xuất quá nhập vai mà dần dà Phương Thị trở thành tình yêu của ông.

Tại căn nhà nhỏ ở thôn Nhân Ái. Duy Bảo cùng mọi người chăm chú theo dõi những thông tin diễn biến mới nhất của Phương Thị. Cứ như thường lệ. Khi đồng hồ chạy đúng mười chín giờ ba mươi phút sau

chuyên mục tin tức. Là đến chuyên trang dành cho tập đoàn Phương Thị. “ Kính thưa quý vị khán giả. Theo thông tin chúng tôi mới nhận. Sau một thời gian tiếp quản cương vị Tổng giám đốc của cậu cả Phương Thị- Phương Duy Bảo một cách rất thành công và đưa Phương Thị lên một tầm ới. Thì gần đây Tổng giám đốc Trình Tuấn đang thể hiện những điều ngược lại .Bằng những phương pháp kinh doanh mới được ông ta tuyên bố là “chấn chỉnh” đang đẩy tập đoàn Phương Thị- một tập đoàn uy thế và vững mạnh đến nguy cơ phá sản...”. Nghe xong những lời của nữ phát thanh viên trên ti vi mà tất cả mọi người mà đặc biệt là Duy Bảo vô cùng bàng hoàng. Chuyện gì đã xảy ra? Một thời gian ngắn trước đây họ vừa nghe được những diễn biến tốt đẹp về Phương Thị vậy mà chỉ trong một thời gian ngắn sau lại nghe thông tin hoàn toàn trái ngược như thế này.. Duy Bảo lòng dạ như lửa đốt, anh đứng ngồi không yên. Nếu như Trình Tuấn cố tình hủy hoại Phương Thị thì anh nhất định phải quay lại. Anh không muốn cơ nghiệp một đời của ông nội anh bị “chết dần chết mòn” trong tay Trình Tuấn...

Duy Bảo ngồi bất động trước hiên nhà. Anh thở dài, hơi thở không liên tục..anh đang không biết phải làm cách nào để cứu Phương Thị...Mấy ngày qua, không ai trong năm người có thể ngủ yên....

Nhưng riêng Duy Bảo đã mấy đêm trằn trọc, chỉ nghĩ đến việc Phương Thị đang bị kẻ kinh địch của mình hủy hoại là anh không sao chợp mắt được. Thụy Hân nhìn thấy anh lao tâm vì Phương Thị mà cô không khỏi xót xa. Chỉ mới có mấy ngày mà trông anh gầy đi trông thấy, đôi mắt quầng đen. Cô đứng tần ngần phía sau lưng anh. Như một trực giác, Duy Bảo quay đầu lại, nhìn thấy cô anh mỉm cười . Cô dịu dàng ngồi xuống bên cạnh anh. Vòng tay ôm lấy anh. Anh cũng đang rộng cánh tay ôm cô vào lòng.

- Có phải anh đang lo cho Phương Thị lắm đúng không?

- Ủm! Phương Thị là cơ nghiệp một đời của ông nội anh. Ông nội anh tâm huyết với nó lắm. Nhưng giờ chứng kiến nó đang bị hủy hoại từ từ mà anh không thể làm được gì, anh cảm thấy rất đau lòng.

- Em sẽ tìm cách giúp anh em không thể để anh cứ mãi muộn phiền như thế này được.- Thụy Hân nhẹ nhàng nói, ánh mắt tha thiết nhìn anh

-Không! Em không phải làm gì cả. Trong những lúc như thế này, có em ở bên cạnh với anh là nguồn động viên lớn lao nhất.

- Nhưng em..-Duy Bảo đưa tay bịt miệng Thụy Hân, không cho cô nói- Không nhưng gì hết. Nghe lời anh, ngoan, có như thế anh mới an tâm. Rồi anh nhẹ nhàng vén mái tóc, và hôn lên vầng trán của cô. Cô như con mèo nhỏ nằm gọn trong tay anh.

.....To be continue.....

PHẦN HAI: THỨ ĐOẠN ĐỀ HÈN

Sáng hôm sau, khi mọi người vẫn còn đang ngủ say, vì những đêm gần như thức trắng. Thụy Hân dậy thật sớm, cô chuẩn bị chu tất bữa điểm tâm cho bốn người đàn ông. Rồi cô bước theo hướng phòng khách. Cô ngồi xuống, lặng ngắm Duy Bảo. Anh đang ngủ say vì đêm qua anh thức rất muộn.Cô khẽ kéo tấm chăn mỏng lên đắp cho anh. Cô khẽ đặt trên trán anh một nụ hôn rồi đặt trên người anh một lá thư. Cô đứng dậy, nhẹ nhàng kéo cánh cửa lại.

Tại văn phòng Tổng giám đốc tập đoàn Phương Thị...

- Dạ thưa Tổng giám đốc có một người cần gặp ông?- Cô thư ký lễ phép nói.

- Có người muốn gặp tôi sao? Là ai?

- Dạ thưa chính là cô gái mà ông đã thổ lộ tình cảm lần trước tại khách sạn “Forever”

Nghe lời của cô thư ký, anh biết chắc chính là Thụy Hân. Anh ta nửa mừng, nửa giận. Đôi mắt ánh lên một cách thâm hiểm.

- Cô ta đang ở đâu?

- Dạ thưa!cô ấy đang ngồi chờ dưới đại sảnh .

- Được rồi, cô xuống mời cô ta lên đây.

- Dạ vâng thưa tổng giám đốc!

Cô thư ký vừa đi khỏi . Trình Tuấn chợt nhoẻn miệng cười đầy bí ẩn. Ngón tay trở mân mê con sư tử bằng đá đặt trên bàn.

- Dạ thưa Tổng giám đốc, cô ấy lên rồi ạ.

Trình Tuấn ngược mắt lên nhìn Thụy Hân..đôi mắt cô lạnh lùng nhìn cô .

- Được rồi, bây giờ cô có thể đi được rồi.

Cô thư ký vừa đi. Trình Tuấn liền bước đến, bước qua bước lại trước mặt Thụy Hân

- Thật là bất ngờ, tôi đã cố công tìm kiếm em suốt mấy tháng qua nhưng không thể tìm được em. Thì hôm nay, em lại đột ngột xuất hiện trước mặt tôi. Quả là một chuyện rất đáng mừng. Mấy tháng qua, em đã ở đâu vậy?

Thụy Hân không trả lời những câu hỏi của Trình Tuấn.

- Hôm nay...tôi đến tìm anh là có chuyện muốn nói cùng anh- Ánh mắt Thụy Hân vẫn không mấy may mắn xia đến gương mặt của Trình Tuấn

- Có chuyện gì mà em phải đến tận đây. Sao không gọi điện, tôi sẽ cho người đến đón em..Trình Tuấn nhìn Thụy Hân bằng đôi mắt đắm say nhưng đầy vẻ uy hiếp

- Tôi không có thời gian dài dòng với anh. Tôi đến đây là để xin anh hãy thứ lỗi cho tôi vì những lời nói đã làm tổn thương anh của tôi và xin anh đừng hủy hoại Phương Thị

Nghe nhắc đến hai chữ Phương Thị mà Trình Tuấn vô cùng tức tối. ..

Ánh nắng chiếu qua khung cửa sổ, Duy Bảo giật mình tỉnh giấc. Ba người kia cũng lần lượt dậy. Họ xuống bếp, thấy bữa điểm tâm đã được chuẩn bị sẵn. Nhưng không thấy Thụy Hân đâu cả. Duy Bảo đọc lá thư đặt trên người mình

“ A Vũ ! Mấy hôm nay, nhìn anh phải hao tâm tổn trí vì Phương Thị mà em vô cùng xót xa, Không đêm nào, anh ngủ tròn giấc. Em thiết nghĩ, mình phải làm gì đó để giúp anh. Không thể đứng nhìn anh phiền não như vậy được. Em sẽ đến Phương Thị tìm Trình Tuấn, rất có thể anh ta sẽ nghe lời em mà tha cho Phương Thị, đừng lo lắng cho em. Xong việc, em sẽ về nhà ngay. Hôn anh. Yêu anh. Thụy Hân”

Duy Bảo đọc xong lá thư, anh liền vội vã thay quần áo rồi nói với mọi người, anh đã biết cô đi đâu và sẽ tìm cô về. Anh bắt xe buýt và đi đến Phương Thị...

- Thì ra, mấy tháng qua em trốn đi cùng thằng Duy Bảo à, là nó bảo em hôm nay đến tìm tôi? Vì Phương Thị

- Không, là tôi tự đến. Duy Bảo không nói gì hết .

Duy Bảo trong lòng vừa hoang mang lại vừa giận Thụy Hân lắm lắm...Anh lo sợ nếu cô đến Phương Thị tìm Trình Tuấn để cầu xin cho Phương Thị có lẽ hẳn sẽ làm hại cô.

- Thế ra, hôm nay em đến tìm tôi là để cầu xin tôi đừng hủy diệt nơi này...?

- Đúng là như thế, tôi xin anh Phương Thị là sản nghiệp cả một đời của ông nội Duy Bảo, anh ấy rất yêu nơi này và xem như một phần cuộc sống.

- Chuyện đó đâu có liên quan gì đến tôi? Giờ đây Phương Thị là của tôi, tôi có quyền sinh quyền sát- Giọng anh ta đầy nghiến.

- Nhưng..cho dù không liên quan đến anh..nhưng nếu anh hủy hoại Phương Thị thì có rất nhiều người bị liên quan. Hàng trăm người sẽ bị thất nghiệp – Thụy Hân tha thiết.

- Cái đó tôi cũng không thể làm gì được, tôi là nhà kinh doanh không phải là nhà từ thiện

Trình Tuấn nhìn vào ánh mắt cầu khẩn của Thụy Hân..anh ta đang mưu toan một điều gì đó...

Xe buýt vẫn đang lăn bánh đều đều, Duy Bảo lòng như lửa đốt..anh ước có thể bay đến Phương Thị ngay lập tức.

- Tôi xin anh.. Phương Thị không có lỗi, hàng trăm con người vô tội kia không có lỗi, người có lỗi với anh là tôi..tôi sẽ chuộc lỗi với anh. Anh muốn tôi làm gì tôi sẽ làm, miễn là anh đồng ý tha cho Phương Thị.

Chỉ chờ câu nói đó, Trình Tuấn nhỏn một nụ cười thâm độc...anh ta chắc chắn Thụy Hân sẽ nói như thế.

- Được thôi! Đó là cô nói đấy nhé. Bây giờ cô có hai cách...một là cô hãy rời xa tên Duy Bảo đó và trở về bên tôi...

Thụy Hân im lặng.. không nói gì..

- Còn nếu như cô không thể rời xa nó thì cô hãy quỳ xuống và cầu xin tôi..có lẽ tôi sẽ suy nghĩ lại.

Thụy Hân nghe hai điều kiện mà Trình Tuấn đưa ra..rõ ràng hẳn ta muốn cô phải lựa chọn....

-Tôi cho cô hai phút suy nghĩ. Thụy Hân, nếu như trở về bên tôi, nơi này tôi xin trả lại cho tay họ Phương kia..tôi sẽ đưa cô rời khỏi nơi này. Chúng ta sẽ bắt đầu một cuộc sống mới ở một nơi chỉ có hai chúng ta-Trình Tuấn ve vãn..

Hắn ta đang cố gắng chờ đợi...sự chọn lựa của Thụy Hân

Xe buýt vừa dừng tại...Duy Bảo đã dùng hết sức chạy thật nhanh đến trước cửa tập đoàn Phương Thị nhưng ngay khi anh vừa đến trước cửa đã bị hai nhân viên bảo vệ chặn lại. Họ nhất quyết không để cho Duy Bảo vào...vừa lúc đó một chiếc Mercedes đậu ở phía bên kia đường...

- Tony Trần- anh hãy xuống nói với hai nhân viên bảo vệ để cho cậu ấy vào.

- Dạ ! thưa ông chủ.

Nói rồi Tony Trần bước xuống xe, ông ta bước đến nói gì đó với hai nhân viên bảo vệ..và họ không ngăn cản Duy Bảo nữa..chỉ chờ như thế, Duy Bảo chạy thật nhanh vào, quên cả cảm ơn người lạ mặt đã giúp mình.

- Thưa ông chủ giờ chúng ta đi được chưa ạ?

- Không..tôi muốn chờ ở đây...-Nói rồi ông quay đầu ra nhìn chằm chằm vào công ty Phương Thị...

Thụy Hân từ từ quỳ xuống dưới chân Trình Tuấn:

- Tôi cầu xin anh..- hãy trả Phương Thị lại cho Duy Bảo. Phút giây ấy, trái tim Trình Tuấn đau thắt lại..hắn thật không thể chịu đựng được rằng Thụy Hân thà chấp nhận vì Duy Bảo mà chịu nhục chứ không thể trở về bên hắn.

- Thụy Hân, em làm gì vậy hả? em đứng lên đi – Một tiếng hét từ đằng sau. Thụy Hân quay đầu lại, cô nhìn thấy Duy Bảo đang đứng trước cảnh cửa ánh mắt đau đớn nhìn cô. – Thằng khốn nạn, đến Thụy Hân mà mày cũng không tha. Tao nói ày nghe, tao sẽ không để ày hủy hoại Phương Thị đâu.- Duy Bảo túm lấy cổ áo hắn.

- Hứ! thì cứ thử mà xem. Hai người cũng xứng đôi lắm- một người vừa đấm một người vừa xoa. Tao sẽ đóng mắt lên xem, lũ chúng mày sẽ làm được gì.

- Đừng thách thức mày không đắc ý được lâu nữa đâu. Ném ánh mắt căm hận vào Trình Tuấn. Duy Bảo cầm tay Thụy Hân dẫn cô đi. Đôi mắt anh nhìn cô vừa thương vừa giận...

- Ối ! anh làm em đau quá. Anh thả tay em ra đi- Thụy Hân kêu lên vì bị cái nắm tay thật mạnh của Duy Bảo

- Tại sao em lại đến đây để cầu xin cái tên dê tiện đó. Em xem hắn đã làm gì với em..Anh đã nói với em rằng chỉ cần em ngoan ngoãn ở nhà, như vậy anh mới an tâm...em làm như thế này anh chỉ thêm lo lắng chứ không giúp gì cho anh đâu.

- Nhưng em không muốn nhìn thấy anh cứ suốt ngày phải phiền não vì chuyện của Phương Thị, em không đành lòng..

- Chuyện của Phương Thị là của anh, hãy để anh tự mình giải quyết..

- Nhưng em yêu anh. Chuyện của anh..cũng là chuyện của em- Thụy Hân hét lên và cô khóc sục sùi.

Duy Bảo biết mình đã to tiếng với cô. Lòng anh cảm thấy chút hối hận...anh đưa tay lên nhẹ nhàng ôm lấy cô...

- Xin cảm phiền, nhưng cho tôi hỏi, cậu là Phương Duy Bảo đúng không?- Một người đàn ông đáng người gầy bước đến.

Buông Thụy Hân ra, anh đáp:

- Là tôi đây. Ông cần gì?

-Nếu cậu đúng là Phương Duy Bảo thì xin mời cậu theo tôi..ông chủ của tôi muốn gặp cậu.

-Nhưng ông chủ của ông là ai? Tại sao lại muốn tìm tôi.

- Nếu như cậu muốn nhanh chóng cứu lấy Phương Thị thì xin cậu hãy nhanh chóng theo tôi.

Vẫn còn đang thắc mắc là ai muốn gặp mình, nhưng nếu người đó có thể cứu Phương Thị thì có lẽ sẽ có hi vọng...sợ anh vẫn dẫn đó. Thụy Hân nháy mắt ra hiệu với anh... Anh nắm tay cô và nhanh chóng theo gót người đàn ông lạ mặt lúc này..

Duy Bảo chợt nhớ ra, người đàn ông này lúc này đã nói giúp mấy tên bảo vệ để anh vào Phương Thị..Rất cuộc ông ta là ai?..

Bước đến gần là một chiếc Mercedes màu đen, nhìn trông rất quen..Duy Bảo cùng Thụy Hân bước lên xe. Và cuối cùng anh cũng biết được danh tính người muốn gặp mình là ai. Ông ta chính là “Đa Phương Giang-hồn Trình Phát”.. Người bố “hợp đồng” của anh.

- Rất bất ngờ vì sự quay lại của cậu. Tôi chắc cậu cũng đã biết rõ tình trạng của Phương Thị hiện nay..

- Đúng như thế, nhưng ông đừng nên dắc ý. Tôi sẽ không để Phương Thị bị cha con ông hủy hoại đâu- Duy Bảo giương mắt nhìn ông Phát, tay anh nắm chặt bàn tay Thụy Hân...

- Không! Tôi mong cậu đừng hiểu lầm. Thực sự mà nói, tôi cũng rất yêu Phương Thị giống như cậu thôi. Có lẽ cậu cũng biết điều này mà...Thực sự tôi rất hối hận vì những gì mình đã gây ra, chính vì tôi mà Phương Thị mới gặp tai họa.. Là vì Trình Tuấn nó muốn trả thù tôi nên mới trút giận lên Phương Thị..Nhưng..tôi không thể đứng nhìn Phương Thị “chết dần chết mòn” trong tay nó được...

- Và vì thế nên ông tìm đến tôi?/- Duy Bảo hỏi như không hỏi

-Hoàn toàn đúng vậy. Tôi biết chỉ có cậu mới có thể vực Phương Thị dậy, tôi đã cất công cho người đi tìm cậu khắp nơi nhưng không tìm được..không ngờ hôm nay lại gặp cậu trong tình cảnh này...

-Tại sao tôi phải tin ông chứ. Biết đâu đây lại là một cái bẫy do ông và con trai mình đặt ra để hãm hại tôi thêm một lần nữa...

- Duy Bảo à, tôi biết là cậu rất hận tôi. Tôi cũng chẳng mong mình được tha thứ. Nhưng lần này tôi xin cậu hãy tin tôi..hãy cùng tôi cứu lấy Phương Thị...

Thấy Duy Bảo vẫn còn rất lưỡng lự. Ông hướng mắt đến cô gái đang ngồi im lặng bên cạnh anh này giờ nói- cô là Thụy Hân..bạn gái cậu ấy đúng không..tôi biết là tôi đã không phải với hai người. Nhưng cô làm ơn, hãy khuyên cậu ấy giúp tôi...

- Anh A Vũ..ông Phát đã nói như vậy rồi. Thì anh hãy cho ông ấy cơ hội..Nếu không cứ kéo dài tình hình của Phương Thị lại càng trở nên tồi tệ và coi chừng sẽ không thể vãn hồi được..- Thụy Hân nắm lấy bàn tay anh, ánh mắt cô âu yếm động viên anh...

Cuối cùng, anh đã gạt đầu đồng ý sẽ suy nghĩ về lời đề nghị của ông Phát...Rồi anh cùng Thụy Hân bước xuống, bắt xe buýt trở về thôn Nhân Ái.

.....

.....
- Còn giận em lắm đúng không?- Thụy Hân nhẹ nhàng ôm lấy Duy Bảo từ phía sau..- Em biết em làm như thế là không đúng..chỉ vì em không muốn thấy anh phải buồn..

Duy Bảo quay lại, vòng cánh tay Thụy Hân vào người mình:

- Lần sau đừng làm như vậy nữa biết không?- Em không biết Trình Tuấn có thể làm gì em sao..nếu như hấn ra tay hãm hại em thì sao hả..?

- Em biết rồi. Em đã làm anh lo lắng!!! đừng giận em nữa nha. Thấy anh giận mà em không thể nào không thấy mình có lỗi được.- Thụy Hân nép trong lồng ngực anh nũng nịu

- Không! Anh đâu có giận em đâu..chỉ là vì anh lo lắng quá nên lúc sáng anh đã to tiếng với em...

Im lặng....

.....Chỉ có tiếng hơi thở.....

- Thế anh nghĩ thế nào về lời đề nghị của ông Phát.Theo em cảm nhận thì có lẽ ông ta thực lòng muốn anh quay trở lại đó..Ừm! anh biết...nhưng vẫn còn một số chuyện anh vẫn muốn suy nghĩ thêm...

- Dạ!..Anh suy nghĩ nhanh lên chứ không thì sẽ không còn kịp đâu....

Và rồi..họ đứng ôm nhau dưới mái hiên nhà...lặng lẽ.....

.....

.....

Âm thanh réo rắt, một khúc nhạc rất thanh thoát nhưng sắc điệu rất thê lương. Tiếng nhạc vang lên từ cây violon, người chơi là một chàng thanh niên. Anh như hòa mình vào những âm thanh ấy, kể từ lúc anh đến đây làm nhạc công, phòng trà “ Hoa Lan” trở thành nơi thu hút rất đông khách đến đây, họ hầu hết là những doanh nhân, những kĩ sư, bác sĩ..đó là những công việc rất căng thẳng, họ tìm đến đây để thư giãn sau một ngày làm việc mệt mỏi.. Mỗi khi tiếng đàn của anh vang lên, cả khán phòng trở nên im ắng, không một tiếng trò chuyện..tất cả như bị cuốn vào tiếng đàn mê đắm của anh..

Lạ một điều là dù tiếng đàn ấy có nao lòng đến đâu, thì nó cũng làm cho người thưởng thức thanh thản tâm hồn...

...Tiếng đàn chấm dứt!!!!!!!!!!!!!!

Tiếng vỗ tay rào rào, kèm theo là những lời tẩm tăt khen ngợi:

-Hay lắm..!

-Thật tuyệt vời

- Thật đúng là một tài năng xuất chúng mà.

.....

.....

Dù không ngớt những lời ngợi khen, nhưng người chơi đàn vẫn tỏ ra rất khiêm nhường. ..Sau màn cuối chào và cảm ơn, anh bước xuống sân khấu, chuẩn bị ra về.. Từ đằng xa một người thanh niên, khá tầm thước , cao khoảng một mét chín. Mắt xanh, mũi lõ. Đại diện cho chủng tộc da trắng ở châu Âu, nhưng anh ta nói tiếng bản địa rất sôi :

- Chào anh Phương! Xin mời anh đến đằng kia một lát có được không? Chủ nhân của tôi muốn gặp anh.

Từ lúc chơi nhạc ở đây, việc này anh đã rất quen thuộc. Chính bởi vì tài năng thiên phú mà mỗi khi hoàn thành xong bản nhạc của mình, Anh luôn được mời đến trao đổi cùng họ. Có lần, còn có những nhân vật có máu mặt trong làng giải trí đến mời anh tham gia vào làng giải trí nhưng anh đều khước từ.

- Xin lỗi, nhưng hôm nay tôi không có tâm trạng để nói chuyện. Xin hẹn chủ nhân của anh khi khác được không?- Anh từ chối, gần đây có quá nhiều chuyện xảy ra với anh. Đến đây, chơi nhạc những nỗi niềm của anh mới nguôi ngoai phần nào.

- Anh nhất định không được từ chối. Chủ nhân của tôi, muốn tìm anh để bàn về chuyện sống còn của tập đoàn Phương Thị.- Người thanh niên châu Âu đáp.

Anh vô cùng thắc mắc, rốt cuộc người khách này là ai..Lại còn biết anh chính là Phương Duy Bảo của tập đoàn Phương Thị, và muốn giúp đỡ anh. Là Trình Phát, không, anh vừa mới gặp ông ta cách đây hai hôm.

Và rồi...khi bước đến một chiếc bàn nằm ở góc bên trái của khán phòng..anh vô cùng ngạc nhiên..vị khách đó chính là...thật không ngờ, có ngày anh lại cần đến sự giúp đỡ của cô. Thấy cô, anh đứng chết trân. Ngồi cạnh cô là một người đàn ông khoảng ngoài ba mươi tuổi trông khá cao to và đẹp trai. Những cử chỉ tình cảm họ dành cho nhau rất tự nhiên không chút e ngại.

- Anh! Làm gì mà đứng thần ra vậy? Ngồi xuống đi. Nãy giờ đứng trên sân khấu cũng đủ mệt rồi.- Cô cất tiếng.

Như một phản xạ, anh ngồi xuống chiếc ghế đối diện với cô và người đàn ông.

- Rất vui! khi được gặp lại anh Phương Duy Bảo. Hai vợ chồng tôi đã về nước gần hai tháng nay rồi . Thật không ngờ, trong thời gian chúng tôi ở Canada, lại có nhiều chuyện không ngờ xảy ra như thế, qua tìm hiểu chúng tôi đã biết rõ vụ việc. Chúng tôi biết hiện giờ anh đang gặp khó khăn về tài chính, cho nên rất khó để cứu lấy Phương Thị. Vợ chồng tôi sẽ giúp anh- Người đàn ông nói, hóa ra anh ta và cô là hai vợ chồng.

- Có thật là hai người sẽ giúp tôi không? Hai người vừa mới về nước làm sao có đủ tài lực để mà giúp tôi chứ.

- Có lẽ anh không biết lần này vợ chồng tôi về đây là để mở rộng quy mô của “ Vàng thái dương” là một nhỏ công ty của gia đình vợ tôi.

- Đúng là vậy đó. Nhưng có lẽ lâu rồi anh không tham gia vào giới kinh doanh nên không biết giờ đây “Vàng thái dương”cũng không hề kém cạnh Phương Thị về tài lực đâu. Duy Bảo, nghe em nói đây, lần này em về nước biết được những gì đã xảy ra với anh, em thực sự rất tiếc. Thật không ngờ, mới hơn nửa năm mọi thứ đều đã thay đổi . Với tư cách là bạn bè và cũng là vì mối thâm tình của Phương Gia và Hứa Gia em sẽ hỗ trợ anh cứu lấy Phương Thị.

- Khương Như!cảm ơn em! Cảm ơn em...Thật không ngờ, trước đây đã có lúc anh không phải với em.- Duy Bảo rớt rít cảm ơn.

- Chuyện qua rồi, anh đừng nhắc lại nữa. Hồi đó, chính em cũng có nhiều điều không phải mà. Cũng may là nhờ có Thụy Hân..Mà thôi, đừng nhắc đến chuyện đó nữa. Giờ đây, em và Alex đã kết hôn với nhau, được năm tháng rồi . Lần này, về đây nhất định phải được tham dự lễ cưới của hai người đó. Nhưng trước tiên, lo chuyện của Phương Thị trước đã.- Khương Như vui vẻ đáp lời. Cô không còn là Khương Như của ngày trước, lúc nào cũng mưu toan để chia cắt tình yêu của Duy Bảo cùng Thụy Hân. Cô giờ đã có gia đình riêng, cô đã tìm được người đàn ông thực sự dành tình. Mà người đó không ai khác, đó chính là người luôn ở bên cạnh cô mỗi lúc cô cần..- Alex.

Cả ba người đặt tay lên nhau, thể hiện sự đồng lòng nhất trí.

Phương Thị nhất định sẽ được dành lại...

.....To be continue.....

33. Chương 33: Sự Trở Lại Bất Ngờ

Vậy là...dưới sự hỗ trợ về tài chính của Khương Như, về quyền hành của ông Trình Phát, Duy Bảo đang dần dần...đi đến đoạn đường cuối cùng..

Cần biệt thự cũng được chính ông Trình Phát trả lại...

Đêm trước khi họ rời xa nơi đây. Thôn Nhân Ái.Nơi mà họ đã sống suốt hơn sáu tháng qua. Một bữa tiệc chia tay cảm động đã được tổ chức..

Rất nhiều giọt nước mắt chia ly...từ những cô gái cho đến những chàng trai...và cả gia đình trưởng thôn Hạ..

Từ những ngày đầu đến đây...chưa thể hòa nhập được với cuộc sống mới..anh em Duy Bảo đã được sự yêu thương đùm bọc của người dân trong thôn..và cứ dần dần như thế, từ chỗ chỉ là những vị khách trọ..Thôn Nhân Ái đã trở thành ngôi nhà thứ hai của anh em họ Phương, một ngôi nhà với đại gia đình cùng nhau sống chan hòa, đầm ấm..Thôn Nhân Ái đã mang đến cho họ những bài học đáng quý,...và họ biết rằng, trong cuộc sống có những điều mà tiền không thể mua được. Trưởng thôn Hạ đã thay mặt toàn thể người dân trong thôn nói lời từ biệt anh em Duy Bảo trong sự ghen ngào, lưu luyến. Trưởng thôn Hạ đã nói rằng thôn Nhân Ái luôn là ngôi nhà của họ, sẵn sàng đón bước chân họ trở về bất kể khi nào họ cảm thấy buồn bã, chán chường và ngột ngạt với cuộc sống chốn thị thành hãy trở về với Nhân Ái ..Những lời nói mộc mạc và chân thành đó đã làm cho tất cả mọi người cảm động, không ai tìm được nước mắt.

- Ôi! Em thật không nỡ xa nơi này chút nào hết- Thụy Hân đang vòng tay ôm lấy Duy Bảo cùng anh rảo bước trên con đường ngát mùi hương hoa lài ở thôn Nhân Ái. Bữa tiệc vừa mới tàn...họ vẫn chưa thể quên được những giây phút ngập tràn sự chia tay diễn ra lúc này.

- Anh cũng vậy, thật không ngờ, giờ đây. Ngoài Phương Thị, đã có một nơi mà ở đó anh có thể tìm thấy sự yên bình trong tâm hồn..

- Chắc em sẽ nhớ mọi người!!!- Thụy Hân giọng thổ thổ..

- Anh hứa, lo chuyện của Phương Thị xong, chúng ta sẽ trở lại đây thăm mọi người!!!-

- Anh hứa là phải giữ lời đấy.À! còn nữa, ngoài điều này ra còn có một điều mà anh nhất định phải hứa với em là nhất định anh phải làm.

- Điều gì?

- Sau khi giải quyết thành công vấn đề Phương Thị, anh hãy mở một ngôi trường dạy Violon để dạy cho các em nhỏ khó khăn nhưng có niềm đam mê với violon nhé!- Thụy Hân đưa ánh mắt ấm áp nhìn người cô yêu.

- Ủ! Anh hứa!- Duy Bào ngẩn ngơ đáp...Rồi anh nhìn cô bằng đôi mắt tự hào và tràn đầy yêu thương..Anh khẽ đặt lên môi cô một nụ hôn nồng cháy.

.....
.....

Trình Tuấn..đang mải mê vào xa hoa trụy lạc..Lại giương giương tự đắc rằng bây giờ sẽ không còn ai có thể hạ gục hắn ta..

Buổi sáng đó, Trình Tuấn mở một cuộc họp lớn mà thành phần khách mời là đồng đảo báo giới, cùng các cổ đông từ khắp nơi trên đất nước. Buổi họp diễn ra tại đại sảnh công ty. Ti vi đã truyền hình trực tiếp cuộc họp này, bởi tất cả người dân đều hồi hộp theo dõi tương lai của Phương Thị, một tập đoàn kinh tế lớn nhất nước, có ảnh hưởng không nhỏ đến sự phát triển của quốc gia...

Ở một thôn nhỏ vùng ngoại ô thành phố..tất cả mọi người cũng chăm chú theo dõi sự kiện này...

Đồng hồ điểm chín giờ ba mươi phút sáng, cuộc họp bắt đầu. Trình Tuấn xuất hiện trong bộ lễ sang trọng, cùng một chiếc cà vạt màu xanh, vẻ kiêu căng, tự mãn..

Hàng chục ống kính máy quay chĩa mũi vào Trình Tuấn..họ đang muốn chờ xem, Trình Tuấn muốn làm gì..

Hắn bước lên bục phát biểu với ánh mắt sắc lạnh vô hồn...ra lời thách thức :

- Kính thưa toàn thể quý vị, kính thưa đại hội đồng cổ đông cùng toàn thể các bạn phóng viên báo đài. Hôm nay, tôi mở cuộc họp này là để chính thức tuyên bố chuyển đổi hình thức kinh doanh của Phương Thị. Nơi đây sẽ không còn được gọi là tập đoàn kinh tế Phương Thị nữa mà nó sẽ trở thành Galaxy Casino- Trình Thị..Trình Tuấn vừa dứt lời lập tức gian đại sảnh diễn ra một cảnh hết sức lộn xộn, những lời chửi bới tuôn ra không ngừng..Các cổ đông đứng lên đứng xuống, đập bàn đập ghế

- Thăng khôn nạn, mày muốn nói đây thành sông bài sao??,
- Phương Thị không thể nào chết trong tay mày được..
- Cha con họ Phương trốn đâu cả rồi, sao không lên tiếng

Các nhà báo thì chen chúc nhau vây lấy Trình Tuấn để biết lý do chuyển đổi hình thức kinh doanh.

Bỗng...từ phía bên trái của đại sảnh, nơi đang diễn ra một cảnh hỗn độn quá mức tưởng tượng...Một chàng thanh niên đang từ từ bước ra. Vẫn với dáng vẻ ấy, dung mạo ấy ..Anh vận một bộ veston lịch lãm, kẻ caro sọc xanh..Thắt cà vạt màu đen..Một đôi giày bóng loáng nhãn hiệu Nike..Gương mặt tuấn tú với những đường nét không thể nào hoàn hảo hơn..Đường như cuộc sống bươn chải khó khăn trong thời gian qua vẫn không làm mất đi vẻ đẹp tôn quý của anh..

Im lặng.....

Ngạc nhiên.....

- Trình Tuấn! tôi xin trình trọng thông báo cho anh một điều..Chính thức kể từ ngày hôm nay, anh không còn là Tổng giám đốc của Phương Thị nữa- Quay đầu lại, Trình Tuấn nhận ra đó chính là anh...khắc tinh của hắn..Vẫn thản nhiên nhovn một nụ cười bất phục:

-Tưởng ai xa lạ, hóa ra là chàng hoàng tử sa cơ Phương Duy Bảo...Còn nhớ mấy hôm trước cô bạn gái của anh còn đến cầu xin tôi..thế mà hôm nay lại đến đây với một khẩu khí rất hùng hồn. Chắc chắn là muốn tuyên chiến đây mà. Nhưng khuyên anh chân thành, hãy dẹp ngay cái tham vọng ấy đi. Chẳng ai có đủ khả năng để hạ thăng này đâu.

- Đừng vội!! hãy xem cái này đi đã- Ánh mắt Duy Bảo tự tin đầy thách thức..

Trình Tuấn đưa tay đón lấy tập hồ sơ từ tay Duy Bảo...Hắn giật mình khi đọc đến dòng chữ “ Quyết định buộc thôi giữ chức Tổng giám đốc”, một bản “ Sáp nhập Phương Thị” tất cả đều đề tên “ Tập đoàn Vàng Thái Dương”..Tay chân hắn ta bỗng nhiên cứng đờ..

- Kính thưa toàn thể quý vị, các bạn phóng viên..cùng đại đồng cổ đông. Sự xuất hiện đột ngột của tôi như thế này sẽ không tránh được sự ngạc nhiên cho tất cả mọi người. Nhưng trước đây tôi đã từng là Tổng giám đốc của Phương Thị, nên tôi không thể để nơi đây bị hủy diệt được. Tôi đại diện cho tập đoàn “Vàng thái dương” mua lại cổ phần của Phương Thị....

- Mua lại ư?/- làm gì có chuyện hoang đường đó, vậy cũng đâu có khác gì cậu hủy hoại Phương Thị đâu chứ, tôi cứ tưởng đâu cậu thật lòng muốn cứu sản nghiệp của gia đình...thật không ngờ!- Một cổ đông hét toáng lên cắt ngang lời Duy Bảo, sau đó là rất nhiều các câu hỏi của phóng viên liên tiếp được đưa ra dành cho Duy Bảo. Nhưng anh không hề thấy nao núng:

- Mọi người hãy bình tĩnh, hãy nghe tôi nói hết, tôi sẽ giải thích cặn kẽ..

Cả gian đại sảnh lại trở về không khí im lặng giống như lúc Duy Bảo vừa xuất hiện. Công ty “Vàng Thái Dương” với danh nghĩa là tập đoàn tài chính hàng đầu trong nước. Hiện rất có uy tín trên thị trường. Tổng giám đốc công ty này chính là cô con gái duy nhất của gia đình họ Hứa và chủ tịch tập đoàn là chồng của cô ấy một anh chàng người Canada gốc Châu Á. Họ đã đứng ra mua lại Phương Thị trong thời điểm Phương Thị gần như cạn kiệt về tài chính, đang đứng trước bờ vực phá sản. Sau khi mua, họ sẽ lấy danh nghĩa của công ty mẹ. Trước hết họ sẽ sa thải vị Tổng giám đốc bất tài Trình Tuấn và sẽ đưa người có đủ tài lực lên nắm quyền điều hành. Và ngoài đại thiếu gia của Phương gia ra thì không còn ai xứng đáng. Sau khi ổn định với vị trí Tổng giám đốc. “Vàng Thái Dương” sẽ trả lại Phương Thị. Trao quyền hoàn toàn cho vị Tổng giám đốc kiêm chủ tịch mới. Họ tuyệt đối không có dã tâm xâm phạm tài chính của Phương Thị..

- Chúng tôi nhất trí với cách giải quyết này..Rất có sáng kiến!- Một cổ đông sau khi hiểu rõ ngọn ngành đã đứng dậy giơ cao nắm tay...

Sau đó hàng loạt cánh tay khác cũng giơ cao lên..

Việc “Vàng thái dương” là tập đoàn của gia đình họ Hứa, một cổ đông cũng có khá nhiều thị phần trong Phương Thị trước đây âu cũng là một điều dễ hiểu. Hơn nữa, dư luận đều biết rõ Phương Thị do chính

Phương gia và Hứa gia lập nên.

Các phóng viên chạy đến vây lấy Trình Tuấn, hẳn ta cũng người vì những gì vừa chứng kiến, hẳn ta rất muốn thoát khỏi vòng vây nhưng không sao thoát được. Ngay lúc ấy, một người đàn ông cao gầy từ xa chen vào đám phóng viên giải vây cho hắn. Trình Tuấn nhận ra gương mặt này rất quen, nhưng chẳng kịp nghĩ nhiều. Hắn phải trốn! phải trốn!. Người đàn ông đưa Trình Tuấn lên một chiếc Mercedes, lúc đó hắn đã nhận ra mình đang ngồi trên xe của bố mình- ông Trình Phát. Đúng rồi- người đàn ông lúc này chính là Tony Trần, trợ lý của ông ta. Khi xe chạy đến một quãng khá an toàn, ông Phát mới cất tiếng hỏi:

- Con có sao không? Đám phóng viên có làm con bị thương không?

- Ông thôi cái cách nói giả đạo đức ấy đi. Không phải chính ông đã giương mắt nhìn cái tay họ Phương kia ngang nhiên hạ gục tôi giữa bàn dân thiên hạ sao?, sở dĩ nó được như vậy tôi đoán đằng sau nó chắc chắn phải có sự hậu thuẫn từ ông..Thật không ngờ, cuối cùng ông vẫn giúp nó !. Tôi cảm hận ông, cảm hận nhà họ Phương!- Trình Tuấn rít giọng qua kẽ răng.

- A Tuấn à. Con đã lún quá sâu vào vũng bùn rồi. Không phải bố muốn hại con, bố làm thế cũng là vì muốn cứu con thôi, bố rất đau lòng khi con cứ mãi đắm chìm trong thù hận rồi tự hủy hoại chính tương lai của bản thân. Con vốn là một nhạc công tài giỏi..con vốn là người sinh ra dành cho nghệ thuật, cái con mang lại cho cuộc sống chính là âm thanh nhạc điệu, chính bố- bố đã sai lầm khi đẩy con vào chốn thương trường khốc liệt..Ông Phát ngậm ngùi, giọng đầy ân hận.

- Đủ rồi, ông im đi. Tôi không thèm nghe những lời nói của ông nữa. Với tôi như vậy là quá đủ rồi. Nói cho ông hay, tôi sẽ không dễ bị đánh gục như vậy đâu- Trình Tuấn hẳn giọng. Dừng xe! Dừng xe ngay!- Anh ta hét loáng lên. Xe đột ngột dừng lại...Hắn nhòm người- hướng ánh mắt sắc lẹm nhìn ông Phát nói thêm một câu nữa : À! Tôi cho ông biết cũng đừng mong tôi sẽ cảm kích ông vì đã cứu tôi khỏi lũ “chó săn “ kia. Trình Tuấn tung người vùng khỏi cánh tay đang níu lấy mình của ông Phát, chạy thật nhanh và nhanh chóng lẫn khuất sau dãy nhà ven đường.

- Thưa ông chủ, chúng ta có cần đuổi theo không?- Tony Trần quay lại hỏi.

- Thôi, không cần đâu. Cứ để nó một mình bình tâm suy nghĩ, cậu lái xe đi- Nhìn theo hướng con trai vừa khuất ông Phát nghe mặt đờng đờng trong lòng- Con trai ông!...Chính ông đã tự tay hủy hoại cuộc đời nó..Ông cứ ngoái đầu nhìn theo cho đến khi dãy nhà khuất hẳn.

Tại đại sảnh công ty Phương Thị, rất nhiều lời chúc mừng vang lên. Họ phấn khởi khi đón chào sự trở về của vị Tổng giám đốc tài năng và thực sự tâm huyết với tập đoàn... dường như họ đã quên mất cái sự kiện ở khách sạn Forever dạo nọ.

Buổi họp kết thúc, các phóng viên bắt đầu ra về..đại sảnh công ty lại được trả về không khí im lặng. Chỉ còn vài người tạp vụ thu dọn bàn ghế là ở lại..

Duy Bảo cùng vợ chồng Khương Như bước tới căn phòng của Tổng giám đốc. Khi cánh cửa được mở ra. Duy Bảo khẽ khàng bước tới cạnh chiếc ghế xoay, chiếc bàn làm việc nhẹ nhàng đưa bàn tay chạm vào. Anh đảo mắt nhìn khắp một lượt...Thật! giống như là mơ...!cuối cùng anh đã được trở về..Duy Bảo nở nụ cười hạnh phúc.

- Cám ơn em nhiều lắm! Khương Như nếu như không có em thì có lẽ giờ này anh vẫn chưa có được niềm hạnh phúc này- Anh vừa nói, vừa chìa tay mời vợ chồng Khương Như ngồi xuống sofa- dùng để tiếp khách. Một cô thư ký xinh đẹp mang nước đến, rót nước xong cô cúi chào và nói:

- Tổng giám đốc à không..chủ tịch Phương- chào mừng sự trở lại của ông. Ông và vợ chồng cô Hứa cứ nói chuyện vui vẻ. Tôi xin phép ra ngoài. Duy bảo nở một nụ cười thân thiện đáp lại.

Khương Như cùng Alex này giờ đều có thể nhận thấy nụ cười vẫn không hề tắt trên đôi môi Duy Bảo..

- Chúc mừng tân chủ tịch!-Khương Như chìa cánh tay ra và nói

Duy Bảo mỉm cười bắt tay.

- Mà có thật là ông Trình Phát toàn tâm toàn ý trao lại cái ghế chủ tịch cho anh không?- Hay vẫn chỉ là một cái bẫy- Alex nghi ngờ hỏi.

-Ồ không dài. Lần này là thật. Bởi tôi biết ông ta có rất nhiều tình cảm với Phương Thị. Vì Phương Thị ông ta có thể làm tất cả..

-Bao gồm cả việc đánh gục con trai mình vì anh ta hủy hoại nó?

- Đúng vậy!

- Nếu thế thì tốt. Chỉ mong mọi chuyện cứ theo chiều hướng này.....

.....

.....

Cuộc trò chuyện cứ thế kéo dài cho đến tận trưa...

Tại căn biệt thự Phương gia...Tất thấy mọi người ai nấy cũng đều rất vui mừng khi vừa được xem cái khoảnh khắc Phương Thị được trả lại trong tay của Duy Bảo..Sáng hôm nay, trong lúc Duy Bảo đang ở tại “ Vầng Thái Dương” cùng với Khương Như chuẩn bị mọi thứ cho cuộc họp. Thì mọi người ở nhà đã nhanh chóng thu xếp đồ đạc rời khỏi thôn Nhân Ái...lúc họ đi, tất cả người dân trong thôn đều ủa ra tiễn chân họ....vẫn với không khí tiễn đưa đầy bịn rịn, lưu luyến...

Có lẽ với mỗi người trong chính họ...Thôn “Nhân Ái” sẽ trở thành một mảng kí ức tuyệt đẹp mãi tồn tại trong tim họ. Mỗi con người, mỗi góc nhà nơi đây sẽ trở thành những hồi ức thân thương nhất. Những kỉ niệm không bao giờ phai nhạt để rồi mỗi khi nhớ đến lòng họ lại cảm thấy bình yên.....

.....

.....

Trình Tuấn tự giam mình trong chính căn hộ của hắn ta. Kể từ hôm ở cuộc họp tại đại sảnh công ty Phương Thị, Một lần nữa, hắn phải cay đắng chịu thua Duy Bảo trong khi tưởng chừng như chiến thắng đã nằm trong tay. Ngay đến niềm đam mê âm nhạc hắn ta cũng chẳng thềm quan tâm nữa, hắn lao đầu vào rượu..Rất nhiều lần, bố của hắn- Ông trình Phát đến thăm nhưng đều bị hắn chửi bới, lớn tiếng đuổi đi..

Có tiếng gõ cửa phía bên ngoài căn hộ. Trình Tuấn vẫn cứ nghĩ là ông Phát

- Tôi bảo ông rút đi, ông không nghe thấy sao. Đừng đến tìm tôi nữa. Tôi không có một người cha như ông..Nhưng! tiếng gõ cửa vẫn tiếp tục, còn tuyệt nhiên không có tiếng nói nào...

Trình Tuấn tức tối vô cùng, dường như hắn không chịu mở thì tiếng gõ cửa ấy sẽ còn tiếp tục mãi, hắn trừng mắt.

- Ông thật là rắc rối...tôi đã nói rồi mà..-Cánh cửa mở ra, đó không phải là ông Phát mà là ba viên cảnh sát đang đứng ở ngoài.

- Anh Trình! Cuối cùng anh cũng chịu mở cửa, nếu đợi thêm vài giây nữa chắc chúng tôi buộc lòng phải phá cửa mà đi vào- Một viên cảnh sát lên tiếng.

- Các ông đến tìm tôi có việc gì vậy?- Trình Tuấn có tật giật mình, lo lắng hỏi?

- Chúng tôi là cảnh sát của cục điều tra tội phạm của thành phố .Chúng tôi nhận được lệnh tạm thời mời anh về cục để thẩm vấn về một số vụ việc liên quan đến hành vi bắt cóc và chiếm đoạt tài sản

- Các ông..các ông có bằng chứng gì không..các ông không được bắt tôi..

- Trình Tuấn! mong anh hãy hợp tác, đừng chối quanh co nữa..- Viên cảnh sát vừa nói vừa tra chiếc còng vào tay Trình Tuấn đã bị bẻ ngoặt ra sau.

Nhìn thấy cảnh Trình Tuấn bị bắt, mà những người xung quanh căn hộ đều vô cùng kinh ngạc khi hắn ta bị giả đi. Họ không ngờ, một chàng nhạc công hào hoa si tình, vừa mới xuất hiện cách đây không lâu trên khắp các báo với những lời thổ lộ và bài tình ca ngọt ngào cảm động lòng người, giờ đây lại bị cảnh sát bắt đi....

Sáng sớm hôm sau, trên khắp các mặt báo. Một sự kiện thu hút đông đảo sự quan tâm của quần chúng đó chính là “ Chàng nhạc công si tình lộ bản chất là một kẻ lưu manh”

“Trình Tuấn đã dùng thủ đoạn bắt cóc Phương Duy Khang- cậu em trai của cậu cả Phương thị đó là lí do khiến Duy Bảo không thể tới tham dự buổi lễ đính hôn với vị hôn thê của mình, nỗi oan của anh đã được hóa giải”

- “Thủ đoạn hèn hạ, cuối cùng cũng bị phơi bày, Trình Tuấn đã phải trả giá vì những hành động mà hắn gây ra”.Không dừng lại ở đó, ti vi còn phát đi đoạn băng camera quay lại toàn bộ cảnh Trình Tuấn đánh đập và hạ nhục hai cậu thiếu gia của nhà họ Phương. Ai nấy cũng đều rất phẫn nộ. Họ đều mong muốn hắn ta sẽ bị trừng phạt đích đáng.

Thụy Hân cũng được xem đoạn băng ấy, nhìn thấy cảnh người cô yêu bị làm nhục mà cô khóc hết nước mắt. Thì ra..hôm đó, chính vì em trai bị bắt cóc, mà anh buộc phải đến cứu em mình, rồi bị làm nhục và đánh đến ngất xỉu nên anh đã không thể có mặt trong lễ đính hôn..VẬY mà cô! Cô không hề hay biết và đã hận anh. Ngày trước, mới nghe qua những lời Trình Tuấn nói, cô vẫn chưa thể hình dung ra những thủ đoạn đón hèn của hắn.

34. Chương 34: Trả Giá

Năm ngày sau, tại tòa án:

Phiên tòa xét xử Trình Tuấn được diễn ra. Đến tham dự buổi xét xử có mặt đông đảo các đại diện của cơ quan báo đài và một số quan chức quan trọng ở địa phương. Đương nhiên trong số đó có anh em Duy Bảo, hai chị em Thụy Hân, vợ chồng Khương Như, Thẩm quản gia, ông Phát..Tất cả đều chăm chú lắng nghe lời phán quyết của tòa.Sau những lời biện giải của vị luật sư bào chữa cho Trình Tuấn bị bãi bỏ. Vị chánh án khoảng hơn năm mươi tuổi, khuôn mặt bầu bầu đáng hơi thấp nhưng vẫn toát lên phong thái uy nghiêm đọc bản tuyên án :

“Kính thưa toàn thể HĐXX, thưa tất cả quý vị đang có mặt tại tòa ngày hôm nay. Qua quá trình điều tra và truy cứu. Qua những chứng cứ thu thập được. Dựa theo quy định của bộ luật hình sự, Dựa trên các hành vi trong bản cáo trạng. Chúng tôi nhận thấy bị cáo Trình Tuấn đã phạm vào các tội: Bắt cóc, xâm phạm đến thân thể và danh dự nhân phẩm của người khác, lừa đảo và chiếm đoạt tài sản, cho vay nặng lãi và kinh doanh sòng bài bất hợp pháp. Như vậy, kết luận theo quy định tôi bắt cóc phải lãnh mức án năm năm tù giam, tội xâm phạm đến thân thể và danh dự nhân phẩm người khác phải nhận mức án là bảy năm tù giam, tội cho vay nặng lãi và kinh doanh sòng bài bất hợp pháp phải nhận mức án là năm năm tù giam . Tổng kết lại, mức án mà bị cáo phải nhận là mười bảy năm tù, Trong vòng ba ngày, kể từ ngày tuyên án bị cáo có quyền xin gửi đơn phúc thẩm xin giảm nhẹ mức án. Xin chân thành cảm ơn, xin hết”

Vị chánh án vừa dứt lời tiếng vỗ tay ào ào rộ lên. Hầu hết đều cảm thấy thỏa mãn với phán quyết của tòa.. Nhưng có một người-ông Trình Phát bủn rủn cả chân tay khi nghe mức án mà con trai mình phải nhận lĩnh. Từ khóe mắt của ông hai dòng lệ chực trào ra .Ông khóc như mưa. Khuôn mặt hốc hác, tóc bạc đi nhiều. Từ cái hôm nghe tin con trai bị bắt ông đã gần như suy sụp. Tưởng chừng sau bao năm xa cách, lần trở về này là những tháng ngày cha con ông sẽ được sống trong những giờ phút đoàn viên hạnh phúc nhưng rốt cuộc chính vì lòng thù hận mù quáng đã đẩy con trai ông vào chốn tù tội.

Duy Bảo cùng mọi người đều cảm thấy ngậm ngùi thương cảm cho những gì ông Phát đang gánh chịu. Nhưng gieo gió ắt gặt bão, Trình Tuấn đã phải nhận lấy trách nhiệm vì những gì hắn đã gây ra.

Trình Tuấn được hai cảnh sát áp giải ra xe, khi đi qua dòng người ở dưới khán phòng. Hắn quay đầu lại, mặt mũi ướt đẫm nước mắt gọi bằng giọng khàn đặc “Bố ơi! Cứu con, con không muốn ở tù...Bố ơi! Con xin lỗi..bố..”Nghe tiếng gọi của con trai, ông Phát vội vàng chạy theo gào khóc “A Tuấn..A Tuấn...đừng bắt con tôi..xin các người..” Ông chạy đến nắm tay của Trình Tuấn nhưng đã bị hai viên cảnh sát gỡ ra. Ông như ngã gục xuống. . Lúc đó, nếu như không có cánh tay của Duy Bảo đỡ ông lại có lẽ ông đã ngã lăn ra....

.....

Chiếc xe giải phạm lăn bánh.....

.....

Chở theo bao nỗi niềm của những người trong cuộc và ngoài cuộc.....

.....
.....
Duy Bảo gặp ông tại một quán cà phê . Mới có mấy hôm mà trông ông gầy đi hẳn, đôi mắt thâm quầng, mặt mày xơ xác, Nom thật thảm hại. Nếu so với ông trước đây, cái phong thái của chủ tịch một tập đoàn danh tiếng và ông của bây giờ hoàn toàn khác xa nhau. Nhìn ông, Duy Bảo không tránh được sự thương cảm. Anh ghen ngào :

- Mấy hôm nay chắc bác không ngủ được.. cũng không ăn uống gì. Cháu biết bác buồn vì chuyện của Trình Tuấn. Nhưng bác hãy cố gắng vì Trình Tuấn mà giữ gìn sức khỏe của mình. Anh ấy rất cần có bác vào thăm nom..

- Tôi..tôi cảm thấy mình thật xấu hổ. Sau biết bao nhiêu chuyện mà cha con tôi đã gây ra cho cậu nhưng cậu vẫn không hề oán trách- Ông Phát cảm kích nói,

-Dù sao mọi chuyện cũng qua rồi, bây giờ cháu đã lại có mọi thứ như trước kia rồi. Đâu cần phải oán trách gì nữa.

- Vậy hôm nay cậu hẹn tôi ra đây là vì chuyện gì?

- Cháu muốn bác dọn về sống với anh em cháu. Bây giờ Trình Tuấn đã vào tù, bác đã lớn tuổi không thể ở ngoài một mình được. Dù sao chúng ta cũng đã từng sống chung dưới một mái nhà mà.

Lời đề nghị của Duy Bảo khiến trái tim ông Phát như phát nhiệt không ngừng, Ông không thể nghĩ rằng, qua tất cả những đắng cay tủ nhục mà mình phải gánh chịu từ những thủ đoạn do cha con ông gây ra, cùng những kí ức tuổi thơ hãi hùng, Duy Bảo vẫn mở rộng tấm lòng với ông. Ông khước từ bằng giọng khàn khàn, run run..

- Sự khoan dung của cậu, khiến tôi vô cùng xúc động. Nhưng mong cậu hãy hiểu cho tôi. Tôi không thuộc về nơi đó. Tôi phải để cho anh em cậu sống một cuộc sống thoải mái nhất và cuộc sống ấy không có tôi. Bây giờ tôi chỉ muốn sống trong căn nhà nhỏ mà tôi đang sống, hàng ngày đến trại thăm nom và chờ con trai tôi mãn hạn trở về.

Hiểu được nỗi niềm của ông Phát nên Duy Bảo đã không làm khó ông ta nữa.

- Thôi được rồi, nếu bác đã nói như vậy thì cháu sẽ tôn trọng ý kiến của bác. Chỉ mong bác hãy nhớ, nếu khi nào bác gặp khó khăn thì hãy tìm đến cháu. Cháu nhất định sẽ giúp.

Họ rời khỏi quán cà phê. Duy Bảo đưa ông Phát về đến tận nhà. Bước xuống xe, như sức nhớ ra điều gì, ông quay lưng lại nhìn anh và nói:

- Duy Bảo, cảm ơn vì đã từng được làm bố của cậu. Nói xong ông đi thẳng một mạch về nhà.

Nở một nụ cười hạnh phúc, anh cầm vô lăng lái chiếc xe đi.....

Về đến nhà Duy Bảo kể lại cho em trai nghe về cuộc nói chuyện hôm nay giữa mình và ông Phát. Nghe được những gì anh trai kể lại, Duy Khang cảm thấy rất vui. Vậy là dù có như thế nào. Trong sâu thẳm tận đáy lòng “bố” đã coi anh em cậu là “ con” chỉ cần như thế là mãn nguyện rồi.

.....

.....

- Em đến đây làm gì? Nhìn thấy tôi thế này, em đến xem tôi thảm hại như thế nào đúng không?- Trình Tuấn buông lời mỉa mai khi thấy Thụy Hân đến thăm mình.

- A Tuấn, anh đừng nghĩ như thế, dù sao tôi cũng có phần lỗi..vì tôi...

- Thôi đi..!!!tôi không muốn nghe, đừng nói gì hết...

Im lặng,.....

.....

- A Tuấn, anh hãy cố gắng cải tạo tốt...để sớm được trở về, bác Trình đang chờ anh...cả tôi và Duy Bảo cũng chờ anh...Tôi đã từng nói, tôi luôn xem anh là bạnvà sẽ vẫn như thế, những gì anh đã làm..chúng tôi đều bỏ qua...mong anh hãy hiểu rằng hạnh phúc không thể dùng những thủ đoạn để tước đoạt mà chính ta phải tạo ra nó...

Thụy Hân quay gót rời đi...Trình Tuấn lặng người...Anh ta trở lại buồng giam...rút từ trong túi áo ra một tấm hình từ thuở nhỏ của Thụy Hân..giọt nước mắt của anh ta nhỏ lên tấm ảnh...quá khứ...và thực tại...mãi mãi anh vẫn mãi yêu em, Thụy Hân- anh ta nghĩ thầm....

Trại giam 503. Một trại giam lớn nhất của thành phố, nơi đây có tất cả 15 trại giam, mỗi trại có hai mươi buồng. Bên phải là trại nam, bên trái là trại nữ.

Ông Phát ngồi chờ ở phòng thăm nom. Trên tay cầm một túi ni lông thật to.Lỉnh kỉnh đồ ăn và vật dụng cá nhân...Lát sau, một viên cảnh sát đưa Trình Tuấn ra...cha con họ có mười lăm phút để nói chuyện cùng nhau.

Trông thấy bố, Trình Tuấn òa khóc nức nở. Anh ta già đi trông thấy, cái dáng vẻ hào hoa của nghệ sĩ đường như đã bị vùi lấp bởi những cực khổ chốn lao tù.

- Bố khỏe không? Bố ở ngoài nhớ giữ gìn sức khỏe, Đau ốm gì phải lập tức đi bác sĩ bố nhé...!!!!!!!- Trình Tuấn sụt sùi...Sau tất cả những gì đã xảy ra...hắn ta đã thực sự hối cải...

- Bố biết rồi, con cũng vậy nhé..! Ông Phát mắt hoe đỏ nói.

.....Im lặng.....

.....

Một vài phút sau:

- Con ở đây phải thể hiện cho tốt, để được khoan hồng, sớm mãn hạn tù và trở về với bố. Bố con ta sẽ dựa vào nhau mà sống.

- Con nhớ rồi, con sẽ nghe bố..

Đưa chiếc túi cho Trình Tuấn. Ông Phát nuốt nước mắt quay đi. Rồi như sức nhớ ra một điều. Ông quay lại nói :

Con đừng hận Duy Bảo nữa, Cậu ấy thực sự là một người rất tốt. Cậu ấy không hề oán trách con.

Trình Tuấn cúi gầm mặt, không nói gì. Lặng lẽ theo chân người quản giáo về buồng giam.....

.....

.....

Tranh Thanh ngồi trước hiên nhà Thụy Hân trầm ngâm. Thỉnh thoảng lại cười khúc khích. Một giọng nói từ phía đằng sau khiến cô giật mình.

- Có chuyện gì mà ngồi ở đây cười một mình vậy? Nói tớ nghe, có phải cậu đang yêu không?

- Ờ thì...ờ thì...đúng thế. Tớ đâu có bao giờ giấu được cậu chuyện gì – Tranh Thanh mặt xị xuống.

- Vậy..! ai là chàng trai “xấu số” đó vậy nhỉ?

- Không nói có được không?

- Không! Nhất định cậu phải nói. Cậu phải cho tớ biết để mà xem xét chứ . Cậu vốn hay mê mấy anh đẹp trai nên có khi dễ bị vẻ hào nhoáng đánh lừa lắm.- Thụy Hân châm chọc

- Cậu đừng nói thế nữa chứ giờ tớ đâu có vậy nữa chứ...

- Vậy cậu nói đi!

- Người đó là...là..- Tranh Thanh ngập ngừng?

- Là ai mà cậu có vẻ khó khăn thế?

- Là Khả Thụy!- Trang Thanh đáp

Thụy Hân vô cùng ngạc nhiên khi nghe Trang Thanh nói tên Khả Thụy. Cô không hề biết được là từ lúc nào giữa em trai cô và người bạn thân đã nảy sinh tình cảm. Cô vẫn luôn nghĩ, Trang Thanh quý mến Khả Thụy như một đứa em trai...nhưng... Cô vẫn cứ đinh ninh Duy Khang mới là người Trang Thanh thích.

-Nếu như cậu và em trai tớ thật lòng yêu nhau thì tớ không có gì phản đối đâu. Chỉ có điều Khả Thụy nó vẫn còn trẻ con, tớ sợ cậu bị thiệt thòi,

-Cậu yên tâm, tớ hiểu Thụy mà, Với cậu Thụy luôn là một đứa trẻ con nhưng trong mắt tớ Thụy rất cứng chạch, rất đáng tin cậy

Thụy Hân nở một nụ cười khi đầy tự hào khi nghe Trang Thanh nói về em trai, ánh mắt của cô bạn thân sáng rực lên khi nói đến Khả Thụy.

Nhưng rồi, cô chợt nghĩ đến có chuyện cần nói với em trai mình.

.....

.....

Hôm đó, Khả Thụy hẹn gặp Duy Khang tại quán cà phê sách “ Tình Hồng” là góc quen của họ. Quán không thật lớn, nhưng có rất nhiều sách. Đặc biệt là sách về hội họa và điêu khắc. Không gian ở đây khá yên tĩnh, tiếng nhạc du dương nhẹ nhàng:

- Hey! Đợi tớ có lâu không. Đạo này tắt đường khiếp quá- Duy Khang vừa tới nơi, cậu vừa nói vừa kéo chiếc ghế ra và ngồi xuống..

-Hôm nay cậu hẹn tớ ra đây...!

-Hôm nay tớ hẹn cậu ra đây..!

Cả hai cùng đồng thanh

-Cậu nói trước đi!

-Cậu nói trước đi!

Lại một lần nữa, cả hai đều cùng lúc muốn mở lời trước. Cuối cùng chờ lúc người bồi bàn bước đi sau khi đã mang ra hai tách capuchino. Khả Thụy lên tiếng trước :

-Tớ có chuyện muốn nói với cậu, là chuyện về Trang Thanh

- Chuyện về Trang Thanh à, cậu nói đi. Trang Thanh làm sao?

- Tớ biết trong quãng thời gian ở thôn Nhân Ái, Trang Thanh vẫn thường hay lui tới thăm chúng ta..và trong quãng thời gian đó cậu đã nảy sinh tình cảm với cô ấy...nhưng Trang Thanh..

- Trang Thanh lại thích cậu chứ gì?

- Hả sao cậu biết?- Khả Thụy tròn mắt.

- Chuyện đó có gì là khó đâu. Nhìn cử chỉ và thái độ của hai người là tớ biết tổng rồi. Duy Khang tuy vẫn tỏ ra thần nhiên nhưng kì thực trái tim cậu đau như dao cắt.

- Thế mà..tâm tư của cậu tớ lại không hề biết. Tớ quả đúng thật là đứa bạn tồi tệ mà. Nếu như không nhờ chị tớ nói ..chắc là tớ. Tớ muốn nói rằng, tớ với cậu là bạn thân của nhau. Tớ không muốn tình bạn của chúng ta mất đi chỉ vì một cô gái..Nếu như cậu muốn tớ có thể từ chối tình cảm của Trang Thanh mà giữ lại tình bạn của chúng ta.

- Trời ạ! Sao cậu ngốc thế?. Tình yêu là thứ có thể dùng để đổi chác được hay sao? Tớ đâu có nói là tớ muốn dành Trang Thanh với cậu bao giờ đâu chứ. Nghe tớ nói đây nè, cậu hãy từ bỏ đi ý nghĩ trẻ con ấy đi nhé. Trang Thanh yêu cậu và cậu cũng yêu cô ấy. Hai người là của nhau. Tớ thừa nhận tớ yêu Trang Thanh nhưng tình cảm này chỉ là đơn phương thôi. Chứ cô ấy có để ý đến tớ đâu. Cho nên vì thế, không có gì phải cảm thấy áy náy. Cậu cứ yêu Trang Thanh một cách chân thành, luôn làm cho cô ấy vui. Đừng

bao giờ để cô ấy rơi lệ là được rồi. Còn nếu như cậu làm Trang Thanh phải khóc thì lúc đó tớ sẽ dành lại cô ấy và không tha thứ cho cậu đâu.

- Tớ hiểu rồi. Tớ hứa!

-Ừm! ngoéo tay nào !

Nói rồi, cả hai đưa ngón trở móc vào nhau cùng thể. Trái tim Duy Khang đau thắt lại. Nhưng nghĩ đến cô gái mà mình yêu đã tìm được thiên thần của cô ấy..cậu tin rằng cô ấy sẽ hạnh phúc...có như thế cậu mới thấy không có lỗi với trái tim của mình

Tình yêu đôi khi là thế. Dành mọi điều tốt đẹp nhất cho người ta yêu. Dù cho đó là nỗi đau vô cùng đối với ta..

35. Chương 35: Mặt Trời Hạnh Phúc

Đại sảnh khách sạn “ Forever”. Cũng tại nơi này hơn sáu tháng trước đây. Buổi lễ đính hôn của cậu cả Phương Thị cùng vị hôn thê tương lai đã bị phá hoại bởi những thủ đoạn hèn hạ...Nhưng ngày hôm nay mọi chuyện đã đổi khác.

Phòng chờ dành cho cô dâu...

Thụy Hân trong chiếc váy cưới lồng lộng, trắng muốt. Trên chiếc váy còn được kết các hoa đường ren rất tinh tế..Khuôn mặt cô được trang điểm cẩn thận, không quá diêm dúa nhưng cũng không quá sơ sài...càng làm tôn lên nét kiều sa...Cô vô cùng hồi hộp, ..Hôm nay là ngày trọng đại nhất trong cuộc đời cô. Phía trước cô sẽ là cánh cửa của cuộc sống hôn nhân...cô sẽ thuộc về thế giới của Duy Bảo mãi mãi. Mỗi cô run lên bần bật:

- Cậu bình tĩnh đi. Đừng run như thế chứ. Nếu không lát nữa, ra lễ đài mà cậu ngất xỉu là coi như đổ vỡ hết. Cậu và anh Duy Bảo phải gian nan lắm mới có được ngày hôm nay..Đã vượt qua rất nhiều sóng gió rồi, lần này mà bị phá vỡ bởi chính cậu thì quả thật đáng trách đó- Trang Thanh khích lệ Thụy Hân- Hơn nữa, tớ làm phụ dâu cho cậu, cậu phải thật đẹp, thật xinh tươi , rực rỡ thì tớ mới nhanh chóng trở thành cô dâu được chứ.

- Ừ ! tớ nhớ rồi..tớ sẽ không thể nữa..

Phía bên ngoài gian đại sảnh...

Duy Bảo trong trang phục chú rể màu trắng..đầy trang trọng. Gương mặt rạng rỡ niềm vui, ngày hôm nay sẽ là một ngày đáng nhớ nhất trong cuộc đời anh. Anh sẽ cùng người con gái mình yêu thương mở đầu ột chặng đường dài của cuộc sống lứa đôi...

Sau lưng anh là Duy Khang và Khả Thụy trong vai trò phụ rể. Tiếng nhạc du dương được bật lên.

Một vị linh mục đang đứng trên bục với bộ giáo phục màu đen...

Giờ khắc quan trọng nhất đã đến.

Cô dâu Thụy Hân đang từ từ bước ra. Sự xuất hiện của cô đã làm cho toàn thể mọi người trong khách sạn bị hút hồn bởi một vẻ đẹp giống như thiên sứ giáng trần. Cầm tay cô tiến vào là ông Đào- bố của cô. Ông bà Đào tuy đang ở rất xa nhưng họ đã kịp về tham dự ngày trọng đại nhất của cô con gái yêu quý của mình. Trong số khách mời đang có mặt tại đây, có cả vợ chồng Khương Như, ăn mặc rất lịch lãm và nụ cười luôn nở trên môi.

Trang Thanh bước đằng sau Thụy Hân một đoạn rồi dừng lại. Cô mặc một chiếc váy đầm màu hồng, trông cô hôm nay cũng lộng lẫy không thua kém gì so với Thụy Hân. Cô đứng bên cạnh Khả Thụy, ghé đôi mắt ăm ắp nhìn cậu, cậu cũng đáp lại cô với nụ cười ngọt ngào. ..Cùng lúc ấy, cũng có một cặp mắt khác nhìn họ..nhưng mang một nỗi đau...Ánh mắt của Duy Khang.

Sau màn trao nhẫn và lời tuyên bố chính thức thành vợ chồng của vị linh mục . Duy Bảo cất tiếng,:

- Kính thưa toàn thể quý vị đã đến tham dự ngày vui hôm nay của chúng . Tôi có một vài điều muốn nói với cô dâu của tôi, xin cha và mọi người làm chứng cho tôi. Từng dòng kí ức ủa về trong tâm trí Duy Bảo. Phút giây ban đầu anh và cô gặp nhau, trong tiệm sách...ánh mắt họ chạm vào nhau...những giây phút ngọt ngào hạnh phúc và đau khổ đắng cay cứ đan xen nối tiếp - Thụy Hân! Kể từ cái khoảnh khắc đầu tiên ánh mắt em nhìn anh. Anh đã biết rằng, cả cuộc đời này, em sẽ là người anh muốn bảo vệ và che chở cho em suốt cuộc đời. Em bước chân vào cuộc đời anh, giống như một làn gió mát dịu. Ở bên em, trái tim anh được sưởi ấm và anh luôn nở nụ cười mỗi khi anh nhìn thấy em. Để đi đến được ngày hôm nay, chúng ta đã trải qua không ít những phong ba bão táp.Nhưng cảm ơn em vẫn luôn cùng anh đương đầu và vượt qua và dành chiến thắng. Và kể từ ngày hôm nay, anh sẽ đưa em đến bến bờ của hạnh phúc, của tình yêu mãi mãi vững bền...

Duy bảo vừa dứt lời cả gian đại sảnh rộ lên những tiếng vỗ tay chúc mừng. Đôi mắt Thụy Hân nhìn Duy Bảo đắm đuối, rưng rưng vài giọt lệ. Giọt lệ hạnh phúc..!!!!!!

Phần nghi lễ xong, một buổi tiệc hoành tráng diễn ra, mọi người cùng nhau nâng ly, cùng nhau nói những lời chúc mừng, tiếng nhạc rộn ràng...

Phía bên ngoài cửa khách sạn. Một người đàn ông đứng lặng lẽ nhìn vào. Ông mỉm cười rồi tự nói nhỏ “ Chúc con luôn hạnh phúc- con trai của bố”.

Buổi tối...tại thôn Nhân Ái..

Địa điểm được Duy Bảo và Thụy Hân chọn để hưởng tuần trăng mật..

Mọi người trong thôn đã chuẩn bị mọi thứ rất chu đáo. Trước ngày cưới khoảng hai hôm, trưởng thôn Hạ nhận được điện thoại của Duy Bảo bảo rằng anh sẽ chọn thôn Nhân Ái cho chuyến trăng mật của mình. Ông cảm thấy rất hạnh phúc.!!!

Trong căn phòng tân hôn...không tráng lệ, không sang trọng nhưng ngập tràn hương vị ấm áp. Những ánh đèn vàng rộm, những dải duy băng được kết thành đôi uyên ương ở phía đầu giường..Tất cả là tấm lòng của người dân nơi đây dành cho đôi trẻ.

- Thật là không thể ngờ,anh lại chọn nơi đây làm tuần trăng mật của chúng ta- Thụy Hân với nụ cười rạng rỡ và ánh mắt hạnh phúc nhìn Duy Bảo nói

- Ủm! anh đã từng hứa sau khi giành lại Phương Thị nhất định sẽ thu xếp để đưa em về thăm nơi này. Nhưng vì thời gian vừa rồi có quá nhiều việc nên không thực hiện được. Sau cùng anh nghĩ rằng, đi hưởng tuần trăng mật ở đây có lẽ cũng là một điều thú vị.

- Dạ! thực sự là rất thú vị mà. Em rất thích.

- Em có cảm thấy ấm ức không?

- Tại sao?

- Vì anh không chọn đi tuần trăng mật ở châu Âu hay châu Mỹ mà lại chọn nơi đây....em có như vậy là hơi thiệt thòi cho em không?

- Anh nói gì lạ thế, sao lại thiệt thòi. Tuần trăng mật là tuần hạnh phúc nhất trong cuộc sống hôn nhân. Nên vì thế phải chọn một nơi nào đó thật ý nghĩa. Và em thấy nơi này ý nghĩa hơn cả. Châu Âu hay châu Mỹ chúng ta còn cả cuộc đời để đi mà anh..

- Ủm! Thụy Hân của anh lúc nào cũng đáng yêu như thế.- Anh nhìn cô mỉm cười- Anh hứa, mùa thu sang năm sẽ đưa em đến Thụy Điển, là đất nước em luôn mong được đặt chân đến, nơi đó còn là thiên đường tình yêu đấy!- Duy Bảo nói bằng giọng ấm áp.

- Đối với em..ở đâu có anh thì ở đó chính là thiên đường....

Anh nhìn cô mỉm cười hạnh phúc....

.....

.....

- Em buồn ngủ chưa?- Anh hỏi cô.

- Sao em lại không thấy buồn ngủ thế này. Chắc tại là em vui quá. Lần đầu ngủ cùng anh chung một chiếc giường mà!- Ánh mắt cô mở to nhìn anh. Đầu cô đang gối trên cánh tay anh.

- Chắc lại muốn làm nũng rồi đúng không?!

Thụy Hân không nói gì, cô mỉm cười lém lỉnh nhìn anh. Duy Bảo như đọc được suy nghĩ trong đầu của Thụy Hân:

- Em muốn anh hát ru em ngủ đúng không?

Mắt Thụy Hân sáng lên...tỏ vẻ ngạc nhiên. Không ngờ, anh tình ý đến thế.

- Nhưng từ nhỏ đến giờ anh chưa hát cho ai nghe bao giờ cả. Chỉ trừ hát ru Tiểu Hi ngủ khi còn bé thôi..- Thế em muốn hát bài gì nào?

- Em rất thích một bài hát tiếng anh. Ca từ rất ngọt ngào..ngày đó em có nghe một nam ca sĩ hát..nhưng em không nhớ rõ tên người đó. Chỉ nhớ âm điệu thôi..

- Nhớ âm điệu cũng được, em hát thử coi, anh có biết bài đó không?

Rồi Thụy Hân nghe ngao theo âm điệu bài hát...Duy Bảo giật mình, hóa ra đó cũng chính là bài hát mà anh rất thích, lúc nhỏ mỗi lúc buồn anh vẫn thường nghe.

- Bài này anh biết nè. Là bài hát Forever của Leon Jay William đúng không?

- Đúng rồi !Thụy Hân mừng rỡ reo lên

- Giữa hai chúng ta có điểm chung khá bất ngờ đó. Anh rất thích bài hát này, nên anh đã học thuộc. Anh hát em nghe nhé!..Và rồi Duy Bảo cất tiếng hát :

“How can it be true

How can it be real

How can you fall for someone in just a moment of time

I must be dreaming and this dream should never die

Baby you, show me forever... and it's love.

I feel the warmth on your lips, I am lost inside your breath

I can reach the stars, believe in angels that fly.

I found the taste of sorrow, if I can't have you near,

My whole world's around you, Like the stars would shine, forever.

Babe

You can be sure, I'll always be here.

You had me believed in love when you whispered into my heart.

I'll be your only and you'll be the only light

Baby you, show me forever ... and it's love”

Giọng hát của Duy Bảo ấm áp và ngọt ngào, những ca từ nhẹ nhàng trong bài hát..làm ắt Thụy Hân ngập chìm trong say đắm, và rồi đôi mắt cô híp lại..Cô ngủ vui trong vòng tay anh...

Sáu tháng sau

Một ngày trước khi diễn ra buổi khánh thành nhạc viện Violon “ Ước Mơ Xanh”...mọi công việc chuẩn bị cho ngày mai gần như hoàn tất....Duy Bảo cũng đang ở đây, anh đến xem những khâu cuối cùng để không xảy ra thiếu sót nào. Duy Bảo vốn khá cầu toàn, đó chính là bản tính của anh.

Ở một góc khác.

- Thụy ơi ! nghỉ tay đi . Làm từ sáng đến giờ rồi chắc mệt lắm nhỉ?- Cô gái dáng người nhỏ nhắn, miệng gọi to – Trang Thanh mang nước đến cho Thụy này, uống đi.

Khả Thụy đưa tay cầm lấy chai coca ướp lạnh mà cô vừa đưa cho cậu và mỉm cười. Hôm nay cậu cùng Duy Khang cũng đến đây, cả hai chịu trách nhiệm về phần pa- nô giới thiệu cho nhạc viện. Vì cả hai vốn đang theo học ngành thiết kế quảng cáo..

- Ô! Chị Trang Thanh thiên vị quá! Em cũng làm từ sáng đến giờ. Cũng mệt mà, sao chị mua nước ối Khả Thụy vậy- Duy Khang nói giọng vừa đùa vừa thật..

- Ấy chết, chị vô ý quá. Vậy thôi, em cứ ngồi đây cùng Khả Thụy nhé, chị sẽ ra đằng kia mua cho em một lon- Mặt Trang Thanh đỏ lên, cô biết mình đã không tinh ý

Trang Thanh chạy thật nhanh.....

- Đây, cậu định bắt nạt Trang Thanh của tớ đấy à?- Khả Thụy lên tiếng bênh vực ..

- Đâu có, thì quả thật tớ cũng khát nước thật mà- Duy Khang cười nhạt..

- Tớ giờ đã có Trang Thanh, còn cậu định khi nào..thì ra mắt bạn gái với tớ đây?.

- Cái đó..tớ chưa biết nữa..Chắc là còn lâu lắm, tớ bây giờ chỉ muốn học cho xong đã.

-Có thật không đấy? – Khả Thụy ánh mắt có vẻ như nghi ngờ.

- Thật mà..tớ có bao giờ nói dối cậu đâu....!!- Duy Khang đáp, giọng buồn buồn.

Trang Thanh đã trở lại, cô đưa nước cho cậu. Rồi lại quay sang Khả Thụy cười rất tươi. Những cử chỉ quan tâm của cô dành cho Khả Thụy khiến cho trái tim cậu đau nhói..Trang Thanh thì hoàn toàn không hay biết là cậu thích cô. Còn Khả Thụy thì lúc nào cũng quá đỗi vô tư..cho nên họ chẳng thể hiểu...cậu đau đến mức nào...

Cậu quay sang, vỗ vai Khả Thụy :

-Cậu và Trang Thanh ở đây nhé! Tớ có việc ra đằng kia chút xíu.

Khả Thụy gật đầu, rồi lại trêu đùa cùng Trang Thanh....ngồi bên cạnh Khả Thụy, cô cũng với ra gạt đầu chào Duy Khang một cách lịch sự.....

Duy Khang quay đi....!!!

Thực ra cậu có việc gì đâu, chỉ là không đủ dũng khí để nhìn thấy cậu bạn thân hạnh phúc bên cạnh cô gái mà cậu yêu..

- Tiểu Hi! Em xong chưa, chúng ta về thôi- Tiếng của anh trai từ xa gọi với tới

- Dạ! em xong rồi- Cậu đáp một cách rõ to rồi chạy đến chỗ anh trai thật nhanh...

Về đến nhà...!

Cậu và anh trai cùng bước chân vào nhà...

- Hai anh em đã về rồi đấy à? Ngày mai là khánh thành trường rồi, nên chắc là bận lắm nhỉ - Thụy Hân từ trên lầu khệ nệ bước xuống

- Trời ơi! Sao em lại tự động đi xuống cầu thang vậy, sao không bảo Vi Vi dìu xuống- Duy Bảo lo lắng xen chút bực mình nói.

- Em nằm hoài trên phòng cũng chán mà, với lại cũng muốn xuống đây đón chồng yêu của em về mà..- Thụy Hân phụng phịu..

- Chị dâu à..! chị bây giờ có trách nhiệm nặng nề lắm đó...cháu của em đang trong bụng chị nên chị phải cẩn thận chút – Duy Khang trêu..

- Ồ thì chị....!- Thụy Hân ngáp ngừng.

- Em ngồi xuống đi. Để anh nói chuyện với bé con chút nào- Duy Bảo dìu Thụy Hân ngồi xuống sofa. Rồi anh ghé sát đầu mình vào thì thầm to nhỏ gì đó với em bé ở trong bụng Thụy Hân..

Duy Khang nhìn vợ chồng anh trai hạnh phúc bên nhau, cậu mỉm cười rồi từ từ bước lên cầu thang...

Vào phòng, cậu nằm lăn xuống giường, gối đầu lên vòng tay của mình, cậu nằm trong bóng tối..Tự nhiên..cậu thấy lòng buồn miên man...cậu thấy có một chút gì đó ảm ức...hình như...anh trai không còn quan tâm đến cậu nhiều như ngày xưa nữa..cũng đúng vì bây giờ anh trai cậu đã có gia đình...sao cậu lại có cái ý nghĩ trẻ con rằng mình đã bị chia xẻ tình cảm thế này..chẳng phải cậu luôn thầm cảm ơn chị dâu đã mang đến hạnh phúc cho anh trai đấy sao..nhưng...dù sao...cậu vẫn cảm thấy một chút hụt hẫng...chắc có lẽ vì được anh trai yêu thương và chăm chút nhiều từ khi còn bé, với cậu anh trai là tất cả mà....

Rồi cậu lại nghĩ đến Khả Thụy...cậu bạn thân nhất của mình..từ lúc có Trang Thanh...hình như cậu cũng bị chia xẻ chút tình cảm....

Nhưng rồi, cậu lại lắc đầu nguây nguậy. Mà trẻ con quá! Tiểu Hi... mọi người vẫn luôn yêu thương mà mà..

Có lẽ là vì cậu cảm thấy trống trải trong lòng...

Cậu cắm chiếc head phone vào tai...tiếng nhạc đều đều...và cậu ngủ thiếp đi lúc nào không hay...

Sáng hôm sau, cậu cùng anh trai tất tả đến buổi lễ khánh thành nhạc viện “ Ước mơ xanh”...

Rất nhiều người đến tham gia...!

Tiếng anh trai đồng dục nhưng đầy trầm ấm trên Micro, cậu biết anh đang rất vui...nhạc viện “ Ước mơ xanh” là nguyện vọng lớn nhất trong đời anh..

Nhiều tiếng vỗ tay...

Cậu nhìn thấy niềm vui trong ánh mắt của những em bé sắp được nhận làm học viên ở đây...

Cậu mỉm cười.

.....

.....

Buổi lễ đã diễn ra thành công ngoài mong đợi.....

.....ĐOẠN KẾT

36. Chương 36: Đoạn Kết

Một buổi sáng, trời trong xanh...những cơn gió sáng sớm mang đến chút không khí se se lạnh. Ánh nắng chiếu xuống mặt hồ trong vắt..

Duy Khang đang rảo bước tản bộ trong công viên, tai đeo headphone..lâu lắm rồi cậu mới lại được thưởng thức cái không khí trong lành này..

Đang lắng tai nghe bản nhạc yêu thích và ngấm khí trời thì bỗng:

“ Huych” –ui da- Một cô gái đâm sầm vào cậu

Cậu cúi xuống đỡ cô gái đứng lên, lo lắng hỏi:

- Chết, cô có sao không? Đi đâu mà vội thế!

- Tôi..tôi xin lỗi..tôi ...

Cô gái mặt đỏ ửng ngược mắt nhìn Duy Khang, có lẽ vì cảm thấy mình có lỗi nên áy náy..

Bỗng ánh mắt cậu như bị cô gái thôi miên, cậu nhìn cô không chớp mắt..Một cô gái với mái tóc ngang vai, đeo cặp kính cận màu hồng nhạt..cô mặc một chiếc váy màu xanh rất giản dị..cô không thật xinh nhưng..có một cái gì đó rất cuốn hút..

- Cảm ơn anh vì đã đỡ tôi dậy- Cô cúi xuống tránh ánh mắt của Duy Khang...Này..anh thả tay ra đi chứ...tôi đang vội mà, định làm gì mà cứ cầm tay người ta chặt thế.

Tiếng la hơi lớn của cô gái làm Duy Khang giật mình, cậu quên mất từ lúc này giờ cậu cứ cầm mãi cánh tay của cô..

Về bối rối ngại ngùng của Duy Khang làm cô thấy buồn cười nhưng cũng thấy rất đáng yêu...Cậu ta rất đẹp trai...về đẹp rất tôn quý..

- Thôi, tôi đi đã. Không thì muộn mất- Cô gái toan bước đi.

- Khoan đã- Duy Khang gọi cô.

Cô quay đầu lại

- Tôi vẫn chưa biết tên cô – Duy Khang mạnh dạn hỏi.

- Lý Tiểu Nhu- Cô gái đáp ngắn gọn...

- Sao cô không hỏi tên tôi là gì?- Duy Khang ầm ỨC hỏi.

- Vậy tại sao tôi lại hỏi?- Tiểu Như hỏi ngược lại...

Một cô gái khá ngang ngạnh, nhưng không hiểu sao Duy Khang lại thấy rất quý cô.

- Thôi, anh làm tôi muộn rồi. Tôi đi đây- Tiểu Nhu vội chạy ngay..!

- Tôi là Phương Duy Khang...!!! Chúng ta kết bạn nhé...- Duy Khang gọi to...!

Tiểu Nhu đột ngột dừng bước, cô nói nhanh: Ngày mai, cũng vào giờ này..hi vọng cũng sẽ gặp được anh ở đây...Lần này Tiểu Nhu chạy lao đi, mất hút trong làn sương sớm...cô nhoẻn một nụ cười...

Duy Khang bỗng thấy trong lòng vui phơi phới, Tiểu Nhu cái tên thật đẹp..Cô chính là thiên sứ của cậu chăng?- Duy Khang nở một cười...Rồi cậu lại bước đi...

Ánh nắng buổi sáng chiếu khắp nơi..!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

.....THE END.....

Lời tác giả

Hey! Chào các rds

Vậy là câu chuyện của chúng ta đã kết thúc ở đây rồi. Cuối cùng mỗi nhân vật đều có một số mệnh riêng của họ..cầu chúc cho họ sẽ luôn hạnh phúc với lựa chọn của mình

Xuyên suốt câu chuyện các bạn sẽ thấy có nhiều điều khó hiểu..Nhưng nếu suy nghĩ kĩ một chút sẽ không thấy khó hiểu đâu.

Cũng mong các bạn đừng đem thực tế vào so sánh với những tình tiết trong truyện, có mộng mơ một chút, vô thường một chút..đó mới là tiểu thuyết

Sau cùng xin mọi người bỏ qua những thiếu sót mắc phải.

Cuối cùng xin cảm ơn các bạn rất nhiều..!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/am-ap-tim-yeu>